

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN AGE GAP
FORBIDDEN
MAFIA BODYGUARD
ROMANCE

BURNED

PERFECTLY IMPERFECT SERIES

dreams

NEVA ALTAJ

BURNED

PERFECTLY IMPERFECT SEPIA

dreams

N V A A L T A

Lisans notları

Telif Hakkı © 2023 Neva

Altaj www.neva-altaj.com

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Susan Stradiotto ve Beyond The Proof'tan Andie Edwards tarafından düzenlenmiştir (www.susanstradiotto.com)

(www.beyondtheproof.ca)

Yvette Rebello tarafından redaksiyon

(<https://yreditor.com/>) Anka Lesko tarafından el yazması

eleştirisi (www.amlediting.com)

Kapak tasarımı Deranged Doctor (www.derangeddoctordesign.com) tarafından yapılmıştır.

İçindekiler

Lisans notları

İçindekiler İthaf

Tetikleyici Uyarı

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Sonsöz

Sevgili

Okuyucu

Yazar Hakkında

Adanmışlık

Az'ın hikâyesini okumak isteyen (ve Sergei ile bir "kavuşma" sahnesinin eklenmesini isteyen) okuyucularım için.

Umarım beğenirsiniz.

Tetikleyici Uyarı

Lütfen bu kitabın ölen bir eşten bahsedilmesi, aile içi şiddet ve istismar, şiddet ve işkencenin grafik tasvirleri ve kan gibi bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği içerikler içerdiğini unutmayın.

Önsöz

On dokuz yıl önce (Alessandro - on sekiz yaşında)

Kilit açmak söz konusu olduğunda iki kural vardır.

Birincisi, tüm kilitlerin zayıf noktaları vardır.

2- Bazı zayıf noktalar diğerlerinden daha fazla istismar edilebilir.

Babam beni bir işe götürdüğünde bana ilk öğrettiği şey buydu. Ne yazık ki bu neredeyse on yıl önceydi ve bazı öğretileri artık geçerli değil.

El fenerini ağzıma sokup maymuncuğu ve gergi anahtarını alarak ışığı önümdeki kilide odaklıyorum. Bu lanet şeyin istismar edilebilir herhangi bir zayıf noktası yok, bu yüzden onu kırmanın tek yolu beceri ve saf kararlılıkla sökmek olacak.

Sokağın aşağısında bir yerde bir köpek havlıyor. Durup dinliyorum. Soğuk sonbahar rüzgârı etrafımda esiyor, kuru yaprakları havada döndürüyor ve soğuk ince kapüşonlulumun içinden kemiklerime kadar sızıyor. Ceketimi Natalie'yle birlikte evde bıraktım çünkü kaloriferler çalışmıyor ve içerisi çok soğuk. Geçen ay zatürre olmuştu ve tekrar hastalanması riskini almak istemedim.

Bir köpek havlaması daha, ama birkaç dakika sonra sessizlik mahallenin üzerine iniyor. Etrafımda meraklı komşular olmadığından emin olmak için etrafıma bir göz attıktan sonra tekrar kilide odaklanıyorum. Lanet olası iğneler ve basınç sistemleri. Alarm sistemini devre dışı bırakmam yetmezmiş gibi, şimdi bir de bu sofistike boku halletmem gerekiyor.

Boynumun arkasında soğuk metalin dokunuşunu hissettiğimde neredeyse bitirmiştim.

"Ellerini görebileceğim bir yere koy," diyor arkamdan bir erkek sesi, "ve yavaşça arkanı dön."

Sikeyim.

Aletlerimin yere düşmesine izin veriyorum ve doğrulup dönerken ellerimi havaya kaldırıyorum. Kot pantolon ve deri ceket giymiş bir adam, silahını yüzüme doğrultmuş bir şekilde önümde duruyor. Ne oluyor lan? Üç günümü

Geceleri mekanı ve mahalleyi kolağan ediyormuş ve hiç güvenlik devriyesi fark etmemiş. Bu adam silahı sanki ne yaptığını biliyormuş gibi tutuyor. Görevde olmayan bir polis mi?

"Benimle geliyorsun" dedi. Evet.

Olmuyor.

Adam formda görünüyor ve silah ona avantaj sağlıyor. Ben olsam On üç yıl hapis cezası alan babam gibi hapse girmektense ölümü göze almayı tercih ederim. Çenemi gevşeterek el fenerinin ağzımdan düşmesine izin veriyorum. Bu hareket adamın dikkatini dağıtıyor ve hızla pozisyonumu değiştirip istediğim kaldırıcı elde etmemi sağlıyor. Herifin bileğini iki elimle kavrayıp kolunu yana doğru büküyorum ve dizimi karnına indiriyorum. Adam eğildi, öksürüyordu. Parmaklarını silahtan çekmeye çalışırken, bu kez yüzüne doğru bir diz daha atıyorum. Silah ateş alıyor, bir el silah sesi durgun havayı deliyor ve kurşun arkamdaki kapıya isabet ediyor.

Arkamdan yaklaşan adımları duyduğumda hâlâ silahını uzaklaştırmaya çalışıyordum. Yüzüme doğru gelen bir yumruk görmek için tam zamanında omzumun üzerinden baktım.

* * *

"Adın ne evlat?"

Kan tükürüyorum ve üzerime doğru gelen taktik kıyafetli orta yaşlı bir adamın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Tavandan sarkan çıplak ampulün loş ışığı

Arkasındaki tavan, yüzündeki gölgeleri daha da derinleştiriyor ve sıkıca kenetlenmiş çenesinin çizgisini vurguluyor.

"Az," diye ısıriyorum ve odaya hızlıca bir göz atıyorum.

Orospu çocukları beni buraya getirdiklerinde karakola götürdüklerini düşünmüştüm ama şimdi durumun öyle olmadığı açık. Beni tam olarak nereye sürükledikleri ya da bu tesisin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama kesinlikle bir polis karakolu değil. Duvarlar çıplak, pencere yok ve hava bayat görünüyor, sanki yer altındaymışız gibi. Odanın ortasındaki diz çökmüş pozisyonumdan görebildiğim tek çıkış noktası, yan taraftaki kapı. Karşı duvar.

Taktik teçhizatlı adam küfür ediyor, belli ki cevabımdan memnun değil. Yetkili kişi o gibi görünüyor.

"Tam adını istiyorum, aptal bir sokak adını değil!" diye bağıyor.

Ona ismimi vermemin imkanı yok. Polislerin radarında olmadığımın emin olmak için çok çaba sarf ettim ve sistemde benimle ilgili bir kayıt yok. Biri parmak izlerimi araştırırsa bile bir şey bulamaz. Ve bir isteyken asla kimlik taşımam.

Cevap vermeyince sağımdaki adama başıyla işaret ediyor. Bir başka darbe çeneme çarpıp başımı yana savuruyor ve beton zeminde diz çökerken neredeyse dengemi kaybetmeme neden oluyor. Bu adam beni öldürmeye kararlı görünüyor. çenem yerinden çıktı. Beynimdeki sisi biraz dağıtmak için başımı sallıyorum.

Bir çift siyah cilalı ayakkabı görüş alanıma giriyor. Başımı yukarı eğiyorum ve

Patronun yanında duran gözlüklü yaşlı bir adamı gözlemledim. Onu odaya girdiği anda fark ettim, bu da orospu çocuklarının beni dövmeye başlamasından kısa bir süre sonraydı. Patronun yanında duruyordu. şimdiye kadar. Adamın mütevazı tüvit ceket, üzerinde dirsek yamaları ve kareli gömlek tamamen yersiz görünüyor. Bana tarih öğretmenimi hatırlatıyor.

"İşbirliği yapmayacak, Kruger," diyor tüvit ceketli adam. "Zaten çocuk senin projen için çok yaşlı. Ve çok inatçı. Neden onu bulduğun yere geri koymuyoruz?"

"Bana birimimi nasıl yöneteceğimi mi söylüyorsun, Felix?" diye bağıyor patron. "Lanet olası yerini hatırlaman gerek."

"Çocuk sadece küçük çaplı bir hırsız. Neden uğraşıyorsun?"

Kruger, "Çünkü adamlarımın onu takip ettiği iki ay boyunca, alarmları çalıştırmadan birinci sınıf güvenli on bir eve girmeyi başardı, bu bizim için son derece değerli bir beceri," diyor ve bana dönüyor. "Güvenlik sistemlerini bu şekilde atlatmayı nereden öğrendin evlat?"

Bir ağız dolusu daha kan tükürdüm. "Sikimi yala."

"Tsk, tsk, tsk ..." Başını iki yana sallar. "Görünüşe göre işbirliği yapmak için bir teşvike ihtiyacın var. Adamlarımdan birinin gidip senin kızı alıp buraya getirmesine ne dersin? Senin kadar iyi dayak yemeyeceğinden eminim."

Vücudum taş kesildi. Natalie'yi nereden biliyor? "Oh, görüyorum ki bu dikkatini çekmiş." Gülümsüyor. "Her zaman dikkatimi çektiğinden emin olurum. işe almayı düşündüğüm kişiyi tanımak için. Güçlü yanlarını. Ve zayıflıkları."

"Ona dokunmayacaksın," diye alay ediyorum.

"Hayır mı? Bu sana bağlı, Az. Eğer dediklerimi yaparsan, kimse kızına dokunamaz. Hatta yakında iyi para kazanmaya başlarsın. İkcinizin yaşadığı o çöplükten onu kurtarmaya yeter de artar bile."

Alnımdaki kesikten akan kan gözlerime damlıyor ve görmemi zorlaştırıyor. Ellerim arkadan bağlı olduğu için göz kırparak uzaklaştırmaya çalışıyorum ama pek faydası olmuyor.

"Ne yapacağım?" Ben soruyorum.

"Hükümet için çalışın. Ya da daha spesifik olarak benim için."

Gözlerimin odada bir kez daha gezinmesine izin verdim ve kaçmanın olası bir yolunu bulmaya çalıştım. Karşı duvardaki kapıya ulaşmak için beni tutan adamların yanı sıra Kruger denen adamı da alt etmem gerekiyordu.

Hepsi silahlı ama imkansız değil. Tüvit ceketli yaşlı adam bir sorun teşkil etmemeli. Daha çok muhasebeci gibi bir şeye benziyor. Ne yapacak, bana hesap makinesi mi fırlatacak?

"Peki ya hayır dersem?" Ben sorarım.

Kruger'ın dudakları şeytani bir alayla kıvrılıyor. Taktik pantolonunun cebine uzanıp bir fotoğraf çıkarıyor ve önümde yere fırlatıyor. Fotoğraf yüz üstü yere düşmeden önce havada iki kez dönüyor. Kız arkadaşımın hafif bulanık yüzüne bakıyorum. Fotoğraf Natalie çalıştığı marketten çıkarken çekilmişti.

"İşbirliği yapmazsan ne olacağını göstereyim." Kemerindeki kılıftan bir bıçak çıkardı, önümde çömeldi ve bıçağın ucunu Natalie'nin yüzünün tam ortasına sapladı. "Yeterince açık konuştum mu?"

Bu sik kafalıların kim olduğu ya da benim için ne planladıkları hakkında en ufak bir fikrim yok. Hükümetmiş, hadi oradan. Benim gibi biriyle ne ilgileri olabilir ki? Ama herif nerede yaşadığımızı biliyor. Kızıma zarar vermelerini göze alamam. Gözlerimi fotoğraftan ayırıp patronun uğursuz bakışlarıyla buluşuyorum. "Evet."

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Gördün mü Felix? Hiç de inatçı değil. Düzgün eğitilirse mükemmel bir asker olur." Orosu çocuğu gülüyor. "Öyle değil mi, Az?"

Bölüm 1

Sekiz yıl önce

"Az."

Son silahımı da çıkarıyorum ve dolabımın yanında duran Felix'e bakıyorum.

"Kruger seninle konuşmak istiyor," diyor. "Acil bir durum."

Başımı sallayıp kurşun geçirmez yeleği çıkarıyorum ve aldığım darbenin acısı göğsüme yayılırken yüzümü buruşturuyorum. Bunun basit bir keşif görevi olması gerekiyordu ama yirmi dakika sonra güvenlik ekibi tarafından pusuya düşürüldük.

Belov'un koluna bir bıçak saplandı ama on dört muhafıza karşı sadece ikimiz olduğumuzu düşünürsek iyi iş çıkardık. Dolabı kapattım ve duvarın yanındaki bankta oturan sarışın adama baktım. Sergei Belov boş gözlerle önüne bakıyor ve göğsü hareket etmese öldüğünü düşüneneceğim. Bu lanet programa sürüklenen onca adam arasında her zaman en normali o gibi görünmüştü. Ta ki birkaç yıl önce delirmeye başlayana kadar. önce. Kruger onu birliğe alıp soğukkanlı bir katile dönüştürmeden önce muhtemelen kimseye zarar vermemişti. Tıpkı Z.E.R.O. birimine giren diğer çocuklara yaptığı gibi.

"Belov'u dışarı çıkarmalısın," diyorum.

"Biliyorum." Felix iç çeker ve burnunun kenarını sıkar. "Üzerinde çalışıyorum."

Yaşlı adamı bir kez daha gözden geçirdim. Birimimizdeki ajanlar ve onların idarecileri arasındaki ilişkinin kesinlikle iş ilişkisi olması gerekiyor. Tipik olarak, işleyiciler bir işlem tabanından destek sağlar - çoğunlukla veri

ama Felix ve Sergei arasındaki ilişki her zaman farklı olmuştur. Benden başka kimsenin fark ettiğini sanmıyorum, yaşlı adam asla iltimas göstermemeye çok dikkat ediyor, ama Felix onu önemsiyor ve sadece bir varlık olarak değil. Sergei'ye kendi çocuğuymuş gibi bakıyor, Belov'un ne zaman berbat bir ruh haline bürünse kendini kaybedip sağda solda insanları öldürmeye başlamadığından emin oluyor.

"Daha çok çalış." Ceketimi aldım ve soyunma odasından çıktım.

Yüzbaşı Kruger'ın ofisine giden koridorda yürürken titreyen ışıklar çıplak beton duvarlara uzun gölgeler düşürüyor. Beklersiniz ki On yılı aşkın bir süredir faaliyette olan gizli bir askeri üssün karargahı biraz daha gösterişli olmalıydı, ancak bunun yerine sadece beton duvarlar, plastik kancalarla duvarlara sabitlenmiş elektrik kabloları ve Yaygın küf kokusu. Üst katlarda durum daha iyi. Buralar program ilk ortaya çıktığında yeni acemiler için yatma yeri olarak kullanılmış, ancak yıllardır kullanılmamış.

Z.E.R.O. birimi son derece gizli bir projedir, kayıt dışı tutulmaktadır ve tek bir amacı vardır: Hükümet ya da Yüzbaşı Kruger tarafından istenmeyen kişilerden kurtulmak. Hızlı, etkili ve evraksız bir şekilde. On bir kişilik bir birim olarak başladı - beş ajan, beş idareci ve Kaptan. Şimdi altıya düştük. Üç ajan, iki idareci ve Kruger. Yeni eleman almayı planlıyor gibi görünmüyorlar, bu yüzden Sergei, Kai ve ben öldüğümüzde program muhtemelen kapanacak.

Kruger'ın ofisine giden yolu yarılamıştım ki koridorun sonundaki asansörün kapıları açıldı ve bir adam dışarı çıktı. Üzerindeki ceketin düğmeleri çözülmüş, kan lekeleriyle kaplı beyaz gömleği ortaya çıkmıştı. Kai Mazur. Üç ajanımızın sonuncusu.

Sola dönüyor ve Kruger'ın ofisine doğru ilerliyor, uzun simsiyah örgüsü sırtında bir kuyruk gibi sallanıyor. Kruger'ın neden saçlarını bu uzunlukta tutmasına izin verdiğini hep merak etmişimdir. Görevlerimizin başarısı gizliliğe dayanıyor ve neredeyse beline kadar sarkan bir örgüye sahip altı fit beşlik bir adamı fark etmemek gerçekten zor.

Koridorda yürürken, Kai'nin sağ elindeki kahverengi kâğıt torbadan yere kan damlıyor ve beton üzerinde kırmızı lekeler bırakıyor.

Görünüşe göre kaptan yine bir hatıra istemiş ve çantanın büyüklüğüne bakılırsa muhtemelen birinin eli. Kai ofis kapısına ulaştığında çantayı düşürür ve çanta yere çarparken iğrenç, grotesk bir ses çıkarır. Sonuçta bir el olmayabilir.

Birbirimizin yanından geçerken Kai bana başını sallıyor ve çenesinde hala kan sızan kötü dikilmiş bir kesik fark ediyorum. Muhtemelen yine kendini dikmiş. O zamandan beri bakıcısını öldürdü, sağlık personeli sakinleştirici verilmedikçe onu tedavi etmeyi reddediyor.

Kapı kolunu tuttum ve yerdeki kanlı çantanın üzerinden geçerek içeri girdim.

Kaptan'ın ofisi. Kruger masanın arkasında oturmuş, önündeki monitörü izliyor ve görev raporlarını gözden geçiriyor. Yarın beni ulaşılmaz bulduğunda ne yapacağını merak ediyorum.

Muhtemelen benden kurtulması için birini gönderecektir. Muhtemelen Kai. Ama bu gerçekleşene kadar Natalie ve ben çoktan gitmiş olacağız. Bunun son görevim olacağına çoktan karar vermiştim ve ayrılmadan önce karıma toparlanmasını ve eve döner dönmez gitmeye hazır olmasını söyledim. Üsse dönerken onu iki kez aramayı denedim ama telesekretere düştü.

"Otursana Az." Kruger masasının diğer tarafındaki sandalyeyi işaret ediyor.

"Ayağa kalkacağım."

"Sen bilirsin." Kahvesine uzandı ve bir yudum aldı. "Karınız bu sabah bir trafik kazası geçirdi."

Sözlerini işlerken görüşüm bulanıklaşıyor. Sandalyenin arkasına tutundum. "Ne?"

"Hastane personeli geceyi atlatamayabileceğinden bahsetti, o yüzden sanırım oraya gitmelisiniz," diyor kayıtsızca, sanki hava durumunu tartışıyormuş gibi ekrana bakarak.

Kalbim boğazıma tırmanırken arkamı dönüp hışımınla dışarı çıkıyorum.

* * *

Konuşurken doktorun dudaklarına bakıyorum, sanki bu, sözlerinin beynime nüfuz etmesine yardımcı olacakmış gibi.

". . ağır iç kanamaya yol açan çoklu kırıklar ..."

Söylediklerine anlam veremiyorum. Sanki zihnim kabul etmiyor. ". . . onu iki kez hayata döndürdü . . ."

Beyaz ceketinin önünü tuttum ve onu duvara yapıştırdım. Kelimeler ağzından dökülmeye devam ediyor ve her hecede göğsümde öfke ve umutsuzluk mayalanıyor. O orospu çocuğunun konuşmayı kesmesini istiyorum!

". . . denedik. Çok özür dilerim."

Adamın ceketini tutuşum azalıyor. Söylediği her şeyi geri alana kadar kafasını duvara çarpmak istiyorum ama ellerimdeki hissi kaybetmiş gibiyim.

"Onu görmek istiyorum," diye bağıriyorum yüzüne. "Şimdi."

Doktor başını sallıyor ve ulaşamayacağım bir yere doğru adım atıyor. Sağ taraftaki kapıda durana kadar onu koridorda takip ederken kulaklarım çınlıyor.

"Git," diyorum, kapı kolunu tutarak.

Geri çekilen ayak seslerini duyabiliyorum ama sadece önümdeki kapıya bakıyorum. Sade, soluk mavi bir tahta parçası ama bana sanki kıyametin kapısında duruyormuşum gibi geliyor. Daha önce beni tüketen öfke buharlaştı ve göğsümde kalan tek şey ruhumu parçalayan acı. Kapı kolunu daha sıkı kavriyorum ama kendimi içeri girmeye zorlayamıyorum. Hâlâ bir umut kırıntısı var, aklımın bir köşesinde bunun büyük bir hata olduğuna dair umutsuz bir düşünce. İçeride başka birinin karısı var. Natalie'm evde, oturma odamızdaki en sevdiği sandalyede oturmuş, nihayet ayrılabilmemiz için geri dönmemi bekliyor.

Tanıştığımız günü hâlâ dün gibi hatırlıyorum. Bir benzin istasyonunun atıştırmalık reyonunda, güvenlik kamerasının tam görüntüsü altında bir adamın cüzdanını çalmaya çalışıyordu. Onu dışarı sürükledim ve ne kadar korkunç bir yankesici olduğunu yüzüne vurdum. O sırada ikimiz de on yedi yaşındaydık ve sokaklarda yaşıyorduk, ama onun bir yankesici olmadığı gün gibi ortadaydı.

o hayat için. Genelde diğer insanlar umurunda olmazdı ama sanırım o gün onda kendimden bir parça gördüm. Bu yüzden onu terk edilmiş bir eve

götürdüm.

babam iki yıl önce hapse girdikten sonra orada kalıyordu. Sadece birkaç gün kalması gerekiyordu ama hiç ayrılmadı.

Ona ustalıkla nasıl yankesicilik yapılacağını öğrettim ve hatta bazı küçük işlerde onu da yanımda götürdüm. Eve dönecek birinin olması güzeldi. İyi ve kötüyü paylaşmak için. İçinde yaşadığımız koşullar düşünüldüğünde

O zamanlar iyiden çok kötü vardı. Yoldaşlığımızın nasıl aşka dönüştüğünden emin değilim. Bir akarsuyun taşı tane tane aşındırması gibi, ben fark etmeden içime işlemişti. İkimiz de gençtik, ikimizin de ailesi ya da dünyada başka kimse kalmamıştı, bu yüzden kendi başımızın çaresine bakmak zorundaydık. Bu berbat şehirde herkese karşı ikimizdik. Arkadaşlık sevgiye dönüştü, sonra daha derin bir şeye dönüştü. O benim sefil hayatımdaki tek iyi şey oldu.

Kruger beni yakalayıp berbat katil ekibine kattığında, Natalie'yle beni uzaklara, onun bizi bulamayacağı bir yere taşıyacak kadar para biriktirene kadar onun dümen suyunda dans edeceğime dair kendime söz verdim. Ortadan kaybolabilmemiz için yeterli parayı biriktirmemin bir ya da iki yılını alacağını düşündüm.

Yanılmışım.

Kruger'ın radarından kurtulmak için halihazırda sahip olduğum kimliklerden hiçbirini kullanamazdım çünkü onları takip edebilirdi. Kendim ve Natalie için yeni belgelere ihtiyacım vardı ve Kruger'ın her yerde bağlantıları vardı - hükümet, polis, yeraltı, her lanet yerde. O öğrenmeden yeni kimlikler almak imkansıza yakındı. Bu işten sıyrılmak için çok fazla şey biliyordum.

Bu yüzden dikkat çekmediğimden emin olmalıydım. Eğer yapsaydım, Natalie de ben de ölmüş olurduk. Kruger'ın izini süremediği kanalları bulmam yıllarımı, birkaç yüz bin dolarımı ve dört cesedimi aldı. Bu göreve gitmeden bir hafta önce lanet evrakları aldım.

Ve şimdi o gitti. Pisliğin teki sahip olduğum tek aileyi elimden aldı.

Gözlerimi kapatarak kapıyı açıyorum ve odanın içine giriyorum.

* * *

Boş bidonların sonuncusunu da kenara atıyorum ve ön penceredeki yansımamı, arkamda batan güneşi izliyorum. Büyük camın her iki yanındaki paneller açık ve benzin dumanı havaya nüfuz eder. Bu evi Z.E.R.O. birimine katıldıktan üç yıl sonra satın aldım çünkü kiralık bir evde yaşamaktan nefret ediyordum. Bu evi satın almadan hemen önce Natalie'nin benimle evlenmesini. Sadece sıkıcı bir tuğla ve harç şeyiydi, ama çok uzun bir süre sonra bana ev gibi hissettiren tek yerdi. Ve şimdi, yine bir tuğla ve harç yığınının başka bir şey değil.

Cebimden çakmağı çıkarıp direksiyona hafifçe vurarak alevi tutuşturuyorum ve açık pencereden içeri fırlatıyorum. Çakmak benzine doymuş mobilyaların üzerine düşerek ateşi tutuşturuyor ve arabama ulaştığımda alevler perdeleri çoktan sarmış oluyor.

Direksiyona geçtiğimde yolcu koltuğundaki eski metal kutuya uzanıyorum. Pasaport ve diğer kimlik yığınının üzerinde, yıllar önce Natalie'ye işlerimden birinde çaldığım parayla aldığım pembe fiyonklu bir oyuncak ayının gümüş bileklik tılsımı duruyor. Her türden ayıya takıntılıydı, muhtemelen ona sokaklara düşmeden önce yaşadığı kaygısız çocukluğunu hatırlattıkları için. Onu o aptal tılsım olmadan gördüğümü hiç sanmıyorum. Hastane personeli onu ameliyata götürdüklerinde bileziği çıkardılar ve zincir yolda kayboldu. Eşyaları bana iade edildiğinde sadece oyuncak ayı tılsımı yanındaydı.

Gözlerim dikiz aynasında asılı duran anahtarlığa kayıyor. Parlak bir poker eli kolyesi, en azından floş royal. Kolyeyi yüzüğe bağlayan metal toka uzun zaman önce kopmuş, bu yüzden şimdi sadece deri bir iple sabitlenmiş. Babam bu şeyi bana, onu pokerde yendikten sonra vermişti. İlk seferinde, bana onu ve diğer derslerinden birini hatırlatması için bunca yıldır saklıyorum: Hayatta size dağıtılan eli kabullenmeyin. Bazen satıcı olmanız gerekir.

Anahtarlığı aynadan çıkarıyorum ve kolyeyi ipinden ayırıp metal kutunun içine atıyorum. Oyuncak ayı tılsımını bir elimde tutarak deriyi üstteki halkadan geçiriyorum, sonra ipi bileğime bağlıyorum.

Eve doğru baktığımda, yangın çoktan yanlarını kemirmeye başlamıştı. Sürücü koltuğunda arkama yaslanıyorum ve alevlerin bir zamanlar evim olan şeyi ve ruhumun son parçalarını da yok etmesini izliyorum.

Hiçbir zaman iyi bir adam olmadım. İlk kez bir can aldığımda, henüz on altı yaşındaydım. Nefsi müdafaaydı ama bu gerçeği değiştirmez. Sokaklarda, şehrin en kötü yerinde yaşıyorsanız, ya öldürürsünüz ya da ölürsünüz. Hayatta kalmak.

Natalie'yle tanıştığımda içimde pek insanlık kalmamıştı ama onun yanımda olması bu zavallı kalıntıları kurtarmama yardımcı oldu. O benim amacım oldu. Kalbimin ulaşılmaz soğuk bir kayaya dönüşmesini engelleyen tek şey.

Benden korkmasından korktuğum için ona "işim" hakkındaki gerçeği hiç söylemedim. Natalie benim askeri bir tesiste güvenlik görevlisi olduğuma inanıyordu ve bir katille yaşadığını asla bilmiyordu. Bazen ona sırlarımı açmak, bazı görevlerimden bahsetmek istiyordum ama beni anlayacağını düşünmüyordum.

Bu yüzden çenemi kapalı tuttum. Onun yanımda olması yeterliydi.

Ama o artık yok ve iyi olan her şeyi de yanında götürdü. Umutları. Hayalleri. Sevgiyi. Geriye kalan tek şey acı ve öfke. İçindeki bu öfkeden, intikam isteyen kana susamış, vahşi bir canavar yükselir. Kan. Ölüm.

Karımın başına gelenin bir kaza olup olmadığı umurumda değil. Ona çarpan arabayı uçurtma gibi uçan bir çocuğun ya da gözleri bozuk bir dedenin kullanması umurumda değil. Onları bulacağım. Ve bedelini ödeyecekler.

Metal kutudan bir yığın belge alıyorum ve her birinin üzerindeki farklı isimlere bakarak onları karıştırmaya başlıyorum. İş tanımınız yaşamak için insan öldürmeyi içeriyorsa birden fazla kimlik bir gerekliliktir. Elim son kimlikte duruyor, neredeyse on yıldır kullanmadığım bir isim.

Alessandro Zanetti. Kruger aylarca gerçek ismim konusunda başımın etini yedi ama adamlarına kolumu kırdırdıktan sonra bile pes etmedim ve sonunda konuyu kapattı. Çok hırpalanmış olduğu için göreve gidemeyen bir askere ihtiyacı yoktu ve zaten tüm acemiler sahte isim ve kimlik kullanıyordu. Bu konuda neden bu kadar inat ettiğimden emin değilim.

Belki de

Çünkü o zamanlar gerçekten sahip olduğum tek şey ismimdi. Ya da Kruger'ı kızdırmaktan hoşlandığım için de olabilir.

Geçen hafta aldığım belgeler de dahil olmak üzere bir yığın sahte kimlik ve pasaportu kaptığım gibi pencereden dışarı atıyorum. Karımın ölümünden sorumlu piçi öldürürken gerçek adımı kullanmak daha uygun görünüyor.

Arabayı geri vitese takıp garaj yolundan çıktığımda alevler çoktan çatıya ulaşmış ve evimi küle çevirmişti.

Dört ay önce

Yağmur durmak bilmiyor, zaten ıslak olan ceketimi ıslatıyor ve saçlarımı yüzüme yapıştırıyor. Şemsiyemi işyerinde unutmuşum, çalıştığım lokantanın önümüzdeki hafta kapanacağı haberi beni çok şaşırttı. Bu durumda elimde sadece bir muhasebe firmasındaki yarı zamanlı işim kalıyor ki bu da yeterli değil ve hemen başka bir iş aramaya başlamam gerekecek.

Islak tellerden birini gözümün önünden çekmeye çalışıyordum ki solumdan bir kamyon hızla geçip boş ama su birikintileriyle kaplı caddede hızla ilerleyerek kaldırımın kirli sularını üzerime sıçrattı. Issız kaldırımın ortasında durup sırlıslam olmuş ve çamur içinde kalmış yeni beyaz spor ayakkabılarıma bakarken dudaklarımdan bir yenilgi iç çekişi dökülüyor.

Hâlâ sağanak yağmur altında olmama rağmen ayakkabılarımdan gözümü alamıyorum. Dün, bu ay para sıkışık olduğu için biraz suçlu hissettim, ancak koşucularımla satın aldıktan sonra mağazadan çıkarken çok heyecanlıydım. Bugün işimi kaybedeceğimi bilseydim onları asla almazdım.

Bir arabanın korna sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve liseden beri en iyi arkadaşım olan Melania'nın arabasının sürücü camından bana el salladığını görmek için başımı kaldırıyorum.

"Tanrım, Ravi!" diye bağıyor. "Atla!"

Aracına doğru koştum ve yolcu kapısını açtım. Gözlerim güzel iç mekana ve kuru koltuğa takılıyor, sadece başımı sallıyorum. "Her tarafım çamur içinde."

"Oh, Tanrı aşkına. Sadece içeri gir, Ravenna." Melania bana doğru eğildi ve elimi tutarak beni içeri çekti.

"Geç vardiya mı?" Emniyet kemerini takarken sordum. Melania caddenin aşağısındaki bir eczanede çalışıyor.

"Evet. Gece yarısına kadar bitirmiş olmalıydım ama geç gelen bazı teslimatlar vardı, onları halletmem gerekti. Mamma Lola için istediğin ağrı kesiciyi aldık."

Başımı sallıyorum. Durumu göz önünde bulundurduğumda, şu anda bunu karşılayabileceğimizden emin değilim.

"Öğleden sonra işe giderken Vitto'yu gördüm," diye devam ediyor sokağa geri dönerken. "Ugo ile birlikteydi."

"Ona o çocukla takılmasını istemediğimi söyledim ama beni dinlemiyor. O herif kötü örnek oluyor."

"Yine mi çalışıyorlar?"

Koltuk başlığına yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Kardeşim son bir yıldır son derece zor bir dönem geçirdi. "Umarım değildir. Market müdürü onları bir daha yakalarsa polise şikayet edeceğini söyledi."

"Belki ona yaz için bir iş bulmaya çalışabilirsin. İstersen etrafa sorabilirim?"

"Evet, bu harika olur," diyorum hiçbir şey çıkmayacağını bilsem de.

Babamız bir yıl önce öldüğünden beri, Vitto Cosa Nostra üyelerinin toplandığı yerlerde zaman zaman onlar için ufak tefek ayak işleri yapıyor ve babamızın sahip olduğu bir askerlik pozisyonunu devralması için teklif alacağını umuyor. Hem annem hem de ben bu aptalca fikri aklından çıkarmak için elimizden geleni yapıyoruz ama nafile. Annem ve ben bu aptalca fikri kafasından atmak için elimizden geleni yapıyoruz ama nafile. Ama eminim hâlâ gizlice yapıyordur.

"Kendine gelecektir, Ravi. Göreceksin." Melania arabayı binamın önüne park ediyor ve uzanıp elimi sıkıyor.

"Umarım öyledir." Ben de onunkini sıkıyorum ve kapıyı açıyorum.
"Sadece bir blok ötedeydi. Beni götürmene gerek yoktu."

"Lisedeyken benim için yaptığın matematik ödevleri için sana hâlâ borçluyum." Gülüyor. "Mamma Lola'ya benden selam söyle."

"Yapacağım."

Islak spor ayakkabılarım binaya doğru koşarken ve ardından dört kat merdiveni çıkarken vıcık vıcık sesler çıkarıyor. Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak kendimi dairenin içine bırakıyorum ve annemin titreyen sesi arkamdan geldiğinde üstümü değiştirmek için doğruca banyoya gidiyorum.

"Vitto henüz evde değil."

Arkamı dönüp korkuyla anneme bakıyorum. Saat neredeyse sabahın üçü. Kardeşim sorunlu olabilir ama bana ya da anneme haber vermeden bütün gece dışarıda kaldığı hiç olmamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Arkadaşlarıyla dışarı çıktı ve on bire kadar döneceğini söyledi," diye kekeliyor annem. "Telefonu kapalı."

"Neden beni aramadın?"

"Sen çalışıyordun. Geç kaldığını düşündüm ve onu beklemek için kanepeye uzandım. Uyuyakalmışım." Ağlamaya başladı. "Arkadaşlarını aramayı denedim ama kimse onu görmedi."

"Kahretsin. Çok özür dilerim, anne." Kollarımı ona doladım ve sesimi sabit tutmaya çalıştım. "Muhtemelen Ugo'larda uyumaya gitti ve seni aramayı unuttu."

"Belki de polisi aramalıyız, Ravi."

Gözlerimi kapatıyorum.

"Arayamayacağımızı biliyorsun."

Biz Cosa Nostra'nın aktif üyesi olmayabiliriz ama babam öyleydi. Biz kesinlikle gerekli olmadıkça polisin dikkatini çekme riskini göze alamaz.

"Ya ona bir şey olursa?"

"O iyi. Ugo'yu arayacağım ve onu bulacağız." Tam telefonuma uzanıyordum ki kapı sert ve gürültülü bir şekilde çalındı.

Annemin gözleri korkuyla açılıyor ve yanağından bir damla yaş süzülüyor. Sabahın üçünde biri kapınızı çalıyorsa, bu iyi bir şey olamaz. Odanın diğer ucuna koşup kapıyı açıyorum.

Koyu renk takım elbiseli bir adam eşiğin diğer tarafında duruyor. Onu daha önce hiç görmemiştım ama duruşuna ve düğmeleri açık ceketinin altından görünen tabancasına bakınca yeterince şey anladım. Cosa Nostra.

"Ravenna Cattaneo?" diye soruyor, gözlerini bana dikerek. "Evet," diye boğuluyorum.

"Benimle gelmen gerek."

"Kardeşimle mi ilgili? O iyi mi?"

"Şimdilik." Cosa Nostra askeri beni kolumdan tutup koridora doğru sürüklüyor. Çantamı ya da ceketimi almamı bile beklemiyor.

"Her şey yoluna girecek anne," diye sesleniyorum omzumun üstünden, hızımı kesmemeye çalışarak. Annem kapının eşiğinde duruyor, bir eliyle çerçeveyi kavrarken diğer eliyle ağzını kapatmış benim gidişimi izliyor.

Binadan çıktığımızda adam renkli camlı siyah bir arabaya yaklaşıyor, soru sormadan biniyorum. Arabayı sürerken ellerimi kucağımda sıkıyor, kendimi tutmaya çalışıyorum. Cosa Nostra'nın gecenin bir yarısı evimize geldiğine göre Vitto bu sefer fena çuvallamış olmalıydı. Kardeşim yine hırsızlık yaparken mi yakalandı? Ya da söylememesi gereken bir şey mi söyledi? Tanrım, eğer birini ispiyonladıysa, ölmüş sayılır.

Araba dar bir sokağa giriyor ve kırmızı beyaz kareli perdeleri olan bir restoranın önünde duruyor. Mekânı hemen tanıyamadım çünkü buraya sadece bir kez, babam evde unuttuğu cüzdanını getirmek zorunda kaldığımda gelmişim. Arka odada nöbet tutuyordu.

Arabadan iniyorum ve kapının üzerindeki ahşap tabelaya bakıyorum. Luigi'nin Yeri. Cosa Nostra askerlerinin kağıt oynamaya geldiği yer.

Şoför beni boş masaların arasından, odanın en ucundaki kapıya doğru sözsüzce yönlendiriyor. Lekeli beyaz önlüklü bir kadın bulaşık yıkıyor ve biz mutfaktan geçerken bize bakıyor. Mutfığa ulaştığımızda

şarap kasalarının yanındaki perdenin arkasına gizlenmiş kapıyı açıyor ve beni gizli odaya itiyor. Kapı arkamdan kapanıyor.

İçerideki hava nefes almayı zorlaştıran yoğun puro dumanıyla doludur. Büyük yuvarlak masanın üzerindeki armatürün ışığı, masanın etrafında oturmuş poker oynayan dört adamın yüzünü aydınlatıyor. Odaya doğru birkaç adım atıyorum ve karşımdaki adam kartlarından başını kaldırıp arkasına yaslanırken dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor. İstemsizce bir adım geri atıyorum. Kaptanlardan biri. Rocco Pisano.

"Bu gecelik işimiz bitti," diyor ve elindeki kartları masanın ortasına fırlatıyor.

Diğer üç adam ayağa kalkıyor, sandalyeleri yere sürtünerek yükseliyor ve eşyalarını topluyorlar. Beni geçip odadan çıkarken hiçbiri bakışlarımla karşılaşmıyor. Kapı arkalarından yumuşak bir tıkırtıyla kapanıyor ama o küçük sesin verdiği uğursuzluk hissiyle irkiliyorum.

"Beni siz çağırdınız, Bay Pisano," diye boğuluyorum, sinmeden göz teması kurmaya çalışıyorum. Beklenmedik bir ödül almış bir kedi gibi bana bakmasından hoşlanmıyorum.

"Ben yaptım." Rocco içkisine uzandı ve sandalyesinde arkasına yaslanarak sıırsıklam olmuş kıyafetlerimi inceledi. "Ödenmesi gereken bir borç var."

Midemin çukuruna bir batma hissi yerleşiyor. "Borç mu?"

"Evet." Gülümsüyor ve bakışlarını arkamdaki bir şeye çeviriyor. "Öyle değil mi Vitto?"

Etrafımda dönüyorum ve gözlerim köşedeki kıvrılmış bedene takılınca dudaklarımdan boğuk bir çığlık dökülüyor. Kardeşim kafasını kaldırdığında yüzü kan içindeydi ve gözlerinden biri şişip kapanmıştı.

"Aman Tanrım." Ona doğru bir adım atıyorum ama masaya çarpan bir avucun sesi beni adımımın ortasında durduruyor.

"Buraya gel, yoksa başladığım işi bitiririm!" Rocco kükrer.

İçimdeki safrayı yutuyorum ve kaptanla yüzleşmek için arkamı dönüyorum. Rocco karşındaki sandalyeye doğru başını sallıyor ve benim titrek bacaklarla yaklaşmamı izliyor.

"Otur," diye tersledi.

Sandalyeye çöküyorum ve ellerimi kucağında birleştiriyorum. Neler olduğunu ya da kardeşimin burada ne halt ettiğini bilmiyorum ama kötü bir şey olduğunu biliyorum.

Rocco purosundan bir nefes çekiyor ve dumanını yüzüme üflüyor. "Vitto büyük balıklarla poker oynayabileceğini düşündü. Bu gece erken saatlerde geldi, bir deste para sallayarak oyuna girmesine izin verilmesini istedi."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışıyorum. Babamın ölümü kardeşimi çok etkiledi ve Vitto o zamandan beri sorun yaratmaya devam ediyor. Kötü arkadaşlık. Hırsızlık yapıyor. Marihuana bile sattı. Ama kumar oynamak için bir Cosa Nostra mekanına gelecek kadar çılgın olacağını hiç düşünmemiştim.

"Daha on beş yaşında," diye fısıldıyorum.

"Çocuğun bir derse ihtiyacı var. Sözlerinden ve eylemlerinden sorumlu tutulacak yaşta." Rocco sırtıyor. "Ve bedelini ödeyecek kadar da büyük."

"Sana ne kadar borcu var?"

"Getirdiği dört bin dolar sadece ilk depozito için yeterliydi."

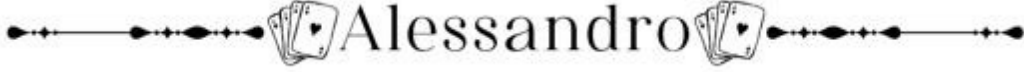
Dört bin. Parmaklarımı sıkıyorum. Kardeşimin bu parayı alabileceği tek bir yer var. Yatağımın altındaki eski kurabiye kutusu. Üniversite için para biriktirmek amacıyla liseden beri çalışıyorum. Çoğu babam hastalandığında ilaç parasına gitti ama son bir yılda yaklaşık dört bin dolar biriktirmeyi başardım.

"Bankaya gidip kredi alabilir miyim diye bakacağım," diyorum. "Vitto'nun size borçlu olduğu her kuruşu iade edeceğiz, ama lütfen kardeşimin gitmesine izin verin."

"Herhangi bir bankanın kardeşinin bana olan borcunu karşılayacak kadar büyük bir kredi vereceğinden şüpheliyim. Bu yüzden Vitto ve ben ikimizin de yararına olacak bir anlaşmaya vardık. Parayı unutacağım ve onu öldürmeyeceğim." Dumanı tekrar yüzüme üflüyor. "Ve ben de seni geri ödeme olarak alacağım."

Bölüm 2

Günümüz

Arabamı gri taştan devasa bir konağın garaj yoluna park ettiğimde kar, lastiklerin altında çıtırdıyor. Saat neredeyse akşamın altısı, ama görev için rapor vermem emredilen saat bu. Kontağı kapatıyorum ve koltuğumda arkama yaslanıp ön camdan evi izliyorum. Konumu ve çevresindeki arazinin büyüklüğü göz önüne alındığında, muhtemelen beş ya da altı milyon değerinde, ama beklediğimden daha küçük. Sadece iki katlı.

Çok güzel bir ev.

Ve muhteşem bir şekilde yanacak.

Arabadan indim ve boyalı ahşap çift ön kapıya çıkan geniş taş basamaklara yöneldim. İçeri girerken kapıda iki nöbetçi olduğunu fark ettim. Mülkü çevreleyen yüksek çevre duvarının dışına en az üç tane daha yerleştirilmiş, ancak ön girişte veya evin herhangi bir yerinde kimse yok. Anladığım kadarıyla yeni işverenim güvenlik ekibinden kimsenin eve yaklaşmasına izin vermiyor. Büyük ihtimalle bu yüzden evi çevreleyen arazinin her santimetrekaresi ev kameralarla izleniyor.

Ayağımı ilk taş basamağa koyduğumda ön kapı açılıyor ve açık gri üç parçalı takım elbise giymiş bir adam ortaya çıkıyor. Ötedeki koridordan gelen sarımsı ışık, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle karşımda duran uzun boylu, sırık gibi adamı aydınlatıyor. Rocco Pisano. New York suç ailesinden bir kaptan.

"Zanetti," diyor onu takip etmemi işaret ederken. "Seni ofisimde bilgilendireceğim. Hızlı olmak zorunda. İki saat içinde tiyatrodan olmalıyız."

Sola dönüp beni geniş mermer fuayeden geçirerek uzak taraftaki sürgülü ahşap kapıya doğru götürürken birkaç adım arkasından yürüyorum. İçerisi zenginlik çılgınlıkları atıyor ve adımlarım duvarlarda ve alçı süslemelerle bezenmiş yüksek tavanda yankılanıyor. Tavandaki fresk resimler canlı renklerdeki melekler bize tepeden bakıyor. Köşelerde parıl parıl parlatılmış barok koyu ahşap mobilya parçaları yer alıyor. Geniş bir merdiven boşluğu üst kata çıkıyor ve özenle işlenmiş ahşap trabzanın üzerine çiçekler, sarmaşıklar ve başka dekoratif şeyler oyulmuş.

Pisano'nun ofisi de aynı derecede büyük. Koyu kiraz cilalı devasa bir ahşap masa ortadaki yeri kaplıyor. Masanın yüzeyinde, kenara yakın bir yerde, masanın kaplamasıyla uyumlu kalın, oymalı bir isim levhası bulunuyor.

Odanın geri kalanı da benzer şatafat örnekleri sergiliyor. Burada bir Muazzam kristal avize, bir ofisten çok bir yemek odası için uygun. Masasının iki yanında, sanki nöbet tutuyormuş gibi çömelmiş aslanların gerçek boyutlu iki altın heykeli yer alıyor ve masanın arkasındaki duvarda devasa kitap rafları sıralanıyor. Kitaplar altın çerçeveli cam kapılarla korunuyor.

Rocco masasının arkasına oturur ve yüksek kaliteli puroların bulunduğu ahşap kutuya uzanır. Purolardan birini eline aldığı anda, tepesindeki avizenin ışığı kemikli işaret parmağındaki iri yakut taşlı kalın altın yüzükten yansır.

Sekiz yıl. Sekiz lanet yıl boyunca bu adamı aradım ve İşte, sonunda karşımda oturuyor. Ellerimi boğazına dolayıp oracıkta boynunu kırma isteğimi kontrol etmekte zorlanıyorum. Ama onu basit ve hızlı bir ölümle bırakmak için bu kadar beklemedim. Hayır. Onu parça parça yok edeceğim ve o da bunu izleyecek. Ancak yaldızlı hayatından geriye hiçbir şey kalmadığında yaratıcısıyla buluşmasına izin verilecek. Ve onun son varış noktasına giden yolun çok ama çok uzun olmasını sağlayacağım. Ve son derece acı verici.

Rocco purosunun ucunu kesip ağzına götürürken gözlerini benden ayırmıyor, sanki bir izlenim yaratmaya çalışıyor. Masasının önünde duran sandalyelerden birine oturmamı da teklif etmiyor.

"Kadınlardan hoşlanmadığını duydum," diyor purosunu yakarken. "Bu doğru mu?"

Ben de bu soruyu bekliyordum. Patron bana Rocco'nun patolojik olarak kıskanç olduğunu ve karısına atanan son üç korumayı öldürdüğünü söyledi. Rolü devralmamın tek sebebi Rocco'nun eşcinsel olduğuma inanıyor. Bu fikrin nereden geldiğinden tam olarak emin değilim ama Ajello, Rocco'nun benim hakkımda tam olarak böyle düşündüğünden bahsetti. Belki de her Perşembe gecesi diğer Cosa Nostra askerlerinin uğrak yeri olan striptiz kulübüne hiç gitmediğimi duymuştur. Ya da belki de eşcinsel olduğumu düşünüyor çünkü Aptal Carmelo'nun Aileye katılışımın beşinci yıldönümü için hediye olarak evime gönderdiği kızlar. Ona bu izlenimi neyin verdiği benim için gerçekten önemli değil. Bakışlarını tutuyorum ve başımı sallıyorum.

"Sırrın benimle güvende." Rocco'nun dudakları yukarı doğru kıvrılır. "İşe koyulalım. Yirmi dört saat boyunca karımın güvenliğinden sen sorumlu olacaksın. Muhtemelen fark etmişsinizdir, korumaların eve girmesine izin verilmiyor. Bu sadece misafirlerimiz geldiğinde değişiyor. Onun dışında bu evde sadece ben ve karım varız. Ayrıca bir hizmetçimiz ve iki hizmetçimiz var. Saat sekizde gelirler ve yedide giderler."

"Güvenlik sistemleri mi?" Ben soruyorum.

"Ön ve arka kapıların yanı sıra zemin kat pencerelerinde de alarmlar var. Evin dışında ve çevre duvarı boyunca kameralar var. Kapıdaki nöbetçi kulübesinden izleniyorlar. Her birinde beş adam olmak üzere üç vardiya güvenlik görevlisi var."

"Görevlerim mi?"

"Sadece bir tane var. Karım," diyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Ravenna'nın gözetim olmadan evden çıkmasına izin verilmiyor. Mülkün etrafında yürüyüşe çıkmayı sever, bu yüzden yürüyüşe çıktığında onunla gitmelisiniz. Ayrıca sık sık alışverişe ve diğer kadınsı işlere gidiyor. Kuaför. Manikür. Dışarı çıkması gereken her yerde onunla birlikte olacaksın."

"Herhangi bir istisna var mı?"

"İstisna yok. Eğer lanet olası bir jinekoloğa gitmesi gerekiyorsa, sen de onunla gideceksin." Sandalyesinden kalktı ve önümde durdu.

"Senin işin sadece Ravenna'nın güvenliğini sağlamak değil. Bu ikinci planda. Sizden yapmanızı istediğim şey onu her adımında takip etmeniz ve şüpheli gördüğünüz her şeyi bana bildirmeniz."

"Şüpheli sayılan nedir?"

"Diğer erkeklerle konuşmak. Ya da genel olarak yabancılarla, kadınlar dahil. Sizin ya da başkasının telefonundan arama yapmasına da izin yok. Sadece arayabileceği numaraların programlandığı bir cep telefonu var ve sadece o telefonu kullanacak. Günlük ajandası her sabah benimle teyit edilecek. Hiçbir sapmaya izin verilmez."

Söylediklerini düşünürken yüzümü ifadesiz tutuyorum. Kadın bu şekilde kontrol edilmeyi kabul ettiğine göre ya aptal ya da kolay lokma olmalı, ama bu benim sorunum değil.

"Anlaşıldı."

"Bunu yanında tutacaksın." Elini cebine atıp cüzdanını çıkardı ve bana bir kredi kartı uzattı. "Bir şey satın alması gerektiğinde kullanmasına izin ver, sonra geri al."

Belki de Bayan Pisano kendini çok fazla şımartmayı seviyordur? Kartı aldım ve başımı salladım.

Rocco başını yana eğiyor. "Pek konuşmuyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Mükemmel." Kapıya doğru yönelir. "Ravenna her an inebilir."

Onu odadan çıkarken takip ederken, öldüreceğim kadının gerçekte neye benzediğini merak ediyorum.

Çenemi yukarı kaldırıp aynadaki yansımama bakıyorum. Üç kat fondöten işini yapmış. Boynumdaki morluk görünmüyor ve geniş elmas gerdanlık kolye makyajın kapatamadığını kapatıyor. Dört gün oldu, umarım yakında geçer.

Paltomu sandalyenin arkasından alarak yatak odamdan çıkıyorum. Kocamın odası benimkinin tam karşısında ve koridordan ana merdivene doğru ilerlemeden önce gözlerim onun kapısına takılınca içimdeki ürperti bastıramıyorum. *Yakında*, diyorum kendime. Sadece birkaç aya daha ihtiyacım var.

Rocco merdivenlerin dibinde durmuş, inişimi izliyor. Onun Gözleri giydiğim elbisenin üzerinden hızlıca geçiyor ve dudakları memnun bir gülümsemeyle genişliyor. Daha önce odama geldiğinde elbiseyi ve kolyeyi bana fırlatmış ve bu gece giymemi emretmişti. Kırmızı elbiseye bakmadan önce onun gitmesini bekledim. Bir önceki elbiseden daha kötüydü.

beni satın aldı ve dışarı çıkma fikri, özellikle de bu şeyle tiyatroya gitme fikri beni çok utandırıyor, ama bu yeni bir şey değil.

Kaçmam için ne kadar paraya ihtiyacım olduğunu ve daha fazla kazanmanın en hızlı yolunun ne olduğunu hesaplamaya o kadar dalmışım ki, sahanlığa ulaşana kadar kapının yanında duran adamı fark etmiyorum. Fark ettiğimde adımlarım bir an için sendeliyor ama bir şekilde az kalsın düşecek olmamın üstünü örtmeyi başarıyorum. Kocam uzun boylu bir adam ama arkasındaki kişi neredeyse bir baş daha uzun.

"Ravenna, bellissima, muhteşem görünüyorsun." Rocco ben yaklaşırken gülümsüyor ve elimi tutuyor. "Bu Alessandro Zanetti, yeni koruman."

Yüzümü boş tutmak için elimden geleni yaparak, elleri arkasında duran adama bir kez daha bakıyorum. Bu duruş onun geniş yüzünü vurguluyor.

Kollarındaki kaslar siyah takım elbise ceketinin kumaşını zorluyor. Muhtemelen şimdiye kadar tanıdığım en iri adam. Bakışlarım geniş göğsünde geziniyor ve yüzünde duruyor. Uğursuz. Aklıma gelen ilk kelime bu. Temiz traşlı, güçlü bir çenesi ve keskin elmacık kemikleri var ama geri çekilmeme neden olan yüzü ya da devasa cüssesi değil. Koyu renk gözlerinde gördüğüm şeyler. Nefret. Nefret. Ve zorlukla kontrol altına alınmış öfke. Başka tarafa bakmak istiyorum ama yapamıyorum. Sanki gözleri beni esir alıyor ve tutsak ediyor. Bakışlar öldürseydi, eminim oracıkta ölmüş olurdum.

Kendimi başımı sallamaya zorluyorum ve sonunda gözlerimi ön girişe odaklayarak başka tarafa bakıyorum. Alessandro'nun bizim için açık tuttuğu kapıdan geçerken, kocamın arabasına kadar tüm yol boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Ancak ben yolcu koltuğuna oturduktan ve Rocco arabanın kapısını kapattıktan sonra nefes alabiliyorum.

Dikiz aynasından yeni korumamın siyah bir SUV'ye doğru yürüdüğünü görüyorum, adımları yavaş ve hesaplı. Binmeden hemen önce yukarı baktı. arabamıza doğru. Onu izlediğimi anlamasına imkân yok ama bir şekilde anladığını biliyorum. Yaydığı düşmanlık hissi sanki canlı bir şey gibi. En son ne zaman birinin üzerimde bu kadar güçlü bir etki bıraktığını hatırlamıyorum.

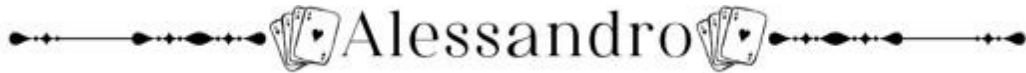
İlk görüşmemizde, tek kelime bile etmeden. Bu işe atandığı için kızgın mı? Muhtemelen son üç korumamın sonunun nasıl olduğuna dair hikâyeleri duymuştur - alınlarında Rocco'nun silahından çıkan bir kurşun deliği.

Sürücü kapısı açılıyor ve gözlerimi hızla aynadan kaçırıyorum.

Rocco direksiyonun arkasına otururken, "Görünüşe göre senin için mükemmel bir güvenlik görevlisi buldum," diyor. "Bu senin için düşmeyecek Charms."

Elimde tuttuğum debriyayı sıkıyor ve yanağımın içini ısıırıyorum, ona bakma ve yüzüne bağırma ihtiyacımı bastırmaya çalışıyorum.

"Evet, Rocco," diye mırıldanıyorum, bakışlarımı kucağımda sabit tutarak.

Duvara yaslanıyorum ve birkaç metre önümdeki kadife kaplı sandalyelerde oturan Pisano çiftine bakıyorum. Salonda sekiz koltuk var. Bu özel balkon kabini, ama diğerleri boş.

Rocco sıkılmış görünüyor. Sol kolu karısının sandalyesinin arkasına dayanmış, boştaki elinde de telefonu var. Telefonunu kurcalayıp duruyordu.

sahnedeki kadın ağlamaya başladığından beri, yani, açıkça, o bir opera hayranı değil.

Karısını okumak zor. Bu ikisinin arasında bir şeyler ters gidiyor. Bayan Pisano dimdik oturuyor ve kocasına bakmaktan kaçınıyor. Yerine oturduğu andan itibaren bakışları sahneye odaklanmış durumda. Neredeyse bir saattir kılını bile kıpırdatmadı. Kendini performansla kaptırdığı için mi yoksa soğukkanlı duruşunun başka bir nedeni mi var?

Rocco daha önce görevimin parametrelerini sıraladığında şaşırmıştım. Orosu çocuğu karısına deliler gibi aşık olmalıydı ama onun konumundaki bir adamın neden bu kadar kontrolcü önlemlere başvuracak kadar güvensiz olduğunu anlamıyordum. Ravenna Pisano'nun merdivenlerden indiğini gördüğümde ise çenemin yere çarpmasını güçlükle engelleyebildim. Onun birkaç fotoğrafını görmüştüm ama hakkını verememişlerdi.

Güzel kadınlar vardır. Ve sonra . . . o var.

Giydiği dar kırmızı elbisenin derin bir V yakası var ve sıkı göğüslerini sergiliyor. Ayrıca skandal yaratacak kadar kısa, kıcının hemen altına kadar uzanıyor. Canlı rengi, başının tepesinde sıkı bir topuz yaptığı kuzguni siyah saçlarıyla tezat oluşturuyor. Daha önce hiç böyle bir kadın gördüğümü sanmıyorum.

Yaptığı aşırı makyaja rağmen daha mükemmel bir yüzü var. İri yeşil gözlerinin etrafında ağır gölgeler var. Kan kırmızısı dudakları, elbisesiyle aynı tonda.

Uzun, kalın kirpikler, muhtemelen takma. Yüzündeki onca saçmalıklardan yaşını tahmin etmek zor ama yirmili yaşlarının sonunda olduğunu tahmin ediyorum.

Evin merdivenlerinden inerken parlak, gök yüksekliğindeki siyah ince topuklu ayakkabılarını ve kum saati figürünü nasıl tamamladıklarını fark ettim. Ancak Rocco'nun yanında durduğunda, ilk başta düşündüğümünden çok daha kısa olduğunu fark ettim. Topuklu ayakkabılarla bile başının tepesi Rocco'nun burnuna ancak ulaşıyordu. Çıplak ayakla dursa muhtemelen göğsümün ortasına kadar gelirdi.

Ravenna Pisano peri gibi bir kadın, varlığını lekelemek çok zor olmasa gerek. Ve bunu kocasının kibirli burnunun dibinde yapmayı planlıyorum. Uygun görünüyor.

Sahnedeki sanatçı sonunda ulumayı keser ve büyük bir alkış kopar. Rocco sandalyesinden ayağa kalkar ve karısına elini uzatır. Bayan Pisano yavaşça ayağa kalkar, o kadar muhteşem bir harekettir ki, bir kraliçeyi izler gibi tebaasının karşısına çıkıyor. Daha doğrusu bir buz kraliçesi. Onlar yanımdan geçerken başını dik tutuyor, dümdüz önüne bakıyor ve varlığımı tamamen görmezden geliyor. Sanırım "yardım" onların türünde genellikle olduğu gibi, beni kendisinden aşağı görüyor.

Pisano'ları geniş koridorun sonunda, ayrıcalıklı müşterileri içeceklerin beklediği açık alana doğru takip ediyorum. Rocco karısının kulağına bir şeyler fısıldamak için başını eğiyor, sonra odanın ortasında içkilerini yudumlarken şamatayla gülen bir grup erkeğe katılıyor. Bayan Pisano kenara çekiliyor ve nispeten insanlardan arınmış bir noktada duruyor. Duruşu tiyatro salonunda olduğundan daha da sert, ve gözleri karşı duvardaki bir şeye odaklanmış gibi görünüyor. Dikkatini neyin çektiğini merak ederek bakışlarını takip ediyorum ama orada hiçbir şey yok. Sadece tertemiz beyaz bir duvar. Görünürde bir sanat eseri ya da bir aydınlatma armatürü bile yok.

Birkaç adım atıp kendimi Ravenna Pisano'nun solunda konumlandırıyorum. Varlığımı hissettiği an donup kalıyor, tüm kasları geri tepme ile geriliyor.

"Lütfen, geri çekilin," dedi ve bir an için şaşırdım. Kulağa ne kadar genç geliyor. Ama sonra sözleri kafama dank ediyor ve iğreniyorum. Bir adım geri çekiliyorum. Tabii ki, o muhteşem görüntüsünün benim gibiler için. Hak sahibi insanların bazen bizden çok da farklı olmadıklarını unutmaları çok acınası bir durum. Özellikle de kanları akarken.

Acaba kesip açtıktan sonra kanı ince boynundan aşağı akarken de aynı şeyi hissedecek mi?

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi karşımdaki duvara sabitliyorum. Bu, gözlerimin gezinmesini ve kazara bir adamın bakışlarıyla karşılaşmasını önlemek için son zamanlarda benimsediğim bir teknik. Rocco'yu çevresel görüşümde görebiliyorum. Başka bir kaptanla, Cosimo Longo'yla konuşuyor ve konuşmaya dalmış gibi davranıyor ama beni izlediğini çok iyi biliyorum. Kaymamı bekliyor. Kaymayacağım. Onun bu sapkın oyununda galip gelmek için çok fazla pratik yaptım ve bir sürü darbe aldım ve yeterince spor yaptım bakışlarımı o duvara yapıştırmam için beni motive edecek çürükler. Ama erkeklerin bana bakmasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ya da daha kötüsü, bana yaklaşımlarını. Rocco bunu biliyor ve bunun gerçekleştiğini görmekten büyük memnuniyet duyuyor çünkü eve döndüğümüzde bilincine bir darbe almadan beni cezalandırabileceği anlamına geliyor.

Kocamın dünyaya karşı eşsiz bir bakış açısı var. Ona göre o iyi, adil ve sebepsiz yere hiçbir şey yapmayan bir adam. Eğer en iyi davranışımı sergilersem, hiçbir şey olmaz. En azından çoğu zaman. Ama yanlış bir şey yaparsam, örneğin başka bir erkeğe bakarsam ya da onların dikkatini çekecek bir şey yaparsam, beni cezalandırma ihtiyacı hisseder. Rocco buna "dövüş eğitimi yöntemleri" demeyi seviyor. Bu yüzden, kimsenin bana dikkat etmeyeceğini ve Rocco'nun yakında sıkılıp malikâneye geri dönebileceğimizi umarak ayrı duruyorum.

"Ravenna," diyor sağımdan bir erkek sesi. "Neden tek başına duruyorsun? Sana bir içki getirmemi ister misin?"

Elimdeki debriyaj çantayı daha sıkı sıkıyorum. "Ben iyiyim, Pietro. Teşekkür ederim."

Git başımdan. Lütfen, lütfen, git buradan. Kafamda bu mantrayı tekrarlıyorum.

Belki hemen giderse Rocco onu fark etmez.

"İçecek bir şey istemediğine emin misin?" Elini omzuma koydu.

İçimde yükselen paniği bastırmaya çalışarak bir an için gözlerimi kapatıyorum ve kendimi gülümsemeye zorluyorum. Pietro birkaç yıl boyunca babamın yanında çalıştı ve hatta birkaç kez evimize geldi. Bana karşı her zaman nazikti ve bir noktada ondan yardım istemeyi düşündüm ama cesaretimi toplayamadım.

"Ben iyiyim, sadece derin düşüncelere dalmıştım. Teşekkür ederim."

Pietro başını sallıyor ve odanın diğer tarafındaki insan grubuna doğru ilerliyor. O gözden kaybolunca Rocco'nun durduğu yere bakıyorum ve onu bardağının kenarından bana bakarken buluyorum. Gülümsüyordu. Kahretsin. Bir adım geri atıyorum ve sert kas duvarına çarpıyorum. Kocaman bir erkek eli belimin yan tarafına inip beni sabitliyor. Kanım dondu.

Rocco'yla evlendiğimden beri üç adam benim yüzümden öldü. İlki henüz 26 yaşındaydı. Benden sadece iki yaş büyüktü. Hâlâ O günle ilgili kâbuslar görüyorum. Manikür randevumdan yeni dönmüştüm ve Gaetano paltomu taşımama yardım etmek için uzanmış, kazara eliyle omzuma dokunmuştu. Bir dakika sonra Rocco elinde bir silahla kütüphaneden fırladı ve korumamı başından vurdu. İlk başta ne olduğunu anlamadım ve Gaetano'nun yere yığılmış bedenine bakarken alnının ortasındaki delikten kan sızıyordu. Rocco bağırmaya başladı, odama gitmemi emrediyordu ama bacaklarımı hareket ettiremiyordum.

O olaydan sonra dersimi aldım ve Rocco ya da kameraları etraftayken kazara bile olsa korumalarım asla dokunmadığımdan emin oldum. Sonunda fark etmedi. Diğer ikisi öldü çünkü kocam bana uygunsuz bir şekilde baktıkları sonucuna vardı.

"Elini çek," diye boğuluyorum, midemin çukurundan panik yükselirken Rocco'ya bakıyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

"Hemen şimdi, Alessandro."

El belimden kayboluyor. Ben izlerken Rocco içkisini en yakındaki garsonun tepsisine bırakıp bize doğru yöneliyor. Aman Tanrım. Alessandro'yu da öldürecek. Rocco Pietro'ya bir şey yapmaz çünkü o Don'un yakın çevresinin bir parçası. Bu karşılaşmanın bedelini ödeyen *ben* olacağım. Ama kocam eve döner dönmez bir korumayı infaz etmekten çekinmeyecektir. Vicdanımda başka bir masum adamın ölümüyle yaşayamam. Yaşayamam.

"Git," diye fısıldadım. "Lütfen. Git."

Alessandro'nun beni duyduğunu sanmıyorum, çünkü Rocco önümde durduğunda onu hâlâ arkamda hissedebiliyorum. Hâlâ uğursuz bir gülümseme takınıyor.

Rocco başımın üzerinden bakarak, "Bir dahaki sefere, bir adam karıma yaklaştığında," diyor, "onu karımın gözünün önünden uzaklaştıracaksın. Gerekirse güç kullanarak. Anlaşıldı mı?"

Bir cevap duymuyorum ama Alessandro'nun başını salladığını varsayıyorum. Rocco elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve beni koridora götürüyor. Gidiyoruz, Tanrı'ya şükür.

* * *

Yatak odasının kapısı arkamdan yumuşak bir tıkırtıyla kapanıyor. Çantamı sağımdaki makyaj masasının üzerine bırakıp arkamı dönüyorum. Rocco'nun avuç içi, ben daha ona tam olarak bakamadan yanağıma değiyor.

"Pietro? Gerçekten mi?" diye tıslıyor beni duvara doğru iterken. "Sik mi istiyorsun? Sana bir sik vereceğim, seni sürtük."

Göğsüm sert yüzeye çarpıyor. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum ve avuçlarımı duvara bastırıyorum. Rocco elbisemin eteğinden tutup yukarı çekiyor, sonra da külotumu yırtıyor. Kemerini çözdüğünü duyabiliyorum ve mümkün olduğunca az hareket etmeye dikkat ederek kendimi duvara yapıştırıyorum. Bu Dövuştüğümde onu daha çok heyecanlandırıyor. Bir an sonra sarkık aletin arkama bastırdığını hissediyorum. Bana birkaç kez sürtünüyor, hızlı hızlı nefes alıyor.

"Lanet olsun! Haplarım nerede?"

Muhtemelen komodinin çekmecesinde saklamamı istediği Viagra'yı almak için uzaklaştığını duyuyorum. Bir dakika geçiyor. Yerimden kıpırdamıyorum. Eli kıcıma geliyor, sıkıyor. Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum.

Homurdanıyor. Arkamda sikini pompalarken hızlı nefesler.

"Seni lanet sürtük." Rocco kıcımı bıraktı ve onun yerine saçımı tuttu. "Viagra'yla bile sikimi kaldıramıyorum."

Beni yatağa doğru itip yere atarken neredeyse t kezliyordum.

"Sabaha kadar odanızdan çıkmanıza izin yok. Beni duyuyor musun?"

"Evet, Rocco," diye boğuluyorum.

Yatak odasının kapısı çarparak kapanıyor ama ben yatağa uzanıp tavana bakmaya devam ediyorum ve kendimi bu korku gösterisinden kurtarmak için ne kadar paraya ihtiyacım olduğunu hesaplamaya dönüyorum. Ayrıntılar üzerinde kafa yormak bir başa çıkma mekanizması haline geldi. Rocco beni ne zaman hırpalasa, kaçışımı planlayarak kendimi durumdan soyutluyorum.

Aklım istemeden de olsa, o büyük sessiz adama kayıyor. her zaman var olan gölgem haline geldi. Kocam ona bir şey yapar mı? Belki de Rocco Pietro'ya odaklanmıştı ve Alessandro'nun tiyatrodaki bana dokunduğunu fark etmedi. Fark etseydi, bu gece başka bir ölüm daha olurdu. Elimi kalçama götürüp Alessandro'nun elinin kısa süreliğine üzerime düştüğü yeri okşuyorum.

Onun yanında çok dikkatli olmam gerekecek, en azından onu daha iyi tanıyana kadar. Umarım aşırı özenli biri değildir. Belki de ders dışı aktivitelerimi birkaç günlüğüne askıya almalıyım. Hayır, bunu göze alamam. Rocco'yla bu evde geçirdiğim her saniye cehennem azabı gibi. Durum kötü başladı ve katlanarak daha da kötüleşti. Sanırım düğün günümüzde dökülen kan, olacakların habercisiydi. Beni her gün daha da derine çeken kâbusun bir habercisiydi. Beni mutsuzluğa sürüklüyor ve acıya boğuyor.

Başından beri kocamın sorunlu bir adam olduğunu biliyordum. Akli başında hiçbir insan kumar borcunu ödemek için bir eş edinmez. O zamanlar neden böyle bir yola başvurduğunu anlamamıştım. Rocco her zaman sevilen ve sayılan biri olmuştu, hatta bir kaptan olduğu için ondan korkulurdu. Pek çok kadın onunla evlenme ihtimaline heyecanla atlardı ama Rocco bekâr kaldı. Neden birdenbire evlenme ihtiyacı hissettiğini anlayamıyordum, üstelik benimle -aşağılık bir Cosa Nostra askerinin kızıyla-. Bu soru düğün gecemizde çabucak cevaplandı.

Rocco Pisano iktidarsızdır. Ve sırrını ifşa etmeye cüret edebilecek herkesi katletmeye hazırdır. Bunu bilen tek kişi doktor Rocco gizlice ziyaret ediyor. Ve şimdi de ben. Sorununun doğuştan mı yoksa sonradan mı olduğundan emin değilim.

Yeni bir gelişme ama uzun süredir bununla uğraştığını hissediyorum. İktidarsızlığı büyük olasılıkla üst düzey bir aileden gelen bir kadınla evlenmekten uzak durmasının nedenidir. Muhtemelen kadının bunu ailesine ya da kardeşlerine söyleyeceğinden ve kısa süre sonra herkesin Biliyorum. Ama Rocco sırrının açığa çıkmasına asla izin vermezdi. Ve onu susturmak için böyle bir kadına karşı elini kaldırma riskini göze alamazdı. Ailesi öğrenirse, Don da öğrenirdi.

Belki babam hayatta olsaydı, hayatım daha farklı olurdu. Ya da belki de olmazdı. Evlilik ailem tarafından her zaman kutsal kabul edilmiştir. Yıllarca babamdan bir kadının ne olursa olsun kocasına saygı göstermesi gerektiğini duydum. Uysal olmalı ve haddini bilmeli, asla erkeğine karşı gelmemeliydi. Bu o kadar içime işlemiştir ki Rocco bana ilk vurduğunda bunun benim hatam olduğuna inanmıştım. Düzenli olarak olmaya başladıktan sonra birilerine anlatmak, yardım istemek istedim ama ona karşı gelmeyi kendime yediremedim.

Toplum içindeyken Rocco her zaman sevgi dolu bir koca gibi davranır. Kimse bana inanmaz. Rocco da tek kelime edersem anneme ve kardeşime ne olacağını açıkça söyledi. Bu yüzden çenemi kapalı tutup, üçümüzü de kurtarmaya yetecek kadar para biriktirene kadar katlandım. mümkün olduğunca uzağa.

Yakında.

Bölüm 3

Dizüstü bilgisayarımın ekranının köşesindeki gri simgeye tıklıyorum. "Bağlanıyor ..." yazan bir kutu açılıyor. On saniye sonra bilgisayarın masaüstü, her biri farklı bir şey gösteren bir düzine küçük pencereden oluşan bir mozaikle doluyor.

Pisano malikanesinin kamera kayıtları.

"Çalışıyor mu?" Felix telefon hattının diğer ucundan sorar. "Evet.

İçerideyim. Eğer bir sorunla karşılaşırsam, seni ararım."

"Sakin telefonu suratıma kapatma!" diye bağırıyor. "Ne olduğunu bilmek istiyorum planlıyorsun."

"Sizi ilgilendirecek bir şey yok."

"Bir anlaşma yapmıştık, Az. Ben Kurger'ın radarından çıkmaya yardım edeceğim, sen de dikkat çekmeyeceksin." "Göze batmayacağım, Felix."

Ön kapıyı gösteren pencereye tıklıyorum ve vardiya değişimi sırasında gardiyanları gözlemlemek. "Bana bir ceset bulmanı istiyorum."

"Bir vücut mu? Ne tür bir ceset?"

"Ölü tür. Erkek. Otuzlu yaşların sonunda. Beyaz. Siyah saçlı. Boyu 1.80. Yaklaşık 250 kilo," diyorum. Son zamanlarda kendimi ölçmedim ama bu iyi bir tahmin.

"Kesinlikle. Ne zaman teslim edilmesini istiyorsunuz?"

Bir insanın hayatını mahvetmek için ne kadar zaman gerekir? "İki ay," diye cevap veriyorum.

"Tabii. Peki ya göz rengi? Tercih ettiğiniz bir saç modeli var mı?" diye alay ediyor. "Benim 'sipariş üzerine ölü insan' servisi işlettiğimi mi sanıyorsun? Sana cesedi nereden bulayım?"

"İnsanları tanıyorsun, Felix. Bir yolunu bul." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Benim yerime geçebilecek kadar yakın olduğu sürece işe yarar."

"Kendi ölümünü taklit mi edeceksin?"

"Evet. Burada işim biter bitmez."

"Bitti mi? Neyle işim bitti?" Felix tersler. "Eğer sen-"

Aramayı kesiyorum, telefonu yanımdaki yatağa atıyorum ve dizüstü bilgisayar ekranına odaklanıyorum. Evin dış cephesinde ondan fazla, arazinin çevre duvarlarında ise altı tane daha kamera var. Ama içeride sadece bir tane var, ön kapının üzerine monte edilmiş. Zamanı geldiğinde hepsini geçersiz kılmak çok zor olacak ama imkansız değil.

Telefonum gelen bir mesajla çalıyor. Bayan Pisano'nun bugünkü programı. Alışveriş, üç saat. Bir restoranda öğle yemeği, bir saat. Annesiyle ziyaret, bir saat. Listelenen her aktivitenin yanında bir adres var. Mesaj kalın harflerle yazılmış bir notla bitiyor.

Yarın ayrıntılı bir rapor bekliyorum.

Nöbetçi vardiyalarının gözetlenmesi görünüşe göre başka bir güne kadar beklemek zorunda. Komodinden kılıfımı çıkarıp takıyorum ve elimde ceketimle evimden çıkıyorum.

Pisano malikanesine gerekenden yarım saat önce varıyorum ve bu süreyi mülkte dolaşmak, yerleşimi ve kamera yerleşimlerini gözlemlemek için kullanıyorum.

Ön girişin üzerinde iki tane vardı; biri kapıyı, diğeri araba yolunu gösteriyordu. Üç tane daha, her iki yanda birer tane, evin yanlarını kaplıyor. Sıradan bir gezintiye çıkmışım gibi davranarak dar patikayı takip ediyorum.

ağaçların arasından geçip incelememe devam ediyorum.

Çevre duvarının her köşesinde kameralar görüyorum.

bekçi kulübesi ve kapısı. Ana eve döndüğümde, verandaya ve yakındaki çimenliğe bakan daha fazla alan buluyorum.

Arazide, malikaneden elli metre kadar uzakta sadece bir bina daha var. Bir garaja benziyor ama çok büyük. Patikadan çıkıyorum ve çimlerin üzerinde yürüyorum, girişe yaklaşıyorum, böylece bakabiliyorum Yükseltilmiş bir bölme kapısından içeriye. Burası bir garaj ve beş araba park edilmiş *durumda*.

İçeride. Cosa Nostra'nın adamları kendi aralarında dedikodu yapmayı severler ve Rocco'nun pahalı arabalara olan takıntısından bahsettiklerini sık sık duydum. Söylentiler doğru gibi görünüyor çünkü benim hızlı değerlendirmeme göre buradaki araçlar en az iki milyon değerinde. Muhtemelen bunları kaybetmeyi iyi karşılamayacaktır. Sola dönüp garajın etrafında dolanıyorum. Sadece bir kamera, bölme kapısının hemen üstünde. Güzel. Arkamı dönüp konağa doğru ilerliyorum.

Bayan Pisano'nun merdivenlerden indiğini görmek için tam zamanında fuayeye ulaşıyorum. Kahverengi bir pantolon ve aynı renkte ipek bir gömlektan oluşarı şık bir kıyafet giymiş, üzerinde de uzun beyaz bir ceket var. Saçlarını yine yüksek bir topuz yapmış ve büyük kahverengi güneş gözlükleri yüzünün yarısını kapatıyor.

Rocco'nun ofisinin kapısı açılıyor ve dışarı adım atarak karısıyla merdivenlerin dibinde buluşmak üzere antreden hızla geçiyor. Ellerim kenetleniyor, boynuna sarılıp yavaşça boğazını sıkma isteğıyle kaşınıyor. Ölümünün yakın olduğunu bildiğimden, onun yakınında kendimi kontrol etmenin daha kolay olacağını umuyordum. Dün gece, rüyamda onun askıya alındığını gördüm.

Kan vücudundan aşağı süzölüp yerdeki su birikintisine damlarken, her damla yere düştüğünde ıslak bir sıçrama sesi çıkarıyordu. Yıllardır gördüğüm en güzel rüyaydı.

"İyi uyudunuz mu, güzelim?" Pisano gülümser ve başını eğerek karısının yanağına bir öpücük kondurur.

"Evet, teşekkür ederim."

"Güzel. Günün tadını çıkar ve beğendiğimiz altın bileziğı almayı unutma. Giancarlo'nun karısında da benzer bir tane var ama daha küçük ve Elisabetta'nın senden daha iyi mücevherler takmasına izin veremeyiz."

"Tabii ki hayır." Bayan Pisano gülümsüyor. "Teşekkür ederim, Rocco."

Ön kapıya geri dönüyorum ve kapıyı onun için açık tutuyorum. O yanımdan geçerken burnuma hafif bir pudra kokusu geliyor. Onun gibi biri için

keskin ve misk kokulu bir şey beklerdim. Dikkat çeken ve gözden kaybolduktan uzun süre sonra bile akılda kalan bir şey.

Bayan Pisano önümdeki taş basamaklardan iniyor ve onun olduğunu tahmin ettiğim garaj yolundaki gümüş renkli sedana doğru yürüyor. Benim

boyumla o süslü boktan arabaya sığmam mümkün değil.

"Arabamı alıyoruz," dedim.

Bayan Pisano durdu ve arkasını dönüp beni izlemeye başladı. O gülünç gözlüklerin ardındaki yüz ifadesini çözmek imkânsız. Sol tarafa park etmiş cipime doğru başımı sallıyorum.

Yanına gidip arka kapıyı açıyorum ve bekliyorum. Arabaya yaklaşıyor ve koltuğa bakıyor. Standart olmayan lastiklerle aracım standart arabalardan çok daha yüksekte duruyor. Sırf onu öldürmeyi planladığım için götlük yapmanın bir anlamı yok, bu yüzden kolumu uzatarak kalkmasına yardım etmeyi teklif ediyorum.

Ne kadar tuhaf görünse de, Ravenna Pisano'ya olan nefretim kişisel değil. Karımın ölümüyle hiçbir ilgisi yoktu ama kocasının benden çaldığı her şeyi temsil ediyor. İnsanlar zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söyler ama benim durumumda tam tersi oldu. Her geçen gün, öfkem ve misilleme ihtiyacım daha da güçlendi. Rocco Pisano'dan intikam almak hayatımın amacı, varlığımın tek nedeni ve her nefesimi onun kanını dökmek için harcamamın ardındaki itici güç haline geldi. Önceden, bir masumun ikincil zarar görmesini umursayabilirdim. Artık umurumda değil.

Bayan Pisano yüzünü eğdi, muhtemelen birkaç saniye boyunca uzattığım elime baktı. Sonra koltuğun arkasına tutunup kendini yukarı kaldırıyor ve yardım teklifimi tamamen görmezden geliyor. Kapıyı arkasından kapattım ve çenem sıkıca kenetlenmiş halde arabanın etrafında yürüdüm. Benden hoşlanmıyor olabilir ama bu benim onun için hissettiklerimin yanına bile yaklaşamaz. Rocco Pisano ile bağlantısı olan herhangi biri.

Korumam bir saatlik yolculuk boyunca tek kelime etmedi. Keşke konuşsa çünkü çok güzel bir sesi var. Derin ve boğuk. Ona yakışıyor. Gideceğimiz yere doğru ilerlerken bana bakmıyor bile, dikiz aynasından şöyle bir göz ucuyla bile bakmıyor. Öte yandan ben, tüm zamanımı onu izleyerek geçiriyorum. Neyse ki güneş gözlüğü takıyorum, yoksa durmadan ona baktığım için bir tür sapık olduğumu düşünebilirdi.

Gözlerimi vites kolunun üzerinde duran eline dikiyorum. Arabaya binerken de aynı elini uzatarak bana yardım etmeye çalışmıştı. Rocco bunu yaptığında, kendimi ona dokunmaya zorlamadan önce safrayı yutmak zorunda kalıyorum. Kocamın elini tutmamak söz konusu bile olamaz. Evliliğimizi mükemmel ve sevgi dolu gösterme konusunda takıntılı, özellikle de etrafta biri varken. Rocco sadece yalnız olduğumuzda gerçek yüzünü gösteriyor.

Alessandro'nun uzattığı eli gördüğümde ona dokunmaya cesaret edemedim.

Garaj yolunu izleyen bir kamera var ve Rocco sık sık kayıt yapar. Korumamın bana dokunmasına izin verdiğim için kocamın Alessandro'ya zarar vermesini istemiyorum. Onunla kocam arasındaki anlaşmanın ne olduğunu bilmiyorum ama Rocco, Alessandro için endişeleniyor gibi görünmüyor. Bu alışılmadık bir durum. Daha önceki tüm korumalarımda, Rocco bana belli bir şekilde baktıklarını ya da Tanrı korusun bana dokunduklarını düşündüğünde çılgına dönerdi.

Keşke Alessandro elini uzattığında başka bir yerde olsaydık, Kameraların olmadığı bir yerde. Belki de bana olan düşmanlığı sahte bir gülümsemenin ardına gizlenmediği için onu almak istedim. Bıktım artık Hayatımın dönüştüğü bu maskaralıkta, bir tane bile Etrafımda samimi bir insan kalmadı. Korumam benden hoşlanmıyor ve başka türlü davranmaya da meyilli değil. Buna saygı duyuyorum.

Gözlerim Alessandro'nun kalın kolundan yukarı kayıyor ve profilinde duruyor. Çok yakışıklı - sert, alışılmadık bir şekilde - ve kesinlikle daha önce tanıştığım tüm erkeklerden daha iri ve kaslı. Rocco uzun boylu ama oldukça sırık gibi. Alessandro kocamın üzerinde yükseliyor ve ondan yetmiş kilodan fazla daha ağır. Kesinlikle bir profesyonel gibi görünüyor. Ama içimden bir ses onun sıradan bir kiralık kas olmadığını söylüyor. Dün bakışlarımız karşılaştığında gözlerinde bir şey vardı, başlangıçta sadece bana yönelik olduğunu düşündüğüm o derin nefretin altında bir şey. Ama daha önce kocama baktığında da bakışlarında aynı sertlik vardı. Sanki Rocco'yu oracıkta öldürmemek için kendini zor tutuyordu. Rocco'nun bunu fark ettiğini bile sanmıyorum. Ya da belki de ona hiç dikkat etmedi. Kocam çalışanlarla konuşurken bile nadiren gözlerinin içine bakar, çünkü işçileri kendinden aşağı görür.

Alessandro arabayı alışveriş merkezinin yeraltı garajına park ediyor ve benim için aracın kapısını açmaya geliyor. Bu sefer elini uzatmıyor. Arabadan inip asansöre doğru yöneliyorum, o da birkaç adım geriden takip ediyor. Asansör kabinine girdiğimde, üçüncü katın kontrol panelindeki düğmeye basıyorum ve sırtımı duvara yapıştırıp gözlerimi eşiğin üzerindeki rakam dizisine sabitliyorum, yanan rakam hangi katta olduğumuzu gösteriyor.

Alessandro içeri giriyor, kocaman gövdesi görüşümü engelliyor. Asansör kabini o kadar da küçük değil ama o içerideyken küçücük geliyor. Kapı kapanırken çantamı göğsüme bastırıp yutkunuyorum.

"Lütfen kenara çekilebilir misiniz?" Mırıldanıyorum, sormak zorunda kaldığım için kendimden nefret ediyorum. Kocamın hırpaladığı tek parçam bedenim değil.

Alessandro yana doğru yarım adım attı. Kapının sağ tarafını görebiliyorum ama bu yeterli değil. Asansörün duvarları üzerime kapanıyor, beni ezmekle tehdit ediyor gibi görünüyor. O kapıyı engelsiz görmem gerek! Gözlerim tekrar rakamların üzerinde geziniyor. Sadece bir kat daha. Bir dakika sonra, hedefimize ulaştığımızı bildiren bir ding sesi duyuyorum. Derin bir nefes alıyorum ve kapının açılmasını bekliyorum. Hiçbir şey olmuyor. Panelde kapıyı açmak için bir düğme var ve ona iki kez basıyorum. Bir ding sesi daha geliyor, ama kapı kapalı kalıyor. Dudaklarımdan boğuk bir ses çıkıyor. Hayır. Hayır. Hayır. Düğmeye tekrar basıyorum.

"Bu kadar yeter." Alessandro'nun parmakları bileğimi sararak elimi kontrollerden uzaklaştırıyor.

"Dışarı çıkmam gerek," diye fısıldadım.

"Yapacaksın." Acil durum düğmesine bastı. Bunu yapmak aklıma bile gelmedi.

Bir ding daha. Sonra bir tane daha. Kapı kapalı kalıyor. Korumama bakıyorum, ondan kapıyı zorla açmasını istemeye hazırım, tam o sırada ışık Asansörün içindeki ışık sönüyor. Kelimeler dudaklarımda ölüyor. Telefonum çantamda, ama onu çıkarıp el fenerini açmak için kendimi zorlayamıyorum. Yapabildiğim tek şey hızlı, sık nefesler almak. Alessandro'nun avucu hâlâ bileğimi sarıyor ve kendimi onun dokunuşuna bağlıyorum.

Bir an sonra garip bir tıkırtı duyuyorum ve gözlerimin önünde turuncu bir ışık canlanıyor. Alessandro'nun diğer elindeki Zippo çakmaktan çıkan küçük aleve bakıyorum. Ortak nefeslerimizden dolayı hafifçe dalgalanıyor. Yavaşça yukarı bakıyorum ve bakışlarımız kilitleniyor. Parıltının yansıması onun gözlerinin de yanıyormuş gibi görünmesine neden oluyor.

"Sayalım," diyor derin sesi. "Ne?"

"Sadece tek sayılar. Geriye doğru. Yetmişbirden başla." Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

"Altmış dokuz," diyor. "Sırada sen varsın." Derin bir nefes alıyorum.

"Altmış yedi."

Alessandro başını salladı ve bileğimi bıraktı. "Altmış beş."

Hayır! Uzanıp takım elbise ceketinin kolunu tutuyorum ve görüşümü onunkinde sabit tutarak, elini tekrar elimde hissedene kadar elimi aşağı doğru hareket ettiriyorum. Avucunun derisi sanki yıllarca el işi yapmış gibi pürüzlü.

Serçe parmağımı onunkiyle birleştiriyorum. "Altmış üç."

Gözlerini bana dikti. Neden korktuğumu soracak mı? Bana gülecek mi? Ya da elini çekecek mi? Nefes alışım hızlanıyor.

"Elli dokuz," sesi etrafımızdaki boşluğu dolduruyor.

"Fift-" Başımı sallıyorum. "Altmışbiri atladın."

"Hayır."

"Evet. Benimki altmış üçtü."

"Değildi."

Alev tekrar titriyor, hareketi Alessandro'nun yüzündeki ışık ve gölge oyununu yeniden düzenliyor. Çenesi sımsıkı kapalı ve gözlerindeki o kötü niyet loş ışıktaki bile açıkça görülebiliyor.

Bu adam benden nefret ediyor ve nedenini anlamıyorum. Daha az anladığım şey ise hala parmağımı tutuyor olması ve belli ki dikkatimi dağıtarak paniğimi hafifletmeye çalışıyor. Çünkü o numarayı bilerek kaçırdığına eminim.

Zorlukla duyulabilen bir klik sesi duyulur ve ardından tepe lambasının tekrar yanmasıyla ani bir parlaklık oluşur. Bir çınlama sesi duyulur ve asansörün kapısı açılır, diğer tarafta bakım üniforması giymiş bir adam belirir. Bir devre arızası hakkında bir şeyler söylüyor ve ışığı geçersiz kılarken kapatması gerektiği için özür diliyor ama ben korumama bakmaya devam ediyorum. Hâlâ çakmağını önümde tutuyor.

"Altmış biri bilerek atladın," diyorum.

Alessandro başını yana yatırır. "Peki bunu neden yapayım, Mrs. Pisano?"

Sesinde belli belirsiz düşmanca bir ton duyabiliyorum. Zippo'yu kapatıp alevini söndürüyor ve asansörden çıkmadan önce elini benimkinden çekiyor.

Bir insanı sadece izleyerek onun hakkında çok şey öğrenebilirsiniz, özellikle de bunu yaptığınızı bilmiyorlarsa. Bayan Pisano neredeyse iki saattir çeşitli butiklerdeki rafları inceliyor ve ben çok alışılmadık bir şey. Ne zaman bir mağazaya girse, rafların arasında yürür, her birinden bir iki şey alır, sonra bir sonrakine geçer. Hiçbir ürünü denemiyor ve seçtiği şeylere neredeyse hiç bakmıyor bile. Ve sonra, kasaya gitmeden hemen önce özel bölüm.

Bu mağazalardaki tüm kıyafetler pahalı, ancak özel bölümlerdeki kıyafetler çılgınlığın farklı bir seviyesi. İlk gittiğimiz mağazadan altı bin dolarlık bot satın aldı. Bir sonrakinde ise bunun iki katına son derece çirkin bir çanta satın aldı.

Şimdi, paltoların olduğu bir rafa yaklaşmasını ve paltolara bakmaya başlamasını izliyorum. Etiketlere bakıyor. Mağazanın geri kalanına göz atarken bunu asla yapmaz, ancak yüksek kaliteli ürünler için her bir fiyat etiketini kontrol eder.

Yakası suni kürkle süslenmiş uzun bir palto çıkarıyor, paltosunun beden etiketine bakıyor ve sonra kasaya yöneliyor. Denemedi bile ama uzaktan bile olsa en az iki beden büyük olduğuna eminim. Ayaklarına odaklanıyorum. Şimdi düşünüyorum da, daha önce aldığı botlar da oldukça büyük görünüyordu.

Bayan Pisano giysi yığnını kasanın yanındaki tezgâha koyuyor ve bana bakıyor. Rocco'nun bana dün verdiği kredi kartını çıkardım. Ona plastiği uzatırken parmaklarımız birbirine değiyor ve sanki kızgın bir demir tenimi dağlıyor. Tıpkı serçe parmağını benimkiyle birleştirdiği zamanki gibi.

Asansör. Hoşuma gitmiyor ama aynı zamanda elimi de çekemiyorum. Bayan Pisano yukarı bakıyor ama gözlerini göremiyorum. O korkunç Güneş gözlükleri hâlâ yüzünün büyük kısmını gizliyor.

Görevli aldıklarını paketledikten sonra kartı bırakıp poşetleri alıyorum ama teninin tenime değdiği hissi hâlâ parmaklarımın ucunu sızlatıyor.

Butikten çıktığımızda, Bayan Pisano alışveriş merkezinin diğer ucundaki kuyumcuya doğru yöneliyor ve birkaç adım önümde yürüyor. Ceketini arabamda bırakmıştı, bu yüzden onun mükemmel yuvarlak poposunu kesintisiz bir şekilde görebildim. Bazı erkeklerin kadınlara olan hayranlığını hiç anlamamışımdır.

Ama kalçalarının kahverengi pantolonunun yumuşak kumaşı altında kayışını izlerken, avucumu arkasına koyup görüldüğü kadar sıkı olup olmadığını kontrol etme isteği duyuyorum. Düşüncelerimden dolayı kendimden iğrenerek hızla başımı kaldırıyor ve bakışlarımı başının arkasına odaklıyorum.

Önüne odaklanmış bir şekilde gezinti yolunda yürürken çok asil görünüyor, dört inçlik topuklu ayakkabıları karo zeminde belirgin bir tıkırtı sesi çıkarıyor. Yanından geçen her erkek, yaşları ne olursa olsun, ona kocaman gözlerle bakıyor. Yanlarında kız arkadaşları ya da eşleri olanlar bile. Sanki yardım edemiyorlar ama ona çekiliyorlar.

Görünüşe göre ben de onlardan biriyim. Etrafımıza dikkat etmem gerekiyor ama gözlerimi ondan ayıramıyorum. Ravenna Pisano yarattığı kargaşanın farkında değil gibi görünüyor. Görkemli ve kontrollü bir şekilde, etrafında olup bitenlerden kesinlikle etkilenmeden, başı dik bir şekilde yürümeye devam ediyor.

Daha önce asansördeki davranışlarına kıyasla davranışlarında çok büyük bir fark var. İlk başta, küçük alanda bu kadar yakınımda olduğum için korktuğunu düşündüm. Çoğu kadın benim cüsemenden korkar. Ama sonra elimi tuttu ve sanki canını kurtarmak istercesine sıkıca kavradı. İşte o zaman onu tetikleyenin kapalı alan olduğunu anladım. Bu korkuyu kullanmalıydım.

Ama kendimi bunu yapmaya zorlayamadım.

Bayan Pisano tam kuyumcu dükkânının girişine ulaştığında, dükkândan çıkan bir adam eşikte durur. Dudakları yukarıya doğru kıvrılır ve ona gizlemeden bir bakış atar.

"Şey, merhaba." Orada durup onun girişini engellerken sırtıyor.

O hipster tiplerden biri - çok kısa pantolon paçaları olan pahalı bir takım elbise, düzgünce kesilmiş bir sakal ve aptalca bir tarzda geriye doğru taranmış sarı saçlar. Alışveriş poşetlerini yere bırakıp bir adım öne çıkıyorum ve tam arkamda duruyorum. Kolumu beline dolayarak onu kenara çek. Küçük bir şaşkınlık çılgılığı atıyor ve hemen ardından süslü aptalı sarı ipek kravatının düğümünden yakaladığımda boğuk bir çılgılığa dönüşüyor.

Onu yoldan çekip soldaki yürüyen merdivene doğru başımı salladığımda adamın gözleri şok içinde parlıyor. "Kaybol."

Onu bırakıyorum ve aceleyle uzaklaşırken geri çekilen formunu görüş alanımda tutuyorum, sonra alışveriş poşetlerini topluyorum ve kolumu uzatıp başlama işareti yapıyorum. Ravenna Pisano bana göz kırpmıyor, sonra hızla başka tarafa bakıyor ve dükkâna giriyor.

Bir insanı öldürmek isterken aynı zamanda onu koruma dürtüsü hissetmek nasıl mümkün olabilir?

* * *

Bir sonraki durağımız olan Bayan Pisano'nun annesinin evine varmak üzereydik ki omzumda hafif bir dokunuş hissettim.

"Burada durabilir misiniz? Eczaneden bir şey almam gerekiyor."

Kenara çekip park ediyorum ve sonra arka kapıyı açmak için arabanın etrafından dolaşıyorum. Kaldırım kötü durumda ve arabanın altındaki kaldırım drenaj ızgarasının yanında birikmiş bir su birikintisi ve yarı donmuş çamur var. Sorumlum araçtan inmeye başladığında gözlerim onun parlak beyaz topuklarına takılıyor.

Hiç düşünmeden öne eğildim, belinden kavradım ve onu kaldırıp kuru zemine bıraktım. Ayakları yere değdiği anda onu bırakıyor ve arabanın kapısını kapatıyorum.

Bunu neden yaptım ki? Süslü ayakkabılarının ıslanmasının benim için ne önemi var ki? Dönüp eczaneye doğru ilerliyorum. Bayan Pisano'nun topukları ona yetişmeye çalışırken kaldırımda tıkırdıyor ama ben kendime çok kızarak sabit adımlarımı sürdürüyorum.

Eczanenin kapısını onun için açık tutuyorum, bakışlarımın tam karşıya ve onun üzerine odaklandığından emin oluyorum.

Yanımdan geçip gittiğinde kendimi kapının yanına atıyorum ve ellerimi arkamda kenetliyorum. Kesinlikle gerekli olmadıkça o kadına bir daha bakmayacağım. Ortadan kaldırmayı düşündüğünüz bir kişiyle herhangi bir bağ kurmak asla iyi bir şey değildir.

Kararlılığım ancak bir dakika sonra onun sesini duyduğumda sarsılıyor. Düzgün, rahat bir tonda konuşuyor ama içinde belli belirsiz bir sıkıntı var. Başımı yana çevirdiğimde onu tezgâhta durmuş, eczane çalışanıyla konuşurken görüyorum.

"Melania'nın bana yardım etmesini tercih ederim. Lütfen."

"Hanımefendi. Size zaten söyledim. Özel bir görüşme yapmak için arka odaya gitti," diyor tezgâhın diğer tarafındaki erkek küçümseyici bir ses tonuyla. "Eğer sadece bir reçeteyse, bunu sizin için halledebilecek durumdayım."

"I . . . Sonra tekrar geleceğim. Teşekkür ederim," diyor Bayan Pisano ve gitmek için dönüyor.

"Ravi?" Yirmili yaşlarının başında bir kadın dışarı çıkar ve meslektaşına döner. "Ben hallederim Charles. Git öğle yemeği molanı ver."

Adam gözden kaybolduğunda, Bayan Pisano tezgâhın üzerine bir kâğıt bırakır. "Nasılsın, Melania?"

Kız reçeteyi alıyor ama üzerinde ne yazdığını kontrol etmek yerine bana doğru bakıyor, sonra hızla gözlerini kaçırıyor. "Ben harikayım." Gülümsüyor ama yapay görünüyor. "Peki sen nasılsın? Her şey yolunda mı? Eve mi?"

"Elbette," diyor Bayan Pisano.

Kız başını sallar, kasanın altındaki çekmeceye uzanır, sonra beyaz bir kâğıt torbayı tezgâhın üzerine bırakır. Reçeteye bakmamıştı bile.

Bayan Pisano paketi alır, ama veda etmek yerine yerinde duruyor. Üzerinden yayılan gergin enerji, tezgâhın diğer tarafındaki eczacı kızla eşleşiyor gibi görünüyor. Kısa bir an, sadece birkaç saniye, ama sanki ikisi sözsüz bir alışveriş yapıyorlarmış gibi geliyor. Ve bunun ödemeye ilgili bir şey olduğundan da şüpheliyim.

"Teşekkür ederim."

Bayan Pisano'nun sonunda söylediği sözlerde alışılmadık bir ton var. Kulağa basit bir nezaket gibi gelmiyor.

"Ne zaman istersen, Ravi," diye fısıldıyor eczacı kız ve elini Bayan Pisano'nun elinin üzerine koyuyor. Reçete kâğıdını tezgâhtan hızla kaydırıp önlüğünün cebine sokmadan önce gözlerini bir kez daha bana diyor.

Sorumlum çıkarken yanımdan geçip gidiyor ve ben o pakette ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Çünkü eminim ki reçetesinde yazan şey bu değildi.

* * *

Arabayı Bayan Pisano'nun annesinin yaşadığı binanın önüne park ettiğimde ne bekliyordum bilmiyorum ama burası zorlukla ayakta duruyormuş gibi görünen bir yer değildi. Asansör bozuktur, o yüzden

Dört basamaklı merdivenden inip çatlamış ve soyulmuş boyları ve aşınmış muşamba zeminiyle dar koridorda ilerleyin. Bazı ampuller sönmüş ya da tamamen yanmıyor, loş ışık sadece metruk koşulları vurguluyor. Havada asılı duran vücut kokusu ve sidik kokusu da burada pek bir satış noktası değil.

Bayan Pisano son kapıda durdu ve elimdeki çantaları almak için uzandı. Annesine aldığı yeni kıyafetleri göstermek istediğini söyleyerek yirmisini de içeri sokmakta ısrar etti.

Etrafa bakıyorum ve iğreniyorum. Bayan Pisano, ilk etapta pek de önemsemediği kıyafetler için otuz bin dolar harcamak yerine, annesini bu bok çukurundan taşıyabilir ve o parayla bir yıl boyunca yeni bir evin kirasını ödeyebilirdi. Gerçekten bu kadar bencil mi? Nesi var bu kızın? Neden hem annesinin burada yaşamasına izin veriyor hem de satın aldığı ıvır zıvırla övünme ihtiyacı hissediyor? Keşke gözlerini görebilseydim de şu anda kafasının içinde neler olduğunu anlayabilseydim. Hala o lanet güneş gözlüklerini takıyor. Bu karanlık koridorda bile çıkarma zahmetine girmedim.

"Burada kalabilirsin," diyor çantaları çekiştirerek. "Uzun sürmez."

Çantaları sıkı sıkı tutuyorum ve kapıyı çalıyorum.

Kapıyı açan kadın Bayan Pisano'nun tıpatıp aynısı, sadece daha yaşlı. Grilerle beneklenmiş siyah saçlar, aynı yeşil gözler ve aynı küçük burun. Gözleri kızının üzerindeyken parlak derinliklerinde bir pırıltı var ama beni fark ettiği anda bu pırıltı kayboluyor.

"Anne. Bu Alessandro," diyor Bayan Pisano. "İçeri girebilir miyiz?"

Yaşlı kadın başıyla onaylıyor ve kenara çekiliyor. İçeri girdiğimizde, Bayan Pisano'nun çantaları almasına izin veriyorum ve kapının hemen yanındaki duvarın yanında durup bakışlarımı odanın karşısındaki pencereye odaklıyorum. Etrafa bakmadan bile dairenin içinin temiz ve düzenli olmasına rağmen binanın kendisinden çok daha iyi olmadığını görebiliyorum.

Anne ve kızı eski püskü kanepeye oturdular ve kıyafetlere bakmaya başladılar. Birkaç dakikada bir anne bana doğru hızlı bir bakış fırlatıyor.

"Bu çok güzel, Ravi," diyor ama ses tonu duygularıyla uyuşmuyor. "Şu eteğe bak, içinde çok güzel görüneceksin."

Bayan Pisano tek kelime etmiyor, sadece kıyafetleri çıkarmaya devam ediyor. Aslında, tüm sahne garip geliyor. Bir şekilde sahnelenmiş, sanki benim yararına hareket ediyorlarmış gibi. Onları daha iyi görebilmek için başımı yana çeviriyorum ama hâlâ pencerenin ötesinde bir şeye bakıyormuşum gibi yapıyorum. Yüz ifademi boş, hatta sıkılmış görünecek şekilde ayarlıyorum ki bana dikkatlerini vermesinler.

Bayan Pisano, içinde suni kürk manto bulunan en büyük çantaya uzanıyor ve onu hızla kanepenin arkasına, gözden uzak bir yere itiyor. Ardından birkaç bluz çıkarıp annesine uzatıyor ama sıra pahalı çantaya geldiğinde onu da kanepenin arkasına sıkıştırıyor. Aldıklarını incelemeyi bitirdiklerinde, her şeyi çantalarına geri koyar. Ancak botlar görünürde yoktur.

"Nasılsın?" diye soruyor annesi, sehpadan katlanmış küçük bir kâğıt parçası alıp bluzunun yakasını düzeltmek ister gibi kızına doğru eğilirken. Katlanmış kağıt bir saniye içinde el değiştiriyor.

"Ben iyiyim, anne." Bayan Pisano gülümsüyor. "İşler nasıl?"

"Aynen öyle. Bayan Natello'nun evini yarın ve Cuma günü tekrar temizleyeceğim."

"Cuma'dan önce uğrarım o zaman."

Bayan Pisano hâlâ çıkarmadığı güneş gözlüklerini düzeltiyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Vitto nerede?"

"Kardeşini tanıyorsun. Dün gece Ugo'da kaldı." Yaşlı kadın omuz silkiyor.

"Hâlâ takılıyorlar mı?"

"Evet. En azından ... bilirsin işte, sonra kâğıt oynamayı bıraktı."

"Güzel. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim, Ravi."

"Peki ya sırtın? Hala ağrıyor mu?"

"İyi ama sanırım bu sabah camları yıkamaya çalışırken bir sinirimi incittim."

"Tanrım, anne." Bayan Pisano ayağa kalkarken başını sallıyor ve sağ tarafımdaki küçük mutfağa çekiliyor.

Çekmeceden eski bir bez çıkarıyor ve lavabonun altından bir sprey şişesi alıp her ikisini de yakındaki tezgâha bırakıyor. Ardından ipek bluzunun kollarını sıvıyor ve duvarlardan birine yaslanmış küçük mutfak masasından uzağa çektiği eski püskü bir sandalyeye tırmanıyor. Ben izlerken, bir Cosa Nostra capo'sunun karısı olan Ravenna Pisano temizlik malzemelerini alıyor ve annesinin camlarını yıkamaya başlıyor.

Bakıyorum

bardağı bitirirken, sonra tüm mutfak tezgahlarını ve dolaplarını silerken ve son olarak yerleri silerken neredeyse bir saat boyunca sersemlemişti.

* * *

O akşam eve döndüğümde, Felix'in bana gönderdiği Pisano'ların garaj planını incelemek için bir saat harcadım. Görünüşe göre bir zamanlar küçük bir hizmet binasıymış ve daha sonra genişletilerek garaj haline getirilmiş. Kurulu bir alarmı var ama sorun yaratacak kadar karmaşık bir şey değil. Elektrik panosu içeride, yan kapının yanında yer alıyor. teller kolayca erişilebilir. Mükemmel.

Masadan planı alıp yatak odama geçiyorum ve kâğıdı duvara, Rocco'nun banka hesabının çıktısının yanına ilâştiriyorum. Sonra da bir adım geri çekilip önümdeki manzaraya uzun uzun baktım. Duvarın tüm yüzeyi kâğıtlar, fotoğraflar ve notlardan oluşan bir mozaikle kaplı.

Bu duvara asılan her detayı biliyorum. Yıllar boyunca, bazıları Felix'in yardımıyla olmak üzere sayısız bilgi topladım. Bazılarını rüşvetle ya da zorla elde ettim. Birçoğu çıkmaz sokaktı ya da yanlış ipucuydu ama yine de onları sakladım. Kruger hala beni arıyor olabilir diye bir yerde çok uzun süre kalmayı sevmiyorum, bu yüzden izimi bulamayacağından emin olmak için son sekiz yılda sık sık taşındım. Her seferinde, intikam duvarımdaki eşyaları kaldırdım ve titizlikle

Onları aynı şekilde yeni bir yerde yeniden yerleştirdim. Bu süreçteki her eylem göğsümdeki yarayı yeniden açtı ama acı iyi geldi. Ritüel odağımı korumama yardımcı oluyor.

Her zaman duvarın ortasına yerleştirdiğim ilk eşya Natalie'nin bir fotoğrafıdır. Fotoğrafta, üzerinde beyaz puantiyeler olan turuncu bir elbise giyiyor. O şeyin iğrenç olduğunu düşünürdüm. Ama parlak desen, onu gördüğünde tüm yüzünün aydınlanmasına neden oldu ve sonunda elbiseyi satın aldık. Onun gülümseyen yüzünü intikam panoma iğnelemek her zaman en zor kısım olmuştur.

Her yer değıştirmede, sanki göğsüme bir balyoz iniyor ve bana benden alınanları hatırlatıyor. Her biri. Tek seferde. Zaman.

Bundan sonra, hastanede onu hayatta tutmak için ne yapmaya çalıştıklarını detaylandıran doktor raporunu ve vur-kaç olarak etiketlenen trafik kazasına ilişkin polis raporunu ekliyorum. Yukarı çıkacak bir sonraki öğeler

odak noktası, hiçbir şey görmediklerini, hatta arabanın rengini bile görmediklerini iddia eden yetersiz yazılı tanık ifadeleridir. Felix'in birkaç kez

Çünkü birisi bilgileri sisteme girmeyi unutmuş ve çarpışma sırasında orada bulunan iki kişi tarafından yapılan kağıt beyanları bulmak için memura para ödemek zorunda kalmış.

Sonunda iki tanıkla doğrudan konuşma fırsatı bulduğumda, her ikisi de kırmızı bir spor araba gördüklerini kabul ettiler, ancak arabayı hatırlayamadılar. marka veya model.

Natalie'nin öldürüldüğü sırada hurdaya dönmüş kırmızı spor araba üzerinde çalışan tamirciyi bulmam neredeyse bir yılını aldı. Görünüşe göre Jersey'de özel bir kaporta dükkânı işletiyordu ama özel garajında bir Audi R8'in kırılmış ön tarafını ve ön camını onarmak için cömertçe para alıyordu. İlk başta fazla bilgi paylaşmaya istekli görünmüyordu ama ben onu kırdıktan sonra fikrini değıştirdi.

Bacaklarını. Sonrasında oldukça verimli bir sohbet gerçekleştirdik. Evinden birkaç önemli detayla ayrıldım.

Parçalanmış bir arabayla gelen adam yirmili yaşlarının sonundaydı, açıkça sarhoştu ve biraz sarsılmış görünüyordu. Bir saat sonra daha yaşlı bir adam geldi ve İtalyanca tartıştılar. Tamirci İtalyanca bilmiyordu ama Yaşlı adamın birkaç kez *famiglia* dediğini hatırladı ve bunu *Sopranos'un*

büyük bir hayranı olarak tanıdı. Yaşlı adam daha sonra

arabayı tamir etmesini ve çenesini kapalı tutmasını söyledi. Beyinsiz herif adamların isimlerini veremese de yeterince bilgi edindim. Karımın ölümünden sorumlu olan adam İtalyan Mafyası'nın bir üyesiydi.

Babam İtalyan'dı, bu yüzden Cosa Nostra'ya girmenin kolay olacağını düşündüm, özellikle de benim yeteneklerime ve Felix'in benim için hazırladığı geçmişe sahip biri için. Yanılmışım. Kuruluş bir yıldan kısa bir süre önce değişmişti ve yeni don kimin örgüte girebileceği konusunda çok katıydı. İçeri girmem dokuz ayımı aldı. Dört yıl daha geçti. ve daha derine inme fırsatı buldum. Yine de zamanın önemi yoktu. O adamı bulmaya kararlıydım.

ne kadar sürerse sürsün, karımın ölümünden sorumluyum.

Yüksek mevkilerden birini aradığımı biliyordum, düşük rütbeli bir askerin Natalie'nin ölümünü örtbas edecek parası ya da nüfuzu olamazdı. Yıllar geçmesine rağmen kim olduğunu bulamadım. Ama kaldım. Ve dinledim.

Çok konuşmadığınızda, insanlar odada olduğunuzu unutmaya meyilli olurlar veya

onların konuşmalarıyla ilgilenmediğinize inanıyorum. Ben fazla konuşmam. Hiç söylemedim. Ama her şeyi duyarım.

Bir ay önce, bazı erkeklerle poker oynuyordum. Birkaç farklı kaptanın emrinde çalışan teğmenler. Her zaman kazandığımdan daha fazla kaybettiğime emin olurum. İnsanlar bunu sever. Heyecanlanırlar. Heyecanlandıklarında da konuşurlar. Carmelo o gece son eli kazandı ve birkaç gece önce sarhoşken arabasını park etmeye çalışırken bir mağazanın camına çarptığını anlatıp duruyordu.

"Belki de Elio'dan bunu benim için düzeltmesini istemeliyim," dedi, "Rocco'nun yaya geçidinde o kadınla karşılaşmasında yaptığı gibi. Tanrım, hatırladın mı?"

Rocco'nun da suratı beş karıştı."

O iki orospu çocuğunu katletmek için dışarı fırlamak yerine kıcımlı o sandalyede tutmayı nasıl başardığımı hala bilmiyorum. Ama içimde öfke kaynarken sakın ve ilgisizmiş gibi davranarak bütün akşam orada kalmaya zorladım kendimi. O gece eve döndüğümde duvarıma daha fazla fotoğraf ekledim.

Rocco Pisano, karımın katili. Fotoğrafını Natalie'ninkinin üstüne iliş­tirdim ve yüzüne kırmızı bir X işareti çizdim.

Elio Pisano-Rocco'nun suçu örtbas etmesine yardım eden babası.
Başka bir X.

Yine de bu ikisi yeterli değildi. Bunu eve götürmem gerekiyordu. Göze göz.

Ben de üçüncü fotoğrafı ekledim.

Ravenna Pisano. Rocco'nun
karısı. Benim intikamım.

Bölüm 4

Sabahın hafif güneş ışınları önümdeki makyaj masasının yüzeyine düşüyor ve dağınık makyaj şişeleri ile kutularını aydınlatıyor. Başımı yana eğiyorum ve ikinci kat kapatıcıyı yüzüme sürmeye başlıyorum. Sol gözümün yanındaki çürük. Rocco açık avucuyla bana tokat attığı için o kadar da kötü değil. İz neredeyse kayboldu ama risk almak istemiyorum. Bugün hava bulutlu olacak ve güneş gözlüğü takarsam gülünç görüneceğim.

Çalışmamdan memnun kaldığımda, göz farı pudramın içine sakladığım kağıdı geri alıyorum ve açıyorum.

Çıplak topuklu, ama sadece hakiki deri. İtalyan.

Şal ve kazak - pastel renk, tercihen mavi. İnci

küpeler.

Bayan Natello'nun bir dahaki sefere istediği şeylerin bir listesi.

Ayakkabılar ve

Kıyafetler sorun değil. Onları butiklerde kolayca bulabilirim. Ancak küpeler bir sorun teşkil edecek. Kocam bana genellikle altın alır, bu yüzden mücevher koleksiyonumda bir çift inci yok. Ayrıca iki haftadan kısa bir süre önce altın bir kolye ucu aldığım için onları satın alma riskini göze alamam. Eğer çok sık mücevher almaya başlarsam Rocco fark edecek ve yeni parçalardan bazılarını takmamı isteyecek.

Listenin altına dört cümle eklenmiştir.

Endişe yüzünden geceleri uyuyamıyorum, Passerotta.

Lütfen Don Ajello'ya bir şekilde söylemeyi düşünün ya da bırakın ben söyleyeyim. Lütfen.

Seni seviyorum, Ravi.

Başparmağımı annemin düzgün el yazısının üzerinde gezdiriyorum. Çocukluğumdan beri annem Vitto ve benim için odamıza kısa notlar saklamayı ve onları bulmamızı beklemeyi severdi. Hiçbir zaman önemli bir şey olmazdı, sadece birkaç kelime olurdu: "Akşam yemeğinde en sevdiğin pizzayı yiyeceğiz" ya da "Sınavının iyi geçtiğini duydum. İyi işti!" gibi katlanmış kâğıtlara yazılmış notlardı. Notlar asla imzalanmazdı ama her zaman annemden geldiğini bilirdik. Babam hiçbir zaman Açıkça dokunaklı bir türdü ve el yazısı sanki bir karga bacağını mürekkebe batırıp yazmış gibi görünüyordu.

Dudaklarımda hüznü bir gülümseme beliriyor. Annem her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. Babamın şefkat eksikliğini telafi etmek ve Vitto'yla bana sevildiğimizi hissettirmek için. Evliliğimle ilgili gerçeği bilmek ve sessiz kalmak onu öldürüyor ama kimseye tek kelime etmeyeceğine dair söz verdirdim.

Rocco ile evlenmeden önce üniversiteyi bitirip bir aile kurmayı hayal ediyordum. Sadece göstermelik değil, beni gerçekten sevecek bir kocam olmasını umuyordum. Şımartılacak iki, belki üç çocuk. Ve sıcaklık dolu bir ev.

Güzel bir rüyaydı.

Artık rüya görmüyorum. Şu anda sahip olduğum tek şey kendimi bu kâbustan kurtarmak için gereken kararlılık.

Düğünümünden sonraki ilk günlerde, birilerine neler olup bittiğini anlatmanın ve yardım istemenin bir yolunu bulacağım düşüncesiyle kendimi kandırdım ama Rocco telefonumu elimden aldı ve kahya ve hizmetçiler dışında kimseyle konuşmamı yasakladı. Sadece annem ve erkek kardeşim

İnsanlarla görüşmeme izin veriliyordu ama her zaman gözetim altında.

Evde kilitli kalmam soru işaretlerine yol açabilirdi, bu yüzden Rocco manikür yaptırmaya ve alışverişe gitmemde ısrar etti. Bu şekilde insanlar şüphelenmeyecekti.

Herhangi bir şey. Ne zaman evden çıksam ya Rocco ya da bir koruma yanımdaydı. Kimseyle iletişim kurma imkânım olmadığı ve sürekli gözetim altında olduğum için elim kolum bağlıydı. Annem ve benim aramdaki gizli notlar

yapabileceğimizin en iyisiydi ve sadece güvenlik ekibim fark etmeden onları takas etmeyi başardığımızda.

Rocco beni diğer Cosa Nostra üyeleriyle akşam yemeklerine ve

partilere sürüklemeyi seviyor ve her zaman çok sayıda insan oluyor.
Birilerinin neler döndüğünü anlayacağını umuyordum ama olmadı.
Halkın içinde, Rocco

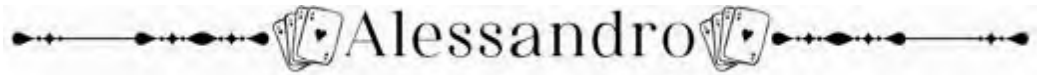
başka insanlar varken bana saldırmamaya son derece dikkat ediyordu. ve şahitlerin önünde bana hiç zarar vermedi. Ama eminim bazı insanlar fark etmiştir. Üç hafta önce yüzümün yan tarafında kocaman bir morluk varken kapıdaki bekçi gibi. Rocco'ya gelmişti. Vardiya değişimi hakkında bir şeyler soruyordu ve beni gördüğünde gözlerinin açıldığını gördüm. Ama hemen başka tarafa baktı.

Bir ay sonra umutlarımı kafamdan attım ve kendimi kurtarmam gerektiğine karar verdim. Parlak zırhlı şövalye diye bir şey yoktur. En azından benim için.

Notlardan birinde annemden, çocukluk arkadaşım Melania'dan bana Viagra plasebo haplarını getirmesini istemesini rica ettim. Bir sonrakinde ise hangi müşterilerinin giyilmemiş kıyafetlerini satın almakla ilgileneceğini öğrenmesini söyledim. Annemin onlarca yıldır yanında çalıştığı huysuz yaşlı kadın Capo Cosimo'nun üvey kız kardeşi evet dedi. Bayan Natello benden çok daha uzun boylu olduğu için onun istediği kıyafetleri almak zorunda kaldım.

Lastiklerin altında ezilen yaprakların sesi açık balkon kapısının ötesinden bana ulaşıyor. Annemin notunu buruşturup daha sonra atmak üzere cebime koyuyorum. Aynaya son bir kez baktıktan sonra sandalyenin arkasından montumu kaptığım gibi odadan çıkıyorum.

Yapılacak işler var.

Ofisinden içeri adımımı atar atmaz Rocco, "Dünün raporu," diye bağıyor. "Planlandığı gibi," diyorum. "Alışveriş. Öğle yemeği. Annesinin evi. Annesinin evine. malikane."

Rocco kaşlarını çatıyor ve masasının üzerine eğiliyor, belli ki hesabımdan pek hoşlanmamış.

"Bundan daha açık olmanı istiyorum, Zanetti. Biriyle buluştu mu ya da konuştu mu? Siz oradayken annesiyle ne konuştular?"

Benden bahsettiler mi? Restoranda verdiği sipariş de dahil olmak üzere her şeyi bilmek istiyorum."

"Bir sürü kıyafet ve ayakkabı aldığı beş mağazayı ziyaret ettik. Mağaza çalışanları dışında kimseyle tanışmadı ya da konuşmadı. Bir restorana gitmedik. Alışveriş merkezindeki bir pastaneden poğaça aldı."

"Doldurmak mı?" diye soruyor.

Başımı eğiyorum. "Ne?"

"İçindeki dolgu neydi, Zanetti? Ben özellikle izin vermediğim sürece Ravenna'nın tatlı yemesi yasak."

Sağ elimi yumruk yaptım. Hasta herif karısının ne yiyeceğini kontrol ediyor. "Peynirli börekti."

"Güzel. Annesinin evinde olanları anlatmaya devam et."

"Konuştular," diyorum dişlerimin arasından.

"Ne hakkında?"

"Aldığı kıyafetler hakkında. Ve sonra ayrıldık."

Rocco masadan bir kalem alır ve kalemi masanın kenarına vurmaya başlar.

Cam, yavaş ve düzensiz bir ritimle önünde kayıyor. Bu ses son derece rahatsız edici ve zaten zayıf olan itidalimi tehdit ediyor. Görüş alanıma her girdiğinde, bildiğim her lanet olası otokontrol tekniğini kullanmam gerekiyor ki o orospu çocuğunu oracıkta öldürmeyeyim.

Hayatını aldığı kadını hiç düşündü mü? Karım, ambulans gelene kadar neredeyse yarım saat boyunca caddenin ortasında kendi kanından oluşan bir su birikintisinin içinde yattı. O gün, birkaç blok ötede, şehrin otoparkının üst katı çökmüş, birkaç kişi ölmüş ve yaralanmıştı. Trafik kilometrelerce uzadı. İtfaiye ve polis departmanları kurtarma ve tahliye çalışmalarına yardım etti. Sağlık personeli yaralıların triyajını yapmak ve yakındaki tesislere götürmekle meşguldü. Kaosun ortasında, acil durum aracının Natalie'ye ulaşması çok uzun sürdü. Milyonluk bir şehirde bir hayat.

Dünyamı sarsan bir ölüm. Tabii ki, onun için bir düşünce ayırmıyor. Muhtemelen olanları unutmuştur.

Ama zamanı geldiğinde hatırlamasını sağlayacağım. Öldürdüğü kadını hatırlayacak, karısını gözleri önünde kesip açtığımda ve yavaş yavaş hayatının sönüşünü izlettiğimde.

Ravenna Pisano'nun yerde kanlar içinde yatan görüntüsü, gözlerimin önünden geçiyor. O orospu çocuğunun karısını nasıl öldüreceğimi hayal etmeyi her zaman rahatlatıcı bulmuşumdur. söz veriyorum ve taşıdığım yükün ağırlığından kurtuluyorum, ama şimdi içimde huzur yerine başka bir şey yükseliyor.

Bu inkar.

Bayan Pisano'nun kanlı yüzünün görüntüsü düşüncelerimde bulanıklaşıyor ve bilinmeyen bir kadına dönüşüyor.

Yumruğumu sıkarken tırnaklarımı avucumun içine daha da sokuyorum ve Rocco'nun hala cama vurduğu kaleme odaklanıyorum, Ravenna Pisano'nun benzerliği hayal ettiğim yere geri getireceğim. İşe yaramıyor.

"Başka bir şey olmadı mı, Zanetti?" Rocco soruyor. "Olağandışı bir şey olmadı mı?"

Gözlerimi elindeki kaleminden ayırıp bakışlarıyla buluşuyorum. Karısının annesinin evinde gizlice kıyafet saklaması muhtemelen olağandışı sayılırdı. Arkadaşının ona eczaneden bilinmeyen bir madde vermesi de öyle.

"Hayır," dedim.

"Güzel." Kalemi masaya geri atar ve dizüstü bilgisayarını açar. "Ravenna muhtemelen sizi ön kapıda bekliyordur. Haftalık spa randevusu var."

Tabii ki öyle. Bayan Pisano'nun ilgisini çeken tek şey alışveriş ve güzellik bakımları gibi görünüyor. Aklıma dün yaşlı kadın sırtını daha fazla incitmesin diye annesinin mutfağını fırçalamasını izlediğim sahne geliyor. Hiç mantıklı değil.

Başımı sallayarak ofisten çıkıyorum.

Tıpkı kocasının söylediği gibi, Ravenna Pisano ön kapının yanında duruyor ve paltosunu kolunun üzerinde tutuyor. Paltosunu almak için uzandım ama hemen bir adım geri çekildi.

"Lütfen, yapma," diyor.

"Neden?" Ben soruyorum.

"Sadece ... yapma." Ceketini giyer, kapıyı açar ve dışarı çıkar.

Taş basamakları hızla inerken ve son basamakta durup başını gökyüzüne doğru kaldırırken onu takip ediyorum. Yukarıda dikkatini çekecek hiçbir şey yok, sadece gri bulutlar var. Arabaya yönelmeden önce neredeyse bir dakika boyunca öylece duruyor, derin derin nefes alıyor ve uçsuz bucaksız hiçliğe bakıyor.

* * *

Modern bir binada yer alan Sağlık Merkezi, ikinci katın tamamını kaplıyor ve müşterilerine cennet ve lüksten daha azını vaat etmiyor. Tabii eğer lobide bizi buraya yönlendiren tabelaya inanacak olursak. Bayan Pisano resepsiyona doğru yürürken, topuklarının sesi mermer zeminde yankılanıyor ve bir şekilde iyi gizlenmiş hoparlörlerden çalan rahatlatıcı doğa seslerini tamamlıyor.

"Bayan Pisano." Masanın diğer tarafındaki kız gülümsüyor. "Sizi tekrar gördüğüme sevindim. Hazel sizi bekliyor."

"Teşekkür ederim." Bayan Pisano başını salladı ve bana döndü. "Burada beklemeniz gerekiyor. Erkeklerin içeri girmesine izin verilmiyor."

Kaşımı kaldırıyorum.

"Burası sadece kadınlara özel bir spa, Alessandro. İçeride çıplak kadınlar var.

Lütfen, burada bekleyin. Hiçbir yere gitmeyeceğim."

Tüm açıklama bir nefeste dökülüyor ve sesinin tonu normalden biraz daha yüksek. Gergin ve bunu saklamaya çalışıyor. Spa randevusu için neden gergin olsun ki? Yüzüne odaklanıyorum ve başımı sallıyorum.

"Dört saat içinde işim bitmiş olacak. Tam bir vücut sargısı, yüz temizleme bakımı ve ardından masaj. Uzun sürüyor." Sol taraftaki kapıyı işaret ediyor. "Sonra görüşürüz."

Bayan Pisano'yu gözden kaybolurken izliyorum, sonra masalardan birine oturuyorum.

duvara dayalı beyaz deri sandalyeler ve bekleyin. Şık giyimli kadınlar

Yüksek tavandan sarkan ve beyaz ve altın rengi lüks iç mekânı aydınlatan iki büyük kristal avizenin altından geçerek içeri girip çıkıyorum. Tuhaf, tatlı bir çiçek ve hindistancevizi kokusu burun deliklerimi gıdıklıyor. Sanki biri yakınlarda bir yere bir ton banyo tuzu dökmüş gibi havaya nüfuz ediyor.

Gözlerim özenle hazırlanmış mekânı tarıyor ve sehpanın üzerinde duran bir broşürü fark ederek abartılı fiyatlara bir göz atıyorum. Tanrım, hiç şaşırmadım.

Burası bir sanat galerisine ya da küçük bir müzeye rakip olabilecek gibi görünüyor. Gösterişli duvarları süsleyen tablolar bile var. Bunların fiyat etiketi beş haneli rakamlardaysa hiç şaşırmam.

Resepsiyon masasının yanında duran beyaz mermer heykele sırtımı dönerek Bayan Pisano'nun daha önce geçtiği kapıya odaklanıyorum. Bu resepsiyon alanına açılan diğer altı kapıyla aynı görünümde. Son bir saat içinde başka hiçbir müşterinin buradan geçmemiş olması dışında özel bir yanı yok. Saatime hızlıca bir göz attıktan sonra yerimden ayrılıp çıkışa doğru yöneliyorum.

Sağlıklı Yaşam Merkezi binası iki küçük binanın arasında yer alıyor. Sol taraftaki ofis alanıdır - masalar ve bilgisayarlar içeren hücreler ekipmanlar tavandan tabana pencerelerden görülebilmektedir. Ancak sağdaki bina konut gibi görünüyor, pencereleri ve balkonları kaplıcaya bakıyor. Bayan Pisano'nun girdiği odayı görebilecek bir balkon olduğundan eminim, bu yüzden apartmanın içine doğru ilerliyorum.

İkinci kat koridorunun her iki tarafında beş konut var. Soldaki üçüncü evde durup zili çalışıyorum. Otuzlu yaşlarının başında bir adam kapıyı açıyor ve elimdeki silahı görünce hızla geri adım atıyor.

"Balkonunuzdan bakmam gerekiyor," diyorum.

Adamın yüzünün rengi soluyor ve hızla kenara çekiliyor. Ben oturma odasından geçip sürgülü kapıyı açıp dışarı çıkarken tek kelime bile etmiyor.

Sağlık Merkezi'ne ait pencerelerin çoğu buzlu ve içeride olup biten her şeyi gizliyor. Yine de doğrudan görüş alanımda olmayan iki tane var. Bunların tedavi odalarına veya diğer spa tesislerine ait olmadığı açık çünkü birkaç ofis alanı görebiliyorum.

İçeride masalar var. Bunlardan birinde, Ravenna Pisano bir bilgisayarın önüne tünemiş, klavyede hararetle bir şeyler yazıyor.

Yanında başka bir kadın oturuyor, elinde kalın mavi bir dosya ve bir kalem var. Masa pencereden uzağa baktığı için yanan monitörü görebiliyorum ama ne üzerinde çalıştıklarını anlayamayacak kadar uzaktayım. Birkaç dakika onları izledikten sonra daireyi ve çılgına dönmüş sakinini terk edip spa'ya dönüyorum ve sorumlum "güzellik bakımını" bitirene kadar bekliyorum.

tedavi."

* * *

O gece Ravenna Pisano'yu evine bıraktıktan sonra arabamla Sağlık Merkezi'ne geri dönüyorum. Tüm bu süre boyunca düşüncelerim o öğleden sonra olanlarla doluydu. Bayan Pisano dışarı çıktığında tek yaptığı beklediğim için bana teşekkür etmek oldu. Malikaneye dönüş yolculuğumuz tek kelime etmeden geçti. Dikiz aynasından ona birkaç kez baktım ve gününün yarısını evde geçiren bir kadın için fazla gergin görünüyordu.

Spa'ya. Vardığımızda gerginliği minik bedeninden hiç çıkmadı ve arabamdan indi. Kapıyı ona açık tutarken yanımdan geçti ve bir kez bile gözlerimin içine bakmadan eve girdi.

Düşüncelerimi dizginliyorum ve elimdeki göreve odaklanıyorum. Binanın arka tarafında bir yangın merdiveni var ve ikinci kata çıkmak için onu kullanıyorum.

Zemin. Hızlı bir keşiften sonra, acil çıkış kapısının kilidini açtım ve Güvenlik sistemini etkisiz hale getirmek. Binanın kat planını alacak vaktim olmadı ama aradığım ofisi bulmak zor değil. Daha önce Ravenna Pisano'nun yanında oturan kadının elinde gördüğüm mavi klasör hâlâ masanın üzerinde duruyor. Açıyorum ve içindeki çıktılara göz gezdiriyorum.

Tedarik siparişleri. Yer kirası için bir fatura. Kuru temizleme makbuzu. Spa merkezinin ihtiyaç duyduğu kalemler için daha fazla beyan.

Klasörü bulduğum yere yerleştirdim ve bilgisayarı açtım. Monitör yanıyor ve giriş ekranını gösteriyor. Boş parola alanının üstünde kullanıcı adı *Hazel yazıyor* ve yanında *Muhasebe* kelimesi var.

Neden bir kaptanın karısı gizlice bir spa merkezinin muhasebesiyle uğraşsın ki?

Bölüm 5

Sessizlikte gün batımını izlemenin rahatlatıcı bir yanı var. Etrafı sarıyor ve etrafta başka kimse yok. Son yedi gündür peşimi bırakmayan karanlık gölgem korumam dışında kimse yok. Elli adım kadar ötede bir ağacın dibinde duran ve kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Alessandro'ya hızlı bir bakış atıyorum.

Önceki korumalarım, varlıklarını görmezden gelme konusunda hiçbir sorun yaşamadım, ancak Alessandro için durum böyle değil. Her adımınızı takip eden dağ gibi bir adamı görmezden gelmek zor. Gözden kaybolduğunda bile yakınlığını hissedebiliyorum. Öte yandan o, bana yerine getirmesi gereken yüzsüz, nefret edilen bir görevmişim gibi davranıyor.

Bu rolü üstleneli bir hafta oldu ve ilk günden beri davranışları değişmedi. İşini yapıyor ve kesinlikle gerekli olmadıkça benimle konuşmuyor. Bana doğrudan bakmıyor bile, gözleri genellikle başımın üzerinde bir yere odaklanıyor. Ama birkaç kez bakışlarımız birleşti ve ben hala onun derinliklerindeki horgörüğü görebiliyordum. Benden nefret ediyor, sadece Onunla tanıştığım andaki gibi. Nedenini bilmiyorum. Sadece öyle olduğunu biliyorum.

Önümdeki donmuş bir gül çiçeğini dikkatlice koparmak için uzanıyorum ve elimdeki kırılğan ve solmuş sarı yapraklara bakıyorum. Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce bu eve ilk geldiğimde güller tam çiçek açmıştı. Aynı zamanda müstakbel kocamla tanıştığım gün.

Rocco'nun iki hizmetçisi de mide hastalığına yakalanmıştı ve annem Rocco'nun güvenlik görevlilerinden biri de dahil olmak üzere Cosa Nostra üyeleri için sık sık ev temizlediğinden, onun yerine bakması için çağırılmıştı. Ben de annemle birlikte yardıma geldim çünkü annemin yıllardır sırtında sorunlar vardı. Doktorun söylediğine göre

Ağır işlerde çalışmasına izin verilmiyordu ama muhasebe işimden ve lokantadan kazandığım para babamın hastane masraflarını karşılamaya yetmiyordu, bu yüzden onun da çalışmaktan başka çaresi yoktu.

Sabah yedide geldik ve akşam dokuzdan sonra ayrıldık. Rocco'yu o zaman sadece geçerken gördüm. O geldiğinde ben antrede paspas yapıyordum.

Eve gidip ofisine girdi ve yeni yıkadığım zeminde ıslak ayak izleri bıraktı. Telefonda birine bağırıyordu ve beni fark etmemişti bile, ama bu kısa karşılaşma bile beni rahatsız etti.

Ertesi gün tekrar geldik çünkü ev iki kişinin tek seferde temizleyemeyeceği kadar büyüktü. Rocco'nun ofisindeki heykellerden birinin tozunu alıyordum ki içeri girdi ve daha dikkatli olmam için bana bağırmaya başladı. O anda bana nasıl aşağılayıcı bir şekilde baktığını hâlâ hatırlıyorum. Biz o eve bir daha adımımı atmayacağıma yemin etmişim. Ne yazık ki kaderin benim için farklı bir planı vardı.

Donmuş yaprakları elimde ezip atıyorum. Arkamı dönerek yan taraftaki küçük çardağa doğru ilerliyorum. Canlı gölge beni takip ediyor.

Üzerimdeki yün kazak için hava çok soğuk ama ceket almak için kendimi eve geri dönmeye zorlayamıyorum. Kesinlikle ihtiyacım yoksa o korkunç yere girmektense burnumun akması riskini almayı tercih ederim.

Çardağın içindeki sandalyelerden birinde minder var, soğuğa karşı hafif bir bariyer. Evden uzağa bakacak şekilde çeviriyorum ve oturuyorum. Birkaç dakika sonra, Alessandro arkamda bir yerde dururken donmuş yaprakların çıtırtısı beni uyarıyor. Gözlerimi kapatarak başımı batan güneşe doğru eğiyorum ve soğuk kış havasının kokusunun ciğerlerime dolmasına izin vererek içime çekiyorum.

"Bir takma adın var mı?" Ben soruyorum.

Ayaklarının altında birkaç yaprak daha ezildi, bu sefer biraz daha yakındı. "Evet."

Sesinin çok hoş bir tınısı var. Büyük, vahşi bir kedinin mırıltısı gibi. Sinsice dolaşan bir panter. Seni yemeden hemen önce. Devam etmesini bekliyorum ama duyabildiğim tek şey konaktan gelen elektrikli süpürgenin uzaktan gelen vızıltısı.

"Peki, bana ne olduğunu söyleyecek misin?" "Evet."

Elimi kaldırıyorum ve kahkahamı bastırmak için parmaklarımı ağızıma bastırıyorum. O

cevaplarının tek heceli olmasını seviyor. Ya da belki de benimle konuşma fikrinden hoşlanmıyor. Muhtemelen adamı yalnız bırakmalıyım ama sesini çok seviyorum. İkimizin de yüzü eve dönük olduğu için kimse konuştuğumuzu anlamıyor.

"Nedir o zaman?" Dürtüyorum. "Eminim kısa bir şeydir." "Az."

Dudaklarımdan bir kıkırdama kaçıyor. Bundan daha kısa olamaz. Tam adını daha çok seviyorum.

"Rocco buraya transfer edilmeden önce Don için çalıştığınızdan bahsetti," diyorum. "Güvenlik görevlisi olarak da mı?"

"Evet."

"Don için mi?"

"Karısı için."

Salvatore Ajello'nun karısının neye benzediğini hatırlamaya çalışıyorum ama hatırlayamıyorum.

İkisi de benim düğünüme katılmıştı ve insanların onun hakkında dedikodu yaptığını hatırlıyorum, ancak o gün dikkatimi veremeyecek kadar dalgındım. "O nasıl?"

Cevap vermeden önce birkaç dakika sessizlik oluyor ve cevap verdiğinde neredeyse sandalyeden düşecek gibi oluyorum.

"Kaçık."

"Don'un karısına yüksek sesle kaçık demenin akıllıca olduğundan emin değilim." Bu sözleri söylerken içimden bir homurtu kaçıyor.

"Belki."

Omzumun üzerinden bakıyorum. Alessandro çardağın yanındaki ağaca yaslanmış, bakışlarını bana dikmiş. Birden, sanki diğer her şey yok olmuş gibi, sert, karanlık gözleri benimkileri yakalıyor ve kendimi başka tarafa bakamaz halde buluyorum. Alessandro ağaçtan iniyor ve birkaç büyük adım atıyor, sandalyemin hemen arkasında durmaya geliyor.

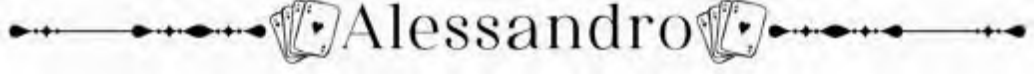
"Ama sır saklamakta iyisin." Elini kaldırıyor ve işaret parmağını çenemin altına yerleştirerek başımı yukarı kaldırıyor. "Öyle değil mi, Bayan Pisano?"

Gözlerinde yine o düşmanlık var, ama dokunuşu çok nazik, neredeyse hiç yok. Gözlerimi kırpıştırıp hızla başka tarafa bakıyorum, parmağı yüzümden kayıyor.

Bacaklarımı yukarı çekerek kollarımı katlanmış dizlerime doluyorum ve bakışlarımı ufkun üzerindeki turuncu gökyüzüne çeviriyorum. Alessandro uzaklaşırken arkamdan geri çekilen adımların sesi yankılanıyor. Nereye gittiğini görmeye çalışmıyorum, kısacık dokunuşunun hala devam eden hissine ve göğsümdede yarattığı çırpınışa kendimi kaptırmış durumdayım.

Birkaç dakika sonra tekrar yaklaştığını duyuyorum. Ya da belki sadece onu hissediyorum. Yumuřak ve kabarık bir řey sırtıma konduğunda hala gökyüzüne odaklanmış durumdayım. Yere bakıyorum, Alessandro'nun omuzlarına örttüğü battaniyenin kenarlarına bakıyorum, batan güneşin son ışıkları ağačların çıplak dallarının ardına gömülürken.

Bölüm 6

Çimenlere basıp garaja doğru ilerliyorum ve dün yürüdüğümünden birkaç adım daha sola doğru yürüdüğümünden emin oluyorum. Garaj yolunun yanındaki elektrik direğine monte edilmiş kamera düşündüğümünden daha geniş bir açıyı kapsıyor ve ne kadar daha geniş olduğunu belirlemem gerekiyor.

Her sabah Pisano malikanesine geldiğimde, arazide görünüşte sıradan bir gezintiye çıkıyorum ve merak edebilecek herkese muhtemelen sadece sorumlumun hazırlanmasını beklerken etrafta dolaşıyormuşum gibi görünüyor. Ancak niyetimde rastgele bir şey yok.

Duvarımda asılı olan Pisano arazisinin haritasında tüm kamera konumları, her birinin etrafında bir daire olacak şekilde işaretlenmiştir. yaklaşık olarak kapsadığı alan. Ben tahminlere güvenmiyorum, bu yüzden her sabah kamerayla izlenen alanlardan kaçınacağıma inandığım yolu izliyorum.

Akşam eve gittiğimde, o sabahki kaydı oynatır, noktaları not ederim ve bir dahaki sefere rotamı ayarladım. On gün süren keşif sırasında, garaj yolu ve ön bahçede kameraların ulaşamadığı yerlerin çoğunu tespit ettim. Bir hafta kadar sonra tüm araziyi keşfetmiş olacağım.

İkinci kattaki balkonun kapısı açılıyor ve Ravenna Pisano uzun beyaz saten bir bornoz giyerek dışarı çıkıyor. Kalın bir kayın ağacının arkasına bir adım atıyorum, böylece görünmeden onu izleyebiliyorum. Siyah saçları her zamanki gibi topuz yapılmış ve bu mesafeden bile ağır bir elbise giydiğini görebiliyorum.

Makyaj. Rüzgarda dalgalanan narin elbisesiyle büyük bir tezat oluşturuyor. Çimenlerin etrafına serpiştirilmiş mermer heykellerden birini andırıyor. Soğuk. Dokunulmaz.

Kocası bu sabah beni aradı, o günkü programını verdi ve bildireceğim bir şey olup olmadığını sordu. Her sabah yaptığım gibi, önceki gün olağan dışı bir şey olmadığını söyledim. Ama Rocco Pisano'nun sıradan olarak gördüğü şey hiç de öyle değil.

Karısının hiç arkadaşı ya da tanıdığı yok gibi görünüyor. Annesi dışında kimseyle görüşmüyor. A alışveriş, spa uygulamaları, öğle yemekleri . Her zaman yalnız ya da kocasıyla gider. Dün onu bir parka götürdüm ve ben onu eve bırakmadan önce üç saat boyunca etrafta dolaştı.

Neden onu düşünmeden duramadığımı bilmiyorum. Onu gördüğüm andan beri sürekli aklıma geliyor. Rocco Pisano'nun karısı hakkında Onu nasıl öldüreceğime karar verirken aklıma gelen düşüncelerin onun kanlar içindeki bedeniyle hiçbir ilgisi yok. Tam tersi.

O lanet topuzdan çıkardıktan sonra parmaklarımı saçlarında hayal ediyorum. Ellerim onun süt beyazı teninde, o altımda inlerken günahkâr bedenini keşfediyor. Kesip açmayı planladığım narin boynunun çizgisi boyunca yumuşak öpücükler bırakıyorum. Onu düşünmek bile beni sertleştiriyor.

Mantıklı yanımda bu konuda midemi bulandırıyor. Sekiz yıldır bir kadına dokunmadım çünkü ne seks ne de başka bir fiziksel hoşgörü beni zerre kadar ilgilendirmede. İntikam benim tek arzumdu. Bunun için yaşadım. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ve şimdi, hedeflerimden birini arzuluyorum. Sanki kader benimle kafa bulmaya karar vermiş gibi.

Ravenna Pisano arkasını dönüp içeri giriyor ve arkasından balkon kapısını kapatıyor. Neredeyse yarım saat boyunca ağacın arkasına saklanıp onun çıplak bedeninin benimkinin altındaki görüntüsünü uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ve başarısız oluyorum.

* * *

"Biraz kahvaltı edeceğim ve sonra gidebiliriz," dedi Mrs. Pisano, evi ikiye bölen büyük merdivenden inerken şöyle diyor

iki kanadı geçtikten sonra fuayeyi geçer ve ana katın doğu kısmına giden koridora yönelir.

Büyük yemek odası evin karşı tarafında ve yalnız yediği zamanlarda bile yemeklerini hep orada yiyor. Bence on iki kişilik bir masada tek başına oturması oldukça aptalca, ama burada işler böyle yürüyor gibi görünüyor.

Onu mutfağa giden koridorda takip ediyor, evin bu bölümünü hafızama kazıma fırsatını kullanıyorum. Bu koridora sadece hizmetçiler ve kahya girerdi, bu yüzden Rocco evdeyken şüphe uyandırmak istemediğim için girmekten kaçındım. Ama bu sabah erkenden, ben gelmeden önce çıkmış.

"Biraz jambon ve peynir alabilir miyim, Abby?" Ravenna Pisano'nun sesi koridorun ilerisindeki odadan bana ulaşıyor.

"Özür dilerim Bayan Pisano," diye cevap verir hizmetçinin kısık sesi, "ama patron sadece ekmek ve su dedi."

Mutfağa açılan kapıdan bir adım ötede duruyorum. "Su yerine süt alabilir miyim?"

Hizmetçinin ses tonundaki memnuniyet benim de dikkatimden kaçmadı. "Bay Pisano sizin için hazırlayacağım yemeklerle ilgili talimatlarında çok netti. Onu arayıp isteğinizi sorayım mı?"

"Hayır, tabii ki değil. Bu gayet iyi, Abby."

Dişlerimi sıkıp mutfağa giriyorum. Ravenna Pisano tezgahın yanında duruyor, bir elinde bir bardak su, diğerinde bir tabak tutuyor. Üzerinde tek parça ekmek olan bir tabak.

"Çık dışarı," dedim.

Her iki kadın da gözlerinde şaşkınlık ve şokla bana bakıyor. Hizmetçinin bakışlarıyla karşılaştım. "Şimdi, Abby."

Şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor ve mutfaktan kapıya doğru koşuyor. O geçerken uzanıp kolunun üst kısmını tutuyorum.

"Ve çeneni kapalı tut, tabii senin için kapatmamı istemiyorsan." Kulağına fısıldamak için eğildim. "Kalıcı olarak."

Abby başıyla onaylıyor ve mutfaktan dışarı fırlıyor. O çıktıktan sonra kapıyı kapatıyorum ve bana kocaman gözlerle bakan Bayan Pisano'ya dönüyorum.

Yanımdan geçiyorum ve yanındaki küçük masadan bir sandalye çekiyorum. "Otur."

Birkaç dakika sandalyeye bakar, sonra bardağını ve tabağını masaya koyar ve oturur.

Köşedeki büyük siyah buzdolabına yöneliyorum ve içindekileri tarayarak açıyorum. Süt ve peynir buluyorum ama hiçbir yerde jambon göremiyorum. Sonra

İçindekileri biraz karıştırınca, bir dizi çeşninin arkasında iki paket dilimlenmiş jambon buluyorum. Buzdolabının kapağını kapattım ve yiyecekleri Bayan Pisano'nun gözlerini tabağına dikmiş oturduğu masaya taşıdım.

Bu berbat durumdan duyduğum tiksintiyi yatıştırarak, yiyecekleri istediği sırayla önüne koyuyorum - jambon, peynir ve son olarak bir sürahi süt - sonra arkamı dönüp mutfaktan çıkıyorum.

* * *

Trafik ışığı kırmızıya dönüyor. Beyaz bir kamyonun arkasında duruyorum ve dikiz aynasına bakıyorum. Bayan Pisano gözlerini kucağına dikmiş oturuyordu.

Bu sabah mutfaktan çıktığından beri tek kelime etmedi. Onu bir alışveriş çılgınlığına daha çıkardım ve sonra annesinin evine götürdüm, orada yine aldığı bazı şeyleri gizlice bıraktı. Bu sefer bir kazak ve bir şal.

Buna ilk şahit olduğumda, kıyafetlerin annesi için olabileceğini düşünmüştüm. Ancak neler olduğunu düşünme fırsatı bulduğumda, her iki kadının da aşağı yukarı aynı bedende olduğunu fark ettim. Tüm bu eşyalar ona büyük geldiğine göre, Bayan Pisano'nun kanepenin arkasına sakladığı kıyafetler başka birine ait olmalı. Ayrılmadan önce, kanepenin minderinin altına bir parça mücevher koyduğunu fark ettim. Bugün herhangi bir kuyumcuya uğramadık, bu yüzden ona ait bir şey olduğunu varsayıyorum.

Işık yeşile dönüyor ve gözlerimi tekrar yola çeviriyorum ama bu sabahki sahne aklımdan çıkmıyor.

"Neden?" Ben soruyorum.

Saatlerdir içimi kemiriyor. O orospu çocuğu neden karısının ne yiyeceğini kontrol etsin ki? Ve daha da önemlisi, neden umurumda olsun ki?

"Affedersiniz?"

"Kahvaltı," diyorum.

Cevap vermeyince dikiz aynasına bakıyorum, sormaya cüret ettiğim için bana ters ters bakmasını bekliyorum. Ters ters bakmıyor. Yüzündeki ifadeyi yorumlamak zor. Dudakları sıkıca bastırılmış ve gözleri şişkin. Bir an sonra kahkahayı patlattı.

Sihir gibi. Bana kuş cıvıltılarını hatırlatan sınırsız, tiz kahkahalar. Yola bakıyor olmalıydım ama gözlerimi ondan alamıyorum. Bu manzara beni o kadar büyülüyor ki kaza yapmamak için ayağımı gaz pedalından çekip ona bakıyorum.

"Özür dilerim ama *kahvaltı*?" Homurdanıyor ve bir kıkırdama daha patlak veriyor. "Bileşik cümlelere karşı bir şeyin mi var?"

Gülmeye devam etmesini istiyorum ama bunu nasıl başaracağımdan emin değilim. Her şeyde Pisano'ların evinde geçirdiğim süre boyunca, Ravenna Pisano'yu bir kez bile gülerken gördüğümü sanmıyorum.

"Belki," diyorum.

Başını sallar ve parmaklarıyla gözlerinin altını siler. "*Bu Kahvaltı* Rocco'ya özgü bir şeydir. Evimizin tek geçim kaynağının kendisi olduğunu vurgulamayı sever, bu yüzden bazen yemek sırasında evde olmadığına, hatırlatma olarak sadece ekmek ve su alırım."

Direksiyonu sıkıca kavriyorum. "*Bazen* ne kadar sık oluyor?" "Ayda birkaç kez."

Arkamızda bir yerde bir korna çalıyor. Gaz pedalına basıyorum ve dikkatimi tekrar trafikle uğraşmaya veriyorum. Bir an sonra dikiz aynasına baktığımda Bayan Pisano'nun artık gülümsemediğini görüyorum.

Malikaneye giden yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdük. Gözlerimi yoldan ayırmamak için çok uğraşıyorum ama her iki dakikada bir o lanet aynaya gidip geliyorlar. Evin önüne park ettikten sonra yolcu koltuğundan alışveriş poşetlerini alıp iniyorum. Bayan Pisano arabayı çoktan terk etmiş, beyaz paltosunun yanlarını göğsüne bastırarak ön kapıya doğru yürüyor.

O kadar derin düşüncelere dalmışım ki Alessandro'nun beni merdivenlerden yukarı kadar takip ettiğini ancak yatak odamın kapısının önünde durduktan sonra fark ediyorum. Derin bir nefes alarak arkamı döndüm ve çantalarımı almak için uzandım ama Parmakları kurdele saplarına dolanıyor, onları bırakmıyor.

"Kocan sana zarar mı veriyor?" Alessandro'nun derin sesi başımın üstünden geliyor.

Vücudum hareketsiz kalıyor. Yutkunuyorum ve kafamı kaldırmadan başımı sallıyorum.

Çenemi parmaklarının arasına alıp başımı yukarı kaldırırken kocaman eli görüş alanıma giriyor. Onun yüksekliğinden korkmalıyım Koyu renkli delici gözleri gözlerimin içine bakarken bana dokunuşu tüy kadar hafif ve beni tehdit altında hissettirmiyor. Bakışları sabit ve gözlerinin siyah değil, mavinin en koyu tonu olduğunu fark ediyorum.

"Siyah olduklarına yemin edebilirim," diye mırıldanıyorum. "Ne?"

"Gözlerin."

Başparmağının ucu yana doğru hareket etmeye başlıyor, çenemin çizgisini izliyor. Karnımda bir karıncalanma başlıyor. Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve dokunuşunun tadını çıkarıyorum.

"Sana zarar veriyor mu?" diye sordum.

Ona güvenebilir miyim? Ona gerçeği söyleme riskini almalı mıyım? Eğer söz konusu olan sadece benim hayatım olsaydı, söyledim. Ama annemin ve kardeşimin hayatını riske atamam. Rocco kaçmaya çalıştığımı öğrenirse muhtemelen hepimizi öldürür.

"Hayır." Gözlerimi açtım. "Tabii ki hayır."

Alessandro başını sallıyor ve çantaları bırakıyor. Çenemdeki parmağı bir süre daha durduktan sonra arkasını dönüp koridora doğru ilerliyor.

Paltomu çıkarıyorum, sonra aldıklarımı yatağa taşıyorum ve yerleştirmeye başlıyorum. İpek bluzlar. Kaşmir kazaklar. Annemin altı aylık kirasından daha pahalı ayakkabılar. Rocco sadece belirli markaları, tercihen logosu ya da etiketi görünen şeyleri giymem konusunda ısrar ediyor. Bazen kendimi kocamın ne kadar zengin olduğunun reklamını yapan yürüyen bir reklam panosu gibi hissediyorum.

İnsanlar arkamdan konuşmaya bayılıyor, özellikle de partilerde. Rocco gibi bir ödülü kaparak ne kadar iyi iş çıkardığım hakkında dedikodu yaparlar. Fakir bir kızın bir kaptanla evlenmesini anlatan gerçek bir peri masalı. Ona pahalı mücevherler ve kıyafetler yağıdıran biriyle. Kapalı kapılar ardında neler olduğu ve o parlak ıvır zıvırların çürükleri örtmek için nasıl kullanıldığı hakkında hiçbir fikirleri yok.

Eski hayatımı geri almak için her şeyi seve seve takas ederdim.

Sadece gözetim altında ziyaret etmeme izin verilen ailem. Bugünlerde dışarıdayken beklenmedik bir şekilde karşılaştığımda kafalarını başka yöne çeviren arkadaşlarım. Onları aramayı bıraktım, bu yüzden artık onlar için fazla iyi olduğuma inandığımı düşünüyorlar. Ve anneme yardım edebilmek için üniversiteye gitme ve iyi bir iş bulma hayallerim. Onları geri istiyorum.

Ama en önemlisi, keşke aşk için evlenme umudum hâlâ olsaydı. Muhtemelen hiçbir zaman bir aileye sahip olamayacağımı fark etmek en ağır darbe oldu. Rocco'nun çocuk sahibi olup olamayacağından emin değilim ama olsa bile bu karmaşaya asla bir çocuk getiremezdim. Melania'nın bana verdiği tek hap Viagra plasebo tabletleri değil.

Tüm ayakkabı ve giysileri dolaba yerleştirdikten sonra son çantaya uzanıyorum ve siyah kadife elbiseyi çıkarıyorum. Rocco birkaç gün önce bana bu özel giysinin linkini göndermiş ve yaklaşan parti için almamı emretmişti. Bana giydirdiğı diğer tüm elbiseler gibi kısa ve dar,

ve çok fazla göğüs dekoltesi gösteriyor. Berbat elbiseyi askıya asıyorum ve ön bahçeye bakan balkona çıkıyorum. Dışarısı serin ama umurumda değil.

Garajın biraz ötesinde yer alan demir çardağın yakınında bir adam figürü pusuya yatmış beklemektedir. Alessandro soğuktan rahatsız olmuş gibi görünmüyor, kıpırdamadan duruyor ve etrafı gözlemliyor. Omzumu balkon kapısına yaslayıp bakışlarını takip ederek neye baktığını anlamaya çalışıyorum. Yeterince güzel bir bahçenin kenarında duruyor, ama orada aşırı ilginç bir şey yok. Dağınık ağaçlar, artık kurumuş olan gül fidanları ve Rocco'nun sipariş ettiği birkaç gerçek boyutlu mermer heykel. Kocam bunların bahçeyi daha sofistike gösterdiğine inanıyor.

Alessandro başını kaldırıp birkaç metre önündeki bahçe lambasına bakar, sonra sağa, bir lamba direğinin geniş giriş yolunu aydınlattığı araba yoluna doğru bakar. Birkaç saniye sonra malikaneye doğru yönelir. Dümdüz yürürken derin düşüncelere dalmış görünüyor, sonra rotasını değiştiriyor, bir düzine kadar sola doğru hafifçe sallanıyor eve geri dönmeden önce. Araba yolunun kenarına ulaştığında izini bir kez daha değiştiriyor. Dudaklarımın köşesi yukarı doğru yaylanıyor. Ne yapıyor, zikzak çizerek mi dolaşıyor?

Çimenlerin kenarına ulaştığında, balkonumun hemen altında durdu. Bir adım öne çıkıyorum ve tam o yukarı bakarken korkuluğun üzerinden eğiliyorum. Bakışlarımız buluşuyor.

Avuçlarımın altındaki ferforje parmaklık, beni izleyen korumamın gözlerindeki soğukluğa kıyasla sıcak geliyor.

"İçeri gir," diye bağıyor.

"Neden?"

Bakışları yüzümden ipek bluzuma doğru kayıyor. "Hava soğuk."

Bununla birlikte, arkasını döner ve garaj yoluna park ettiği arabasına doğru ilerler. Düşen yapraklar ve yol tuzu lastiklerin altında çıtırdarken geri dönüyor ve kapıya doğru sürerek gözden kayboluyor. Saat altı olmuş olmalı, çünkü vardiyası o saatte bitiyor. Yapacak bir şey olmasa bile asla bir dakika erken çıkmaz.

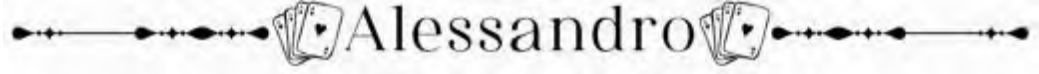
Belki yarın beni komşu ilçedeki alışveriş merkezlerinden birine götürmesini isteyebilirim. Özel bir şey arıyormuşum gibi davranabilirim ve bu da onunla daha fazla zaman geçirmemi sağlar. Çok konuşmasa bile onun yanımda olması hissini seviyorum. Birkaç gün önce yaptığım gibi yine tökezliyormuş gibi yapabilirim ve elimi tutup beni sabitlemesini umabilirim. Tuttu da. Ve o birkaç saniye boyunca, kocaman parmakları elimi tutarken, kimsenin bana zarar veremeyeceğini hissettim.

Babamın yüzü gözlerimin önünde yükseliyor, vaaz veren sözleri zihnimin girintilerini dolduruyor. *Evlilik ömür boyu sürer, Ravenna. Evliliğin kutsallığı evlilik toplumumuzun temelidir.*

Kocaların eşlerini sevmesi ve evlilik söz konusu olduğunda da eşit miktarda saygı ve anlayış olmasıyla ilgili bir şeyler hatırlıyor gibiyim. Bu evde bunların hiçbiri yok. Kocamdan o kadar güçlü bir tutkuyla nefret ediyorum ki, bunu saklamak her geçen gün daha da zorlaşıyor. O halde, kocam başka bir erkeğe ilgi duyuyorsa, bu benim için sorun teşkil etmez mi? Piç mi?

Gecenin ilerleyen saatlerinde ter içinde uyandım. Bu ilk olay değil. Aradaki fark, bu sefer kocamın yaptığı bir şeyle ilgili bir kabus değil. *Onunla* ilgili bir rüya. Benim korumam. Ter, korkunun değil, içimi saran ezici zevkin ürünü. Bana çarptığı rüyalar - tekrar ve tekrar - kara kara düşünen gözleri benimkileri delip geçerken.

Bölüm 7

Kıskançlık. Güvensizlik. Entrikalar. Hepsi de sahte gülümsemelerin ve şık kıyafetlerin ardına gizlenmiş. Rocco Pisano her türlü sirkten ve spot ışıklarının üzerinde olmasından gerçekten hoşlanıyor.

Odayı daha iyi görebildiğim köşeye doğru birkaç adım atıyorum ve ellerimi arkamda kavuşturarak devasa konferans salonunda dolaşan insanlara bakıyorum.

Bunun bir tür iş ziyafeti olması gerekiyordu. Pisano ona ve eşine eşlik etmem gerektiğini söylediğinde ayrıntıları paylaşmadı. Fark etmez, tüm bu etkinlikler ne olursa olsun aynıdır. amaç. Orada bulunanların çoğu işadamları. Tıpkı benim yaptığım gibi, odanın çevresinde dolaşan birkaç silahlı güvenlik personeli görüyorum. Beklenmedik bir şey değil, genellikle bazı VIP'lere bağlı birkaç tane olur. Mekan halka açık ve bu tür gösterilere ev sahipliği yapma konusunda yetkin, bu nedenle muhtemelen olağandışı bir durum ortaya çıkmayacaktır. Ama ben hiçbir şeyi şansa bırakmam. Gizli bir hükümet programına dahil olmadan çok önce, beklentiler düşük olduğunda olabilecek şeylerin boyutunun daha büyük olduğunu öğrenmiştim. Bu yüzden dört çıkış noktasını da bir kez daha tarayıp her birine ulaşmak için gereken süreyi değerlendiriyorum.

Seçme şansım olsaydı, sırf smokinli bir adamın hisse senedi dalgalanmaları hakkında konuşma yapmasından ve mekanın karşı tarafındaki yükseltilmiş bir platformdan birkaç saçma espri patlatmasından kaçabilmek için en yakını seçerdim. Bu mekandaki tek ölümcül tehlike o gibi görünüyor, saçmalıkları ve zorlama mizahıyla konukları ölümüne sıkımla tehdit ediyor.

Çıkış noktalarını kontrol etmeyi bitirdiğimde, bakışlarım Pisano çiftine geri dönüyor. Rocco sahnedeki adamın yaptığı aptalca bir şakaya gülüyordu.

sadece saçmaladı. Eli karısının sırtının üst kısmına dayanıyor. O da gülüyor. Partinin tadını çıkaran mutlu evli bir çiftin resmi.

Tabii küçük ayrıntılar göz ardı edilirse.

Ravenna Pisano'nun elindeki bardağı tutuş şekli. Ya da her birkaç dakikada bir elbisesinin eteklerini çekiştirmesi. Rocco'nun eli sırtından aşağı kayarken vücudundaki gerginlik.

Gözlerim Rocco'nun karısının kalçasını kavrayan parmaklarına odaklanıyor ve ben hırlamamak için dudağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum. Öldürmeyi planladığım kadına karşı geliştirdiğim ilgi son derece rahatsız edici. Tıpkı onlara doğru yürüyüp kocasının elini çekmek için duyduğum açıklanamaz dürtü gibi.

Göğsümde öfke kaynarken midemin çukurunda kıvılcımlar çıkıyor. Ona dokunduğu için sinirlenmemeliydim. Kadın onun karısı. Yine de, istenmeyen bir düşünce zihnime hücum edince burun deliklerim alevleniyor ve gözlerim kısılıyor. Ona dokunmasına izin verilmemeli.

Dişlerimi sıkarak Rocco'nun kemikli parmaklarından uzaklaşıp etrafımdaki insanları incelemeye çalışıyorum ama bir dakika geçmeden bakışlarım yeniden Ravenna Pisano'ya yöneliyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzünde hâlâ kibar bir gülümseme var ama odanın diğer tarafından beni izleyen yeşil gözlerde kahkahadan eser yok. Tam tersi.

Hayatları sona erdirmek yerine kurtarmak için gönderildiğim nadir görevlerden birinde, fidye için tutulan bir çocuğu kurtarmakla görevliydim. Çocuğun babası Kruger'ın kankasıydı, karanlık işlere bulaşmış önemli biriydi. resmi kurtarma kanalları kapalıydı. Kaçıran kişi kafasına silah dayarken çocuğun gözlerindeki bakışı hala hatırlayabiliyorum. Şimdi Ravenna Pisano'nun gözlerinde de aynı bakışı görüyorum.

Dehşet. Ve umutsuzluk. Lanet olsun! Kocasıyla olan ilişkisinin bir önemi olmamalı çünkü sonunda ikisini de öldüreceğim. Gözlerindeki korku beni rahatsız etmemeli. Ama ediyor.

Sahneye çıkan adam konuşmasını bitiriyor ve burada oldukları için herkese teşekkür ediyor. Rocco başını eğip karısının kulağına bir şeyler fısıldıyor ve ben de onun yüzündeki rahatlamayı yakalıyorum. Başını sallayıp ondan uzaklaşıyor ve bana doğru yöneliyor. Bu gece giydiği elbise dar ve siyahtı.

Saçlarını yine topuz yapmış. Boynundaki devasa elmas küpeler ve uyumlu bir kolye kristalden gelen ışığı yansıtıyor
Avizeler tepelerinde. Orada bulunan kadınların çoğu benzer şekilde
Pahalı mücevherler, ama Ravenna Pisano'nun elmaslarının odadaki en büyük elmaslar olduğu dikkatimden kaçmadı.

Tüm o makyaj ve abartılı ıvır zıvırlar olmadan nasıl görünürdü acaba?
Bir anlık bir düşünce ve Ravenna Pisano'nun çıplak görüntüsü
gözlerimin önünde şekilleniyor. Aynı anda o görüntüyü itiyorum ama
yolumda yürüyen gerçek kadından gözümü alamıyorum.

Önümde durup başını öne eğiyor, cam gibi gözleri beni içine çekiyor.
"Beni eve geri götürebilir misin?"

Bir vuruş, bir nefes ve göz temasını kesiyorum. Başımı en yakın kapıya
doğru hafifçe sallıyorum ve onu odadan çıkarıyorum.

Vestiyere ulaştığımızda, ceketlerimizi taşıyan bir görevli bize doğru
yaklaşıyor. Bana benimkini uzatıyor ve Bayan Pisano'ya dönerek giymesi
için siyah ceketini uzatıyor.

Paltoyu elinden çekip aldım. "Geri çekil."

Bayan Pisano elimdeki ceketine bakıyor, sonra gözlerinde bir soruyla
bakışlarımı karşılıyor.

"Güvenlik önlemi," diye ısırdım.

Mükemmel siyah bir kaşını kaldırıyor, dönüyor ve kollarını paltosunun
kollarından geçiriyor. Paltosunu giydiği anda, davranışımı analiz etmeyi
kesinlikle reddederek çıkışa doğru yöneldim. Adam bilinmeyen bir
unsurdu. Olası bir tehdit oluşturunuyordu. Dava kapanmıştır.

Dışarı çıkıp otoparka doğru ilerlerken rüzgâr yüzüme vuruyor. Bayan
Pisano solumda, uzun yürüyüşüme ayak uydurmaya çalışıyor.
adım atarken, çözülmüş paltosu her güçlü rüzgârda dalgalanıyor. Arabam üç
yüz adımdan daha az bir mesafede. Hava o kadar soğuk değil ama durup
elim kolunun üst kısmına dolayarak onu bana doğru çeviriyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor, etrafına bakınarak.

Sorusunu duymazdan gelerek ceketini iliklemeye başladım. Sadece üç
düğmesi var ve kumaşı çok ince. Aptal süslü şeyler, hiçbir işe yaramıyor,

Özellikle de giyen kişiyi sıcak tutmak için. Düğmelerle işim bitince yakaları kaldırıyorum, böylece boynu örtülüyor.

"Güvenlik önlemi de mi?" Sesinde zar zor fark edilebilen bir eğlence izi var.

"Evet," diye mırıldanıyorum ve arabaya doğru yoluma devam ediyorum.

Arabayı sürerken gözlerimi ön camın ötesindeki yol şeridinde tutmaya çalışıyorum ama yine de birkaç saniyede bir dikiz aynasına kayıyorlar. Bayan Pisano sessizce oturuyor, ceketini göğsüne bastırıyor. Arabaya bindiğim anda kaloriferi patlattım ama görünüşe göre hâlâ üşüyor. Direksiyonu tutuşum sıkılaşıyor, parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Umurumda *değil*, diyorum kendime ve yola dönüp bakıyorum. *Umurumda değil. Umursamıyorum.*

Hapşırıyor.

Kahretsin. Direksiyonu sağa kırdım ve kaldırıma park ettim. Ben arabadan inip arkaya doğru yürürken araçlar hızla geçiyor ve yolcu kapısını çekip açıyorum.

"Ayakkabılar. Çıkar" diyorum.

Ravenna Pisano şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor, muhtemelen aklımı kaçırdığımı düşünüyor. Korkarım haklı olabilir. Eğiliyorum ve ayak bileğinden tutarak bacağını biraz kaldırıyorum, böylece topuklarını çıkarabiliyorum. Önce sağ, sonra ben. solda da aynı.

"Bacaklar kışının altında."

Kendini yeniden düzenlemesini bekliyorum, sonra ceketimi çıkarıp eğilerek kucağına örtüyorum. Alnı benimkinden sadece birkaç santim uzakta ve nefesini yüzümde hissedebiliyorum. Hafif pudra kokusu beni sarıyor ve bir ciğer dolusu içime çekmem için beni zorluyor. Ceketin kenarlarını onun etrafına doluyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum.

"Bir dahaki sefere alışveriş çılgınlıklarından birine çıktığımızda," diyorum ona ters ters bakarak, "düzgün bir palto alacaksın, yoksa ben sana alırım. Anladın mı?"

Gözlerinin kenarları seğiriyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Tebrikler."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne için?"

"Bu çok güzel, karmaşık bir cümleydi. Harika gidiyorsun."
Gülümsemesi genişler.

Benimle dalga mı geçiyor? Ona gözlerimi kısarak bakıyorum, kötü bakışlarım altında gülümsemeyi bırakmasını bekliyorum.

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun, Alessandro?" "Evet," diye
bağırıyorum.

Başını biraz yukarı kaldırıyor ve burnunun ucu benimkine değiyor.
Dudakları

o kadar yakınlar ki, onları tatmak için sadece küçük bir hareket yeterli.
Hay sikeyim! Aniden eğilip kapıyı çarparak kapatıyorum ve aceleyle
direksiyonun arkasına geçiyorum.

Konağa vardığımızda, Bayan Pisano'ya tek kelime etmeden ön kapıya
kadar eşlik ediyorum, sonra geri dönüp SUV'uma doğru ilerliyorum.
Garajın üzerindeki ışık, Pisano'nun değerli arabasını saklayan metal bölme
kapısını aydınlatıyor.

Görünürdeki araçlar. İki haftadır buradayım ve hala planımı uygulamaya
koyamadım. Kendime yalan söyleyip bir sonraki adımı atmadan önce
tamamen hazır olmak istediğimi söyleyebilirim, ancak bu gecikmenin hazır
olmakla hiçbir ilgisi olmadığının farkındayım.

Bu o. Ravenna Pisano ve ona karşı geliştirdiğim bu lanet saplantı.
Natalie'nin katiliyle evli olan kadını önemsemeye başladığım gerçeğinden
iğreniyorum.

Rocco'nun karısını önemsememe neden olan şeyin artık sona ereceğine
dair kendime söz vererek arabaya binip garaj yolundan aşağı iniyorum. Ve
gözlerimin kısacık bir an için dikiz aynasına ve evin sol tarafındaki
pencerenin yansımasına kaydığı gerçeğini bilerek görmezden geliyorum.

Bir kapı çarpması beni uykumdan uyandırdı. Doğrulup kapının sesini dinliyorum.

Adımlar koridorda yankılanıyor, yaklaşıyor ve sonra kapımın hemen diğer tarafında duruyor. Nabzım dört nala atıyor. Birkaç dakika boyunca her şey ürkütücü bir sessizlik içinde kalıyor, sonra Rocco'nun odasının kapısının açılıp kapandığını duyuyorum ve dudaklarımdan rahat bir nefes çıkıyor. Uyumaya gitti. Tekrar uzandım ama beş dakika sonra Rocco'nun kapısının açılma sesi içimdeki her kasın gerilmesine neden oluyor.

Düzensiz adımlar yaklaşıyor. Bir gümbürtü ve ardından bir küfür. Yatak örtüsünü tutup çeneme kadar çekiyorum. Düğme dönüyor ve koridordaki ışık odamın içine düşüyor.

"Ben geldim, güzelim," Rocco'nun geveleyerek söylediği sözler havada asılı kalıyor.

Adam sarhoş. Kıpırdamadan durmaya çalışıyorum, uyuduğumu düşünürse gideceğini umuyorum.

"Biliyor musun, düşünüyordum da. O hapların tarihi geçmiş olmalı," diyor yatağa yaklaşırken. "Ben de kendime yeni bir parti aldım."

Hayır. Hayır. Hayır.

"Bakalım bunlar daha mı iyi çalışıyor?" Yatak örtüsünü tutup üzerimden çekip aldı.

Dönüp bakmak için kendimi zor tutuyorum. Rocco yatağın ayak ucunda duruyor, üzerinde sadece önü şarap lekeli, düğmeleri açık beyaz bir gömlek var.

"Kocan için bacaklarını aç."

Panik yükselip vücudumdaki her sinire yayılırken ona bakıyorum. Yatağa tırmanıyor ve sürünerek üzerime geliyor. Eli dışarı fırlıyor, pijama üstümü yırtıyor, sonra şortumun bandını tutuyor ve külotumla birlikte aşağı çekiyor.

"Sertleşiyorum," diye mırıldanıyor, sonra elimi kavırıyor ve hâlâ yarı kalkık olan aletin üzerine bastırıyor. "Gördün mü? Her şey olması gerektiği gibi çalışıyor."

Bir manyak gibi gülüyor, sonra vücudumun üzerine düşüyor. Alkol ve ter kokusu burun deliklerimi istila ediyor.

"Daha geniş!" diye bağırıyor.

Bacaklarımı hafifçe açıyorum ve o da penisini açıklığıma sürtmeye başlıyor.

Dişlerimi sıkarak kendimi hareketsiz ve kayıtsız kalmaya zorluyorum. Rocco'nun ağzından çıkan sesler bana acı çeken bir hayvanı hatırlatıyor. Hırıltılı solunum. Kısa nefesler. İnliyor, kendini bana bastırıyor, aletini amıma sürüyor. Sonra aniden durdu ve inledi. Bir an sonra dölünü hissediyorum, sıcak ve yapışkan, bacaklarımın arasında.

"Bu iyiydi, bellissima," diyor zor nefesler arasında. "Bir dahaki sefere daha da iyi olacak."

O aşağı inip kapıya doğru yönelirken kıpırdamadan yatıyorum. Ancak koridorun karşısındaki kapının kapandığını duyduğumda yataktan fırlayıp banyoya koşuyorum.

Kendimi yeniden temiz hissedene kadar kendimi fırçalamam yirmi dakikamı alıyor. Rocco beni sık sık zorlamıyor ve onun Viagra'sını Melania'nın sağladığı plasebo ile değiştirmeye başladığımdan beri daha az sıklıkta oluyor. En azından yeni hap şişesini komodininin üzerine bıraktı. Yani tekrar değiştirebilirim. Rocco ereksiyon olamayınca çılgına dönüyor. Hiçbir zaman içime girecek kadar sertleşmedi ama bana sürtünmesinden bile iğreniyorum. Bunu yapmasındansa gazabıyla ve darbeleriyle yüzleşmeyi tercih ederim.

Alnımı cama dayayarak pencerenin altındaki tahta banka oturuyorum. Çarşafı değiştirmeden yatağa dönmemin imkânı yok ve bunun yarına kadar beklemesi gerekiyor. Bu gece aşağı inip Rocco'yla tekrar karşılaşma riskini göze alamam. Az önce olanları düşünmek hâlâ kusma isteği uyandırıyor.

Saat neredeyse sabahın dördü, ama uyuyamıyorum. Battaniyeyi üzerime daha sıkı sararak gözlerimi kapatıyorum, ancak bir dakika sonra tekrar açıyorum.

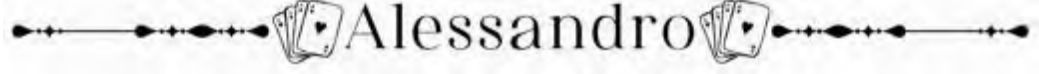
Daha fazla para kazanmanın bir yolunu bulmalıyım. Topladığım miktar Annemin Bayan Natello'ya sattığı kıyafetler çok ama yeterli değil. Rocco'nun şüphelenmemesi için de dikkatli olmalıyım. Her dükkândan bir dizi giysi almaya özen gösteriyorum ama annemin yeniden satması için sadece bir tane alıyorum. Böylece Rocco ne aldığımı görmek isterse ona gösterecek bir şeyim olur. Ama çok yavaş ilerliyor.

Bu ay aldığım mallar 18 bin dolar değerindeydi ama Mrs. Natello, ikinci el giysiler için yüzde 50'den fazla harcamayacağını söyleyerek sadece dokuz ödeme yaptı, üstelik hepsinin üzerinde hala fiyat etiketleri olmasına rağmen. Ben de anneme satması için bazı mücevherlerimi vermeye karar verdim. Umarım Rocco fark etmez. Belki Hazel'a haftada iki kez muhasebe işlerine yardım etmem için yalvarabilirim. Bana ödediği para çok değil ama her kuruşun önemi var.

Çimenlere boş boş bakarken, hala düşüncelerimin derinliklerinde kaybolmuşken, bir ağacın arkasında hareket eden bir gölge dikkatimi çekiyor. Güvenlik görevlilerinin eve bu kadar yaklaşmasına izin verilmiyor. Bir hayvan olabilir mi? Öne doğru eğilip burnumu soğuk cam bölmeye dayıyorum ama hiçbir şey olağan dışı görünmüyor. Yorgun beynim muhtemelen bana oyun oynuyor.

Uyumaya başlamış olmalıyım ki yüksek bir sesle irkildim. Pencereimin ötesindeki araziye ve bahçeyi tarıyorum ve garajın tepesindeki turuncu bir şey gözüme çarpıyor. Bir patlama daha, ardından birkaç patlama daha. Garajın çatısı çökerken çığlık atıyorum. Sersemlemiş ve kıpırdayamaz halde, alevlerin binayı yutuşunu ve yıkık dökük iskeletinin azgın cehennem ve duman dalgası tarafından yutuluşunu izliyorum.

Bölüm 8

"Arabaların sigortalı olması umurumda değil!" Rocco telefonda kükrer. "Üç gün oldu. Garajımdaki elektrik tesisatında çalışan kişinin bulunmasını ve icabına bakılmasını istiyorum!"

Hattı kesiyor ve telefonunu masanın yüzeyine çarpıyor.

"O arabalardan birini edinmem altı ayımı aldı," diye bağılıyor. "Şimdi hepsi gitti. İşini düzgün yapmayan bir salak yüzünden. Nasıl olur da lanet olası bir elektrik panosu aniden alev alır?"

Evet. Ne kadar yazık.

"Ravenna'yı kuaföre götürmeni istiyorum," diye devam ediyor. "Daha sonra annesini ziyaret edecek ve sen de birkaç saat boş kalacaksın. Sonra, saat on birde buraya dönmeni istiyorum. Silahlı olarak."

"Pekâlâ. Durum nedir?" Ben soruyorum.

"Bu gece teslim edilecek bir uyuşturucu sevkiyatı var ve bununla başa çıkmak için birkaç adamımız eksik. Bu işte çalışması gereken adamlardan bazıları Arturo tarafından uzaklaştırıldı. Kendini kaybetmiş durumda, haftalardır şehirde dolaşıyor ve kayıp kız kardeşini arıyor. Yerini doldurman gerekiyor."

Başımı salladım ve dışarı çıkmak

için döndüm. "Zanetti."

Sesi, asla gizleyemediği kendini beğenmişlik ve küçümsemeye bürünüyor. I

duruyorum ve yüzümü ona dönüyorum. O çirkin suratına yumruğumu indirmemek için kendimi zor tutuyor, bencil ifadesini suratından siliyorum.

"Rapor edecek bir şeyiniz var mı? Karımla ilgili garip bir davranış var mı?"

"Hayır," diyorum, tıpkı her sabah beni bilgi almak için aradığında yaptığım gibi. "Sıra dışı bir şey yok."

* * *

Bayan Pisano'ya annesinin evinde eşlik ettiğimde her zamanki gibi duvarın yanında duruyorum, bakışlarım pencerenin ötesine sabitlenmiş. Annesi kanepede uyuyakalmıştı ve benim sorumlum biz ayrılmadan önce bulaşıkları yıkayacağını söyleyerek ana odadan çıktı. Onun hareketlerini düşünürken küçük mutfaktan kırılan camın sesi geliyor. Başımı yana çevirip lavabonun önünde duran ve elini suyun altında tutan Bayan Pisano'ya odaklanıyorum.

"Ravi?"

"Ben iyiyim, anne. Uyumaya devam et." Eline bakıyor. "Kahretsin."

Aramızdaki kısa mesafeyi kapatıp arkasında duruyorum. Avucunun ortasındaki kötü bir kesikten kan sızıyor. "Bir bakayım."

Diğer eliyle mutfak havlusunu tutmaya çalışırken "Ben iyiyim," diye mırıldanıyor. "Sadece bir bardak kırıldı."

"Bırak. Ben. Görmeme izin ver."

Eli kumaşın üzerinde geziniyor. Yavaşça başını kaldırıyor ve o temkinli yeşiller bakışlarımı karşılıyor. Suyu kapatıyorum ve elini elime alıp kesiği inceliyorum. Derin değil ama oldukça uzun, çaprazlamasına kesiyor. Avucunun tüm yüzeyi boyunca.

"İlk yardım çantası?" Tutucudan bir peçete alıp avucuna bastırıyorum. Onun eli benimkine kıyasla çok küçük.

"Bilmiyorum," diyor zar zor duyulabilen bir sesle ve solumu işaret ediyor. "Belki annemin ilaçlarını koyduğu çekmecededir."

Çekmecede ilk yardım çantası yok ama bir dezenfektan spre ve küçük bir rulo bandaj buluyorum. Peçeteyi çıkarıp kesğine sıkıyorum. Bayan Pisano

Nefesini içine çekiyor ama şikâyet etmiyor ve ben bandajı elinin etrafına sararken sessizce beni izliyor.

"Lütfen Rocco'ya söyleme."

Başımı kaldırdım ve bakışlarımla onu kıstırdım.

"Neden?" "Sadece yapma. Lütfen."

Avuç içlerimi onun iki yanındaki tezgaha koyuyorum, onu kafesliyorum ve öne doğru eğilir. "Aldığımız kıyafetleri ve diğer eşyaları annenize bıraktığınızda onlara ne oluyor?"

Ravenna'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Kocama söylediniz mi?"

"Hayır."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Yapacak mısın?"

"Hayır." Başımı yana eğip onu inceliyorum. "O şeyleri satıyor musun? Paraya mı ihtiyacın var?"

Gözlerinde belirsizlik ve endişe karışımı bir duygu parlıyor. Nabızı hızlanıyor, nefes alış verişleri de hızlanıyor. Kendini toparlaması ve omurgasını dikleştirmesi bir an sürüyor.

"Rocco kartıma asla harcama limiti koymaz." Çenesini hafifçe sallıyor.

"Ben bunu sormadım."

"Alacağın tek cevap bu."

Dudaklarımın köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. Onun Rocco'ya böyle karşılık verdiğini hiç görmemiştim. Onun yanında genellikle ürkektir. Cüssem çoğu insanı, özellikle de kadınları telaşlandırır. Gerçek bir nedeni olsun ya da olmasın, ne zaman yakınımda olsam ürkerler. Bu görevi alınca Ravenna'nın da öyle olmasını bekledim. Ama öyle değil. Görünüşe göre Ravenna Pisano'da görüldüğünden çok daha fazlası var.

"Spa'da ne yapıyorsun? Faturalar, makbuzlar. Hazel ile muhasebe mi?"

Ravenna'nın nefesi kesiliyor ama dudakları sıkıca kenetlenmiş durumda. Bana bir açıklama yapmayacağı çok açık. Dudaklarım kulağının kabuğuna değene kadar öne eğiliyorum.

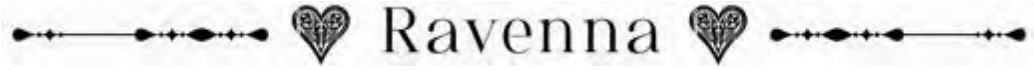
"Bunu da kocana söylemememi isteyecek misin?" diye sordum.

Başını yana eğdiğinde yanaklarımız birbirine değiyor. Pudramsı kokusu burun deliklerimi okşuyor, ciğerlerimi doldurmam için beni zorluyor. Tezgâhı daha sıkı kavırıyor, dudaklarımı onunkilere bastırma isteğimi bastırıyorum. Gözlerimi kapatıp ona kadar sayıyorum.

Bu kadın çok baştan çıkarıcı. İhtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcı, ama yine de burada, farkında bile olmadan öz kontrolümü tehlikeye atıyor.

"Sormama gerek var mı?" Ravenna fısıldar.

"Hayır. Sormana gerek yok." Kendime bir saniye daha dokunmasına izin veriyorum, sonra bir adım geri çekiliyorum. "Gitmeliyiz."

"Eline ne oldu, Ravenna?"

Sandalyemde zıplıyorum, neredeyse önümdeki tabağı deviriyordum ve sargılı elimi hızla masanın altına saklıyorum. Rocco diğer tarafta duruyor ve bana ters ters bakıyor.

"Sana bir soru sordum, güzelim."

"Bu sabah anneme bulaşıkları yıkarken yardım ederken kendimi kestim," diye ağzımdan geçiriyorum ve kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum. Rocco başkalarının onun hakkında ne düşündüğüne kafayı takmış durumda. Ve buna bağlı olarak benim hakkımda.

"Bu hafta sonu babamlara yemeğe gideceğimizi biliyor musun?" diye hırılıyor masanın etrafında dolanırken. "İş ortaklarımızdan bazıları orada olacak! Karımın önemsiz işler yapmasına izin verdiğimi düşünmelerini mi istiyorsun?"

"Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Üst kolumdan tutup beni sandalyeden yukarı çekiyor. Sızlanıyorum ve uzaklaşmaya çalışıyorum ama tutuşu daha da sıkılaşıyor.

"Lütfen. Canımı yakıyorsun."

"Bunu hak ettin." Kolumu daha sert sıkıyor ve ben haykırıyorum. "Hak etmediğin sürece seni asla cezalandırmam. Hak ediyor muyum?"

"Hayır, Rocco."

"Bu konuda hemfikir olduğumuza sevindim." Yüzüme doğru eğildi. "Zanetti seni akşam yemeğinde giymen için bir elbise almaya götürecektir. İyi seçtiğinden emin ol ki iş ortakları senin bir temizlikçinin kızı olduğunu

unutuyor." Başımı salladım. "Sabah ilk iş gideceğim."

"İyi günler. Zanetti bu gece benimle yedek olarak geliyor. sabah olmadan dönmüş oluruz."

"Destek mi?" Nefes nefese kaldım. "Tehlikeli bir şey mi?"

"Benim için endişeleniyor musun, güzelim?"

Onun için endişeleniyor musun? Gerçekten bu kadar hayalperest mi? "Öyle olduğumu biliyorsun." Bir yalan.

"Bu sadece bir uyuşturucu anlaşması. Şimdi gözümün önünden kaybol."

Tutuşunu bırakır bırakmaz, dönüp yemek odasından dışarı koşuyorum. Rocco'yu kızdırmak her zaman kolay olmuştur ama Arturo'nun bazı görevlerinin sorumluluğunu üstlendiğinden beri daha da kötüleşti. Garaj yangını onun militan eğilimlerini ateşledi.

Yatak odama girdiğimde yatağa tırmanıp battaniyenin altına sokuluyorum. Keşke onu öldürebilseydim. Ya da bunu benim yerime yapması için birine verecek param olsun. Çoğu zaman, geceleri uyanık yatarken, Rocco uyurken yatak odasına gizlice girip çekmecesinde sakladığı silahı kaldırdığımı hayal ediyorum. Hiç ateş etmediğim için mermi muhtemelen duvara ya da yere saplanacaktır. Yine de göğsüne isabet edecek kurşunları hayal etmek beni daha iyi hissettiriyor. Diğer zamanlarda ellerimi boynuna doladığımı ve tüm gücümle sıkıştığımı hayal ediyorum. Nefes almak için çırpınırken şişkin gözlerinin bana bakmasını izlemekten nasıl da zevk alırdım. Evet, ben çok Sevgili kocama karşı yoğun duygular besliyorum.

Gürültülü bir ping sesi odadaki sessizliği bozuyor ve donup kalmama neden oluyor. Ne olduğunu anlamam birkaç dakikamı alıyor. Elimizi uzatıp telefonu çıkardım.
ve ekrandaki bildirime bakıyorum.

Yeni mesaj.

Nadiren mesaj alıyorum. Rocco telefonuma sadece rehberimdeki kişilerle iletişim kurmama izin veren bir cihaz yönetim yazılımını yükledi. Ve kişi eklemesine izin veren bir şifreye sahip olan tek kişi o. izinleri değiştir. Aylardır listemde tam olarak beş numara var. Rocco'nun. Hizmetçinin. Ve üç güvenlik görevlisinin numaraları. Her vardiya için bir şef. En güvendiği insanlar. Ama üç hafta önce bir sayı daha eklenmişti.

Bildirime tıklıyorum ve yeni sohbet çerçevesi ekranı dolduruyor. İyi, Sadece bir kelime içerdiğinden *dolgular* tam olarak doğru değildir.

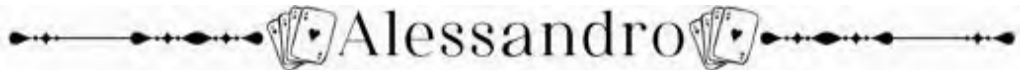
19:47 Alessandro Zanetti: El?

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Tam ona göre. Parmağımın ucuyla mesajına dokunuyorum. Sadece küçük bir kelime, ama sadece ona bakarak göğsümün içinde sıcaklık yayılıyor. Genelde ondan aldığım bakışlara bakılırsa, bir sebepten ötürü benden nefret ediyor. Hâlâ nefret ediyor. Üşüdüğümü ya da aç olduğumu düşündüğü zamanlar ve şimdi de yaralandığım zamanlar hariç. Soracak kadar önemsiyor.

Hızlıca bir cevap yazıp gönder tuşuna basıyorum.

19:52 Ravenna: Güzel.

On dakika boyunca ekrana bakıyorum, başka bir şey gönderecek mi diye merak ediyorum ama telefon sessiz kalıyor. Muhtemelen konuşmayı silmeliyim. Her ne kadar zararsız olsa da Rocco görürse çok öfkelenir. Hatta bu yüzden Alessandro'yu incitebilir. Alt dudağımı ısıırıyorum, bir mesaj daha yazıyorum, sonra da tüm yazışmayı hızla siliyorum.

Buluşma noktası olarak seçilen terk edilmiş fabrikanın duvarları ve çatısı hâlâ büyük ölçüde sağlam, ancak pencerelerin çoğu kırık olduğu için içerisi buz gibi.

Rocco kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayakta durmuş tesisin arka girişinden geçen iki cipi izliyor. Arturo dönene kadar Don Ajello uyuşturucu işlerini yürütme sorumluluğunu iki kaptan -Cosimo ve Rocco- arasında paylaştırmıştır. Her ikisi de Don için inşaat ve emlak anlaşmalarından sorumludur, ancak şimdi fazladan iş yükünü de taşımaktadırlar. Rocco'nun yüzündeki sinirli ifadeye bakılırsa, ellerini kirletmek zorunda kalmaktan memnun değil. Lüks bir restoranda bir şişe pahalı konyak eşliğinde emlak sözleşmelerini müzakere etmekle, gecenin köründe ıssız bir yerdeki soğuk, yıkık dökük bir fabrikada durmak arasında büyük bir fark vardır.

Telefonu cebimden çıkarıp hızlıca tekrar bakıyorum
Ravenna'nın bana daha önce gönderdiği mesaj. Bunu şimdiye kadar dördüncü kez yapıyorum.

20:02 Ravenna: Bu gece dikkatli ol.

Kapanan araba kapılarının gümbürtüleri benim baktığım yönden geliyor, bu yüzden telefonumu bir kenara bırakıp yeni gelenleri değerlendiriyorum.

New York'ta çok sayıda suç örgütü ve çete bulunmaktadır. Kendi işlerine bakan ya da Cosa Nostra ile işbirliği yapanların gelişmesine izin verilir. Diğerleri ise çok kısa sürede yok olur. Bir grup adam az önce araçlardan inenler, bu bölgede faaliyet göstermelerine izin verilen gruba aittir. Bu izin şimdiye kadar her iki taraf için de kazançlı olmuştur.

Cosa Nostra, Sırp sendikası ile birkaç yıl önce iş yapmaya başladı. Yıllar önce, Ajello Don'un başına geçtikten sonra. Cosa Nostra'nın Sırplarla olan iş ilişkilerinin boyutundan emin değilim, ancak duyduğuma göre Ajello'nun uyuşturucusunun yüzde 50'sine yakını onlar taşıyor. Ayrıca bir kulüp işletiyorlar.

üst düzey müşteriler için bir eğlence yeri olarak sunuluyor, ancak gerçekte, yeraltı işlemlerinin çoğunun müzakere edildiği tarafsız bir zemin.

Bu kulüp, Sırp patronun karaborsada değerli taşlar, çoğunlukla da elmas ticareti yaptığı ana işini yürüttüğü bir yer. Ajello'nun da belirttiği gibi, gerçek bir her işle uğraşan kişi olarak, muhtemelen elini ve ayak parmaklarını başka alanlara da daldırmıştır. Don bir süredir

birkaç yıldır Sırp örgütü içinde birileri var ama başarılı olamadılar.

Drago Popov -Sırp birliğinin başı- yaklaşıyor ve yüzündeki ifadeden Rocco'yu gördüğüne sevinmediği anlaşılıyor.

Drago ile yakın zamanda kişisel bir işim olduğunda tanıştım. Deri ceketi ve siyah kot pantolonuyla, tipik bir yüksek profilli suçlu gibi görünmüyor. Aslında, oldukça sıradan görünüyor. Buradaki anahtar kelime "*görünüyor*". Ama ben bir katili gördüğümde tanırım ve Drago Popov da bu etikete ait. Rocco'yu tanıyan biri olarak, üstünlüğü elinde tuttuğuna inanarak adamı hafife alacaktır.

"Arturo nerede?" Drago ağır aksanlı bir İngilizceyle sorar.

"Arturo müsait değil. Onun yerine ben geldim." Rocco çenesini kaldırdı. "Önce parayı görmek istiyorum."

Sırp lider bir kaşını kaldırıyor, sonra sağında duran sarışın adama dönüyor. "*Ko je ovaj idiot?*"

"Capo," diyor sarışın adam.

Drago *hmms der* ve arabasına doğru geri döner. "Arturo döndüğünde konuşuruz."

"Hey!" Rocco bağılıyor. "Buraya gel yoksa başka bir anlaşma yapmayı unutabilirsin."

Rocco ve adamları geri çekilen Sırp grubuna odaklanmışken bu fırsatı değerlendirip Rocco'nun yeni spor arabasına gidiyorum. Üstü açık arabayı, garajını içindeki tüm pahalı oyuncaklarla birlikte yakmamdan bir gün sonra almıştı. Bunu da bir noktada havaya uçurmayı planlıyorum ama henüz değil. Belki bir hafta içinde.

Önüne iki araç daha park etmiş, herkesin beni görmesini engelliyor. Yanına çömeliyorum ve kolumu altından geçirerek dün gece yerleştirdiğim cihazı kontrol ediyorum. Çok sofistike bir alet ve bana küçük bir servete mal oldu ama buna değecek.

Bomba yapmak hiçbir zaman güçlü yanımdı. Sergei Belov, birliğimizin bir şeyleri havaya uçurmasını gerektiren görevlerin başındaydı. Bomba yapabiliyordu, Sadece mutfakta bulunan malzemeleri kullanarak, beş dakikadan kısa bir sürede. I

Onları yapacak beceriye sahip olmayabilirim ama nasıl kullanacağımı çok iyi biliyorum.

Rocco hâlâ bağıyor, Drago'yu işini batırmakla tehdit ediyor. Silah sesleri mekanda yankılanıyor. Ortalık karışmak üzere. Tam bombayı kurmayı bitirdiğimde, ilk silah sesi havayı deliyor. Tepedeki aydınlatma armatürü patlıyor ve etrafıma cam parçaları saçılıyor. Haklı olduğum zaman nefret ediyorum.

Sinyalin canlı olduğundan emin olmak için alıcıyı açıyorum ve silahımı çıkarıyorum. Bir mermi hemen ilerideki arabanın camlarından birine isabet ediyor. Adamlarımızdan birkaçı arabanın arkasında siper almış ve Sırp çete üyelerine ateş ediyor. Etrafta silah sesleri yükseliyor.

Rocco alçak bir beton duvarın diğer tarafına çömelmiş, iki güvenlik görevlisi de onun yanında. Biraz sağda, başka bir güvenlik görevlisi yere yığılmış. Kalçasına bir kurşun yemiş ama hayatta.

"Arabalara dönün!" Rocco bağıyor.

Doğrulup rakiplerimizin olduğu gruba nişan alıyorum ve Rocco'nun adamları araçlarına binerken onları koruyorum. Şarjörü değiştirdikten sonra,

Spor arabanın yükseltilmiş tavanına bakıyorum. Sırp çete üyelerinden ikisi yara almamış ve yaralıların arabaya binmesine yardım etmeye çalışıyorlar. Cipler. Atışlarımın hiçbirinin ölümcül olmadığından emin oldum. Zaman zaman ekiplerimiz arasında küçük kavgalar yaşanır, yasadışı işler böyle yürür. Kimse ölmediği sürece aramızdaki anlaşmalar devam eder.

Rocco ayağa kalkar ve Papov'un adamlarından birinin arkasına bir kurşun gönderir. Drago yaralı adamı aracın arkasına itiyor ve Rocco'ya dönüp kafasına nişan alıyor. Silahımı kaldırıp ateş ediyorum ve Sırp'ın omzuna isabet ettiriyorum. Silah elinden düşüp yere çarptı.

Arabasına binerken Rocco bana çenesini kaldırarak hayatını kurtardığım için teşekkür etti. Aptalın, ailemden kalan son kişiyi öldürdüğünü öğrendiğim anda zavallı varlığının üzerine bir son kullanma tarihi damgalandığından haberi yok. Ve bunu sona erdirecek tek kişi ben olacağım.

Bölüm 9

Rocco'nun babasını ziyaret etmekten nefret ediyorum. Sadece kadın düşmanı bir domuz olduğu için değil, aynı zamanda kocamın babasının önünde gösteriş yapmak gibi son derece hastalıklı bir ihtiyacı olduğu için. Elio Pisano'ya üç kez gittik ve her seferinde bir öncekinden daha kötü bir deneyim yaşadık. Her seferinde Bu gece iş ortakları da hazır bulunacak, önceki tüm olayların üstüne çıkacağı kesin.

Saçımı düzeltmeyi bitiriyorum ve boy aynasında kendime bakıyorum. Bu etkinlik için satın aldığım gülünç derecede düşük yakalı dar kırmızı elbise kendimi sürtük gibi hissettiriyor. Rocco'yla evlenmeden önce zevklerim gündelik kıyafetlerden yanaydı; kot pantolonlar ve üstler, bazen de basit elbiseler. Rahatlığı ve pastel renkleri tercih ederdim. Ayrıca saçımı açık bırakırdım ve özel günler dışında asla makyaj yapmazdım. Rocco sıkı, şık bir topuz ve ağır bir makyajdan oluşan ilkel ve düzgün bir saç modeli konusunda ısrar ediyor çünkü ona göre bu beni daha yaşlı ve klas gösteriyor. Bir keresinde işten eve erken geldiğinde beni temiz yüzlü yakalamıştı. Çenemdeki morluğu gizlemek için sonraki hafta boyunca çift kat kapatıcı ve fondöten uygulamak zorunda kaldım.

Her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak için aynaya son bir kez baktıktan sonra odamdan çıkıyorum ve aşağıya iniyorum.

Rocco merdiven boşluğunun dibinde durmuş, telefonda biriyle konuşuyordu. Geldiğimi duyunca başını kaldırıp selam veriyor. Sanırım kıyafetim onaylanıyor çünkü arkasını dönüp konuşmasına kısık bir ses tonuyla devam ediyor. Merdivenlerden inerken gözlerim ön kapının yanında duran Alessandro'ya takılıyor ve neredeyse bakışlarının yoğunluğundan tökezliyor. Gördükleri hoşuna gitti mi?

Hayatım iskambilden bir ev gibi dağıldığından beri kendimi bok gibi hissediyorum. Arkadaşları beni görünce salyalarını akıtsın diye beni telekız gibi giydiren, ancak daha sonra bunun için beni "cezalandıran" sapık bir adamın kum torbasıyım. Ama korumamın tepkisinde Rocco'nunkine kıyasla hissedilir bir fark var. Kocamın yüzü beni kelimenin tam anlamıyla yarı çıplak gördüğünde memnuniyet gösteriyordu. Fazlasıyla açık bir kıyafet, daha fazla erkeğin bana bakacağı anlamına geliyor. Alessandro'nun yüzündeki ifade ise tamamen boş, ama o çelik gibi derinliklerdeki bakış onaylamadığını gösteriyor.

Aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istiyorum. Aylardır diğer erkeklerin bana attığı ateşli bakışlardan nefret ediyordum çünkü bu her birinin bedelini ödeyeceğim anlamına geliyordu. Ve şimdi, gizliden gizliye *onun* şehvet dolu bakışlarına sahip olmayı arzuladığımda küçümseme ile ödüllendirildim. Bugünlerde buna da alıştım. Yine de bir şekilde daha sivri hissettiriyor. Kilitli bakışlarımızı kırarak ön kapıya doğru yürüyorum, dosdoğru önüme bakıyorum.

Rocco garaj yoluna park ettiği üstü açık, parlak yeni arabasına doğru yürüyor ve yolcu kapısını benim için açık tutuyor. Arabayı bayiden eve getirdiğinde son derece iyi bir ruh hali içindeydi ve Cumartesi günleri de spa günleri olduğundan bahsettiğimde yorum bile yapmadı. Yılsonu yaklaşırken yapılması gereken daha çok iş var ve Hazel haftada iki kez gelme teklifimi hemen kabul etti.

Kocama her dokunmak zorunda kaldığımda yükselen safrayı yutuyorum. uzattığı elini tutup arabanın içine giriyor. Rocco kaputun etrafında yürür ve direksiyona geçer, yeni arabanın beygir gücü ve ulaşabileceği hız hakkında gevezelik eder.

"O orospu çocuğu Cosimo bu bebeği gördüğünde kıskançlıktan ölecek." Beyaz deri döşemeyi fırçalarken gülüyor. "Pietro'ya tam bu modele göz diktiğini ama yüz bin dolar harcamak istemediğini söylediğini duydum. Dört yıl önce aldığı o teneke kutuyu hâlâ kullandığını biliyor musun? önce?" İğrenmiş bir yüz ifadesi takındı. "Bazı insanların kendine saygısı yok."

Bazen bana öfke nöbeti geçiren şımarık bir çocuğu hatırlatıyor. Kimsenin ondan daha parlak bir oyuncağı yok. Cosimo, Rocco için özellikle hassas bir konudur. Diğer kaptan farkına varsın ya da varmasın, Rocco yaşlı adamla tam bir düello halindedir. Her fırsatta onu alt etmeye çalışır.

Cosimo ne alırsa alsın, Rocco'nun onu geçmesi gerekiyor. Cosimo ne isterse,

Rocco'nun önce sahip olması gerekiyor. Bence bunun nedeni Don'un Cosimo'nun tavsiyelerine daha çok önem vermesi ve Rocco'nun bunu kaldıramaması.

Rocco motoru çalıştırıp kapıya doğru sürerken saçmalamaya devam ediyor. Gözlerim yan aynada gezinirken onun saçmalıklarını dinliyormuş gibi yapıyorum. Alessandro'nun cipi arkamızdan yakından takip ediyor. Yapamam

Aynadaki yansımasında kasvetli yüzünü görüyorum ama gözlerini neredeyse başımın arkasında hissedebiliyorum. Bu sabah beni Sağlık Merkezi'ne götürürken hiçbir şey söylemedi, ikimiz de gitmeyeceğimi bilmemize rağmen

Yüz bakımı yaptırmak için. Daha sonra annemin evine gittiğimizde, Bayan Natello için aldığım çantayı kanepenin arkasına koyduğumu fark ettiğine eminim. Bu konuda yorum yapmadı. Neden Rocco'ya bir şey söylemedi?

Rocco'nun bana zarar verip vermediğini sorduğunda Alessandro'nun sert bakışlarını hatırlıyorum. Satın aldığım şeyler hakkında beni sorguladığında çenesindeki tik. Spa'da geçirdiğim zaman hakkında bana sessiz kalacağına dair güvence verdiğinde sesindeki gerginlik. Belki de kocamdan benden daha çok nefret ediyordur.

Dün gece yine rüyamda onu gördüm. Bir asansördeydik, birbirimize bakıyorduk, tepemizde bir düzine Zippo çakmak havada asılı duruyor ve Alessandro'nun yüzüne sarımsı bir ışık saçıyordu. Gerçekte olduğu gibi dar alandan korkmuyordum. Sanki Alessandro'nun varlığı tek başına korku ve endişe. Bana doğru bir adım attı ve elbisemin iki yanından tuttu. Elbiseyi tek bir hareketle bedenimden yırtıp çıkarırken kumaşın yırtılma sesi küçük alanı doldurdu. Altım çıplaktı.

Fermuarını açıp sikini serbest bırakırken gözleri benimkileri tuttu, sonra kırımın altından tutup beni kaldırdı ve sırtımı soğuk asansör duvarına dayadı. Sert avuç içleri pürüzsüz tenimi okşadığında soğukluk dağıldı. Dokunuşu çok gerçekçiydi. Sikini tek bir hamleyle içime gömdüğünde yaşadığım mutlak mutluluk da öyle. Üzerimizde asılı duran alevler titreyerek

Alessandro'nun itişlerinin ritmi, sahneyi daha da gerçeküstü hale getirdi.

Önceki rüyada olduğu gibi, beni acımadan becerdi. Saatler gibi, tüm bu süre boyunca tek bir kelime bile yüksek sesle söylenmedi. Çıgdi. Vahşiydi. Özür dilemeden. Ve her saniyesinden keyif aldım. Özgürdüm. Uyandığımda o kadar sıırılsıklamdım ki iç çamaşırımı

değiştirmek zorunda kaldım.

"Uslu dur, güzelim," diyor Rocco, beni dünyaya geri çekerek.

Ön cama bakıyorum ve cadde boyunca uzanan çitin üzerinden görünen büyük beyaz evin şeklini görüyorum. Neredeyse varmak üzereyiz. Derin bir nefes alıyorum, kendimi zihinsel olarak olacaklara hazırlamaya çalışıyorum.

"Kuralları biliyorsun," diye devam ediyor Rocco. "Biri size doğrudan bir soru sormadıkça konuşmak yok. Kimse senin söyleyeceklerinle ilgilenmiyor."

"Evet, Rocco." Başımı salladım.

Elio Pisano'nun evinin önüne park edip ön kapıya doğru yöneldiğimizde omzumun üzerinden kısa bir bakış atıyorum. Alessandro birkaç adım arkamızda yürüyor, karla kaplı arazide yükselen bir gölge gibi. Gözlerimiz bir saniyeliğine buluşuyor ve bakışları benimkileri yakıp geçerken kalbim göğsümde yerinden fırlıyor.

* * *

"Ne zaman bir torun bekleyebilirim, Rocco?"

Kayınpederimin sorusunu duyunca vücudum kaskatı kesiliyor. Gözlerimi önümdeki tabaktan ayırmaya cesaret edemiyorum.

"Ravenna daha çok genç," diyor kocam yanımda. "Birkaç yıl beklemeyi planlıyoruz."

"Otuz beş yaşındasın," diye kükrer Elio. "Bekleyecek vaktin yok. Ya ilki bir kız olursa?"

"Belki de Rocco karısının sadece kendisine ait olmasının tadını biraz daha çıkarmak istiyordur." Masanın ilerisinde oturan bir adam kıs kıs güler. "Ben isterdim, biliyorum."

Masanın etrafındaki herkes kahkahalara boğuluyor. Masa örtüsünün kenarını parmaklarımın arasına alıp sıkıyorum.

"Mantıklı. Emzirmeyi bitirdikten sonra bir kadının göğüslerinden daha iğrenç bir şey olamaz. Hemen bir plastik cerrah ayarla," diye alay ediyor Elio, sonra da sağ elime doğru başını sallıyor, çatalı bırakmak üzereyken hareketsiz kaldığımı fark ediyor. "Ona ne oldu? El mi? Yatakta çok mu sert davranıyorsun, Rocco?"

Rocco sırtarak, "Asla yapmam," der ve bir kahkaha patlaması daha olur.

"Hadi gidip kağıt oynayalım ve rahatlayalım. Rocco, kadını eve gönder." Kayınpederim ayağa kalktı ve diğer adamların da gelmesini işaret etti. Tam kendimi daha kötü hissedemeyeceğimi düşünürken, bir sonraki sözleri yanıldığımı kanıtlıyor. "Oğlumun karısını bir poker oyununda elde ettiğini biliyor muydun?"

Artık dayanamıyorum. Çantamı kaptığım gibi yemek odasının diğer tarafına doğru koşuyorum. Antreye ulaştığımda durmuyorum, aynı hızla ön kapıya doğru devam ediyorum, Alessandro her zamanki duruşuyla duvarın dibinde duruyor, omurgası dimdik ve elleri arkasında kenetlenmiş. Kapı kolunu tutuyorum ve onu beklemeden dışarı fırlıyorum. Ancak soğuk temiz hava yüzüme çarptığında nefes alabilecek gücü bulabiliyorum. Alessandro dışarı çıktığında ben çoktan arabasının yanında durmuş, titriyordum. Soğuktan. Çıkarken montumu almayı tamamen unutmuşum.

Benim neyim olduğunu sormasını beklerdim, böyle kaçarak. Ama sormadı. Onun yerine paltosunu çıkarıp bana uzatıyor. Gözlerim seğirmeye başlıyor, elindeki paltoya bakarken gözyaşlarım akmakla tehdit ediyor. Soğuktan titriyorum ama almaya cesaret edemiyorum. Rocco korumamın teklifini kabul ettiğimi görürse, Alessandro ölmüş sayılır.

"Ravenna."

Kalbim küt küt atıyor. Alessandro ilk kez benim adımı kullanıyor. Başımı kaldırıyorum ve onun beni izlediğini görüyorum, gözleri yanağıma odaklanmış. Elini kaldırıp yüzümü avuçluyor ve başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor. Ensemdeki minik tüyler onun teninin benimkine dokunduğunu hissedince kalkıyor. Avucunun içindeki her bir nasırı hissedebiliyorum. elini çekmeden önce bir kez daha baktı.

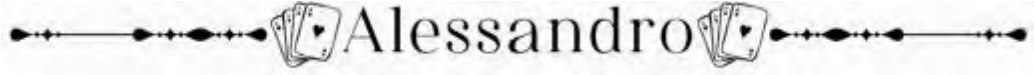
"Şimdi, Ravenna." Sesi her zamankinden daha kalın ve garip bir öfke tonu var, sanki bir şeye kızmış ama bunu saklamaya çalışıyormuş gibi. Siyah saçlarına ve takım elbisesinin ceketine kar taneleri takılmış. O ana kadar kar yağdığını fark etmemiştim bile. Ceketini tekrar önüme kaldırıyor.

Eve doğru bakıyorum ve görünürde kimsenin olmadığından emin olduktan sonra arkamı dönüp kollarımı paltomun kollarına sokuyorum. Alessandro'nun üzerindeki palto

dizlerine ulaşıyor. Beni ayak bileklerime kadar yutuyor.

Bakışlarımı arabanın arka kapısını açık tutan Alessandro'nun eline kaydırıyorum, sonra etrafından dolaşıyorum. Kolu çekiştirerek kendimi yolcu koltuğuna kaldırıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Sonra beklemeye başladım.

Birkaç saniye sonra sürücü kapısı açılır ve Alessandro direksiyona geçer. Hiçbir şey söylemiyor. Ne o zaman, ne de malikâneye döndüğümüz bir saatlik yol boyunca.

Yatak odamdaki tek ışık önümdeki dizüstü bilgisayardan geliyor ve soluk ışıltısını notlara ve resimlerle kaplı duvarlara yansıtıyor. Natalie'nin fotoğrafına bakıyorum, bakışlarıma karşılık veriyor gibi görünen sıcak kahverengi gözlerine dalıyorum.

Bu görüntüye bakmak beni her zaman sakinleştirmiştir. Acı da veriyor ama amacıma odaklanmama yardımcı oluyor. Ne zaman uykuya dalsam, onun yüzü aklıma gelir.

Pisano malikanesine ayak basmadan bir gün önce mezarını ziyaret ettim ve intikamını alacağıma dair yeminimi yineledim. Göze göz. Rocco Pisano'nun karısına karşılık benimki. Buna yemin ettim.

Ancak şimdi Natalie'nin fotoğrafına bakmak bende farklı duygular uyandırıyor, ruhumda mayalanmakta olan aynı duygular. Pişmanlık. Utanç. Suçluluk. Bir süredir içimi kemiriyorlar çünkü artık uykuya daldığımda gördüğüm kahverengi gözler değil. Yeşil olanları. Ravenna Pisano'yu soğukkanlılıkla öldürmenin hayalini kurmak yerine, onu altımda tutmanın, benim olduğunu ilan ederken inlemesinin nasıl bir his olacağını hayal ediyorum.

Bu gece erken saatlerde Ravenna'nın kocasının yanında, kocasının kolunu beline dolamış bir şekilde yürümesini izlediğimde neredeyse öfkeden patlayacaktım. O orospu çocuğunun elini onun üzerinden çekme dürtüsü zar zor kontrol altına alınabiliyordu. Onu yakalamak ve herkesin duyması için "O benim!" diye bağırma istedim.

Bu çılgınlık. Ve bu çılgınlığın sona ermesi gerekiyor.

Sol üst köşedeki simgeye tıklıyorum ve Rocco'nun evinin dışından gelen kamera görüntüsü ekranı dolduruyor.

Rocco Pisano'nun evine girdiğimde, onun ölüm planı çoktan hazırlanmış, en ince ayrıntısına kadar düşünülmüştü. Kendimi hayal ettim. İntikam planı gökyüzüne doğru yükselen büyük bir kaya kalesi gibi. Sağlam. Sarsılmaz. İstenmeyen bir değişken ortaya çıkmadıkça, planlanandan daha erken hareket etmeyi gerekli kılmadıkça, plan yerinde kalır. İstisna yok.

Her bir aşamanın, iki ay boyunca stratejik olarak yayılmış tüm adımların çıktısını aldığım zaman çizelgesi yatağımın üzerinde asılı duruyor. Garaj birinci aşamaydı. İkincisi ise inşaat işini mahvetmek ve Don'un önünde aciz bir aptal gibi görünmesine neden olmak. Roco'nun mali durumu bir sonraki aşama olacaktı. Sadece maddi şeyleri bitirdikten sonra, dördüncü aşama olan kafasıyla oynama aşamasına geçmeyi planlamıştım.

İnsanın hayatı için sürekli korku duyması, gölgelerde gizlenen bir tehdit olduğunu bilmesi, en yoğun işkencedir. Belirsizlik. Her an tetikte olmak. Plan Rocco'yu birinin onu öldürmeye çalıştığına inandırmak ve şarap mantarının patlaması altına kaçırmasına neden olana kadar bu sahneyi haftalarca sürdürmektir. Babasını öldürmek ondan sonra gelecekti. Ve en sonunda da karısını. Rocco Pisano'yu öldürmeden ve güzel evini yakıp kül etmeden hemen önce.

Ekranı Rocco'nun üstü açık beyaz arabası kameranin kadrajına giriyor ve garaj yoluna park ediyor. Yanımdaki patlatıcıya bakıyorum. Spor arabasının altına yerleştirdiğim bombadan gelen sinyal hâlâ aktif, uzaktan etkinleştirilmeye hazır. İyi uygulanırsa, unutulmaya terk edilmek ne yazık ki çok hızlı ve oldukça acısız bir ölümdür. Rocco Pisano için düşündüğüm ölüm ise ne çabuk ne de acısız. Korkutma taktiği olarak bu arabayı iki hafta içinde havaya uçurmayı planladım. Ve bir planı harekete geçirdiğimde, asla ondan sapmak.

Düşüncelerim Ravenna'ya kayıyor, onu karla kaplı araba yolunda dururken, rüzgar topuzundan kaçan birkaç tutam saçını savururken görüyorum. Görüntüden kurtulmak için başımı sallıyorum. Sahne kaybolmak yerine zihnimde tekrar oynamaya devam ediyor, onun üzgün yüzünde ve yanağından aşağı süzülen gözyaşında dönüp duruyor.

Kaya gibi sağlam kalem sallanmaya başladı. Yanlarında uzun ince çatlaklar beliriyor ve tahkimatlarından büyük bir parça kopuyor.

Rocco arabadan inerken uzak gümbürtüsü zihnimde gürliyor ve malikaneye doğru gidiyor. Fünneyi elime alıp başparmağımı kırmızı düğmenin üzerine koyduğumda artçı sarsıntıları hissediyorum.

Sekiz yıllık araştırma ve planlama.. .. uzlaşmaya varıldı. Hepsi öldürmeye yemin ettiğim kadının bir damla gözyaşı yüzünden.

Taşın üzerindeki bir damla su. İnatçı.

Rocco merdivenleri tırmanıp ön kapıya ulaşır.

Damla.

Düğmeye basıyorum.

Araba havaya uçar, şık sportif gövdesi bir ateş, duman ve enkaz seliyle birkaç metre havaya fırlar.

Rocco Pisano'nun yere yığılmış dehşet içindeki yüzündeki turuncu parıltıyı izlerken dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor. Patlamadan olabilir, ama bahse girerim şoktan olmuştur. Acaba altına mı işedi?

Birinci aşamadan dördüncü aşamaya sıçradım. Yeniden düzene girme ve yola devam etme zamanı. Orospu çocuğu, ben onunla işimi bitirmeden önce değer verdiği her şeyi kaybedecek. Yıldızlı hayatı parçalanmak üzere.

Telefonumu elime alıp Felix'i ararken gözlerimi ekrandan ayırmıyorum. Arama iki kez çalıyor, sonra kesiliyor. Tekrar tuşluyorum.

"Ne?" diye kükrer.

"Beni içeri aldın mı?"

"Saat sabahın biri!"

Yayını Rocco'yu daha iyi gören başka bir kameraya çeviriyorum. "Ne olmuş yani?"

"Ben sekizde yatıyorum!" Felix

bağırıyor. "Sızlanmayı kes ve bana cevap ver."

"Küpün içinde ne var biliyor musun? Elmaslar! Onlarla oynamak için en az yarım milyon değerinde taşa ihtiyacınız olacak."

"Biliyorum. Beni içeri aldın mı, Felix?"

"Evet, evet, deli kışını içeri aldım. Oyuncuların doğrudan gelmesine izin verilmiyor, bu yüzden sizin için bir araç gönderecekler. Gizlilik falan. Maçtan önceki sabah aracın kalkış saatini ve yerini öğreneceksiniz."

"Güzel." Görüntüleri tekrar değiştiriyorum. Rocco ve bazı muhafızlar yangını söndürmeye çalışıyorlardı. "Peki istediğim ceset ne durumda?"

"Hiçbir yerde *değiliz*. Lanet olası cenaze levazımatçısı gibi davranıp seni arıyorum. Ne zaman teslim edilmesini istediğine ihtiyacım var."

"Sadece uygun bir aday çıktığında al ve ben arayana kadar benim için sakla."

"Saklamak mı?" diye bağıyor. "Bu lanet olası bir ceset!" "Dondurucunuz var, değil mi?"

"Peki ya Guadalupe carne asada yapmaya karar verir ve dondurucuda lanet olası bir ceset bulursa ona ne diyeceğim?"

"Guadalupe kim?" "Kız arkadaşım," diye tersliyor.

Kaşlarını saç çizgime çarptı. "Doksan yaşındasın."

"Ben yetmiş beş yaşındayım! Ve bilgin olsun diye söylüyorum, Lupe elliden bir yaş fazla göstermediğimi söylüyor."

"Ona 'Üzgünüm bebeğim, işim var' de. Anlayacaktır. Ve belki onu gözlerini kontrol ettirmeye götürürsün."

"Cehenneme git, Az."

Hat kesildi.

Masanın üzerinde, dizüstü bilgisayarın yanında duran siyah kadife keseyi alıyorum ve içinden küçük yeşil bir taş çıkarıp ışığa doğru kaldırıyorum. Drago Popov'un kesinlikle güzel bir ürünü var.

Bölüm 10

Pencereyi biraz aralayıp perdenin arkasına saklandığımdan emin olduktan sonra araba yolundaki konuşmalara kulak misafiri oluyorum aşağıda.

"Ölebilirdim, Nino!" Rocco uluyor. "Bomba on saniye önce patlasaydı, mahvolurdum! Garaj yolumda lanet bir krater var."

"Arabayı kontrol ettireceğim. Belki teknisyenler Bir şey." Don'un güvenlik şefi Nino, Rocco'nun arabasına ya da ondan geriye kalanlara yaklaşıp ellerini kalçalarına koydu. "Kahretsin."

"Sanırım o Sloven orospu çocuğu. Drago," diyor Rocco. "Sırp demek istiyorsun."

"Her neyse. Birkaç gün önce bir çatışma yaşadık ve Kovuldum. Bu bir intikam."

"İlk kim ateş etti?" Nino soruyor.

"Ben yaptım. O kibirli pislik benimle uğraşmayı reddetti! Bir noktaya değinmek zorundaydım."

Nino burnunun kenarını çimdikler. "Patron bu davranışından hiç memnun olmayacak, Rocco. Yerinde olsam kendimi gözlerden uzak tutardım."

"Onlar başlattı!"

"Drago'yu arayıp onu ikna etmeye çalışacağım."

"Arturo ne zaman dönecek? Benim kendi işlerim var. İnşaat projelerimiz programın gerisinde kalıyor ve mülk edinme

son tarihler nefesimi kesiyor. Birlikte çalıştığı delilerle uğraşacak vaktim yok."

"Hiçbir fikrim yok. Kız kardeşinden hâlâ haber yok. Kendini kaybediyor." Nino iç geçiriyor ve arabasına doğru yöneliyor. "Bugün ilerleyen saatlerde biri enkazı toplamaya gelecek."

Pencereden uzaklaşıyorum ve duş almak için en-suite banyoya giriyorum. Her zamanki gibi banyonun kapısını açık bırakıyorum, böylece duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissetmiyorum. Duş kabini ile uğraşmak yeterince zor, ama en azından cam kenarlar endişemi uzak tutmama yardımcı oluyor. Çok fazla buğulanmadıkları zaman.

Duman ve yanmış plastik kokusu evin her yerine sinmiş, kendimi kirli ve hasta hissetmeme neden olmuştu. Zemin katın pencereleri barikatla kapatıldı ve değiştiriliyor. Patlama yüzünden paramparça olmuşlardı. Olay gerçekleştiğinde, patlama dehşet vericiydi. Gürültüyle uyandım. Ne olduğunu görmek için pencereye koştum ve alevlerin enkazı yuttuğunu gördüm. Kısa bir an için Rocco'nun patlama sırasında arabanın içinde olduğunu düşündüm. Ve rahatlamışım.

Suyu kapatıp duş kabininden çıktığımda Rocco'yu kapıda dikilirken buluyorum. Yüzünde sanki sırf zevk için boynumu sıkmaya hazırmış gibi kindar bir ifade var. Bir adım geri atıyorum ve çıplak bedenimi soğuk fayanslı duvara yapıştırıyorum.

"Babamın arkadaşları, eşimin geçen yıl neden bu kadar çabuk gittiğini öğrenmek istediler. Bu gece," diyor ve banyoya doğru bir adım atıyor. "İçlerinden biri onların varlığından hoşlanıp hoşlanmadığınızı sordu. Ya da benimkinden, bu konuda. Öyle mi? doğru mu?"

"Hayır," diye boğuluyorum.

"Kesinlikle öyle görünüyordu." Eli dışarı fırladı ve üst kolumu sardı. "Gerçekten kötü bir ruh halindeyim, güzelim. Davranışlarına dikkat et, yoksa sonuçtan hoşlanmayacaksın."

"Yapacağım." Başımı salladım.

"Tabii ki yapacaksın." Diğer eliyle silahını pantolonunun kemerinden çıkarır ve tepedeki ışığa nişan alır. Atış yankılanır

ve armatür paramparça olur; yukarıdan döküntüler yağar ve banyoyu yarı karanlıkta bırakır.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

"Evet." Odadan çıkarken Rocco'nun yüzüne uğursuz bir gülümseme yayılıyor ve ardından kapıyı kapatıyor. Karanlık beni sarıyor.

Ayağa fırlayıp kapıya doğru körlemesine koşuyorum. Tam kapı kolunu bulduğumda, dönen kilidin sesi kulaklarımda yankılanıyor.

"Rocco!" Göğsümün içinde panik oluşurken çığlık atıyorum. "Lütfen! Lütfen, yapma!"

Cevap yok. Sadece kıs kıs gülüyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve nefesimi kontrol altına almaya çalışarak kendimi yere bırakıyorum. Evliliğimizin başında bu kadar paspas değildim. Rocco beni dolaba ilk kilitlediğinde ve ışığı kapattığında, ona gidip kendini becermesini söyledim. Yere oturdum, geri gelmesini bekliyordum. Dakikalar geçti. Sonra saatler. Bir şeyler duymaya başladım. Muhtemelen alt kattan gelen seslerdi ama bana sanki oradaymış gibi geldi. Yanımdaymış gibi. Karanlıktan hiç korkmamış olmama rağmen -çocukken bile- o küçük karanlık alana kapanmak ve etrafımda garip sesler duymak beni ürkütmüştü. Rocco ertesi sabah beni nihayet dışarı çıkardığında aklımı kaçırmak üzereydim. O zamandan beri bunu iki kez daha yaptı. davranışlarımdan özellikle mutsuz olduğu bir zaman. Bu beni dehşete düşürdü ve klostrofobim doğdu.

Vücudum titremeye başlıyor, yükselen panikten mi yoksa altımda hızla soğuyan yer karolarından mı, emin değilim. Muhtemelen ikisi de. Duştan sonra hala sıırıslıklamım ve etrafımdaki hava soğuyor. Kaslarım gevşiyor ve havlu aramak için kendimi zor tutuyorum. Yumruklarının darbelerine dayanmak bundan daha kolay. Kollarımı çıplak bedenime doluyor ve başımı dizlerimin üzerine koyuyorum.

Keşke Alessandro'nun paltosunu saklasaydım. Ona sarılma fikri beni biraz daha az üşütüyor. Neden sürekli onu düşündüğümü bilmiyorum. Rocco'yla yaşamak beni erkeklerden nefret eder hale getirdi.

Kocamdan kaçmayı başarırsam yeni biriyle tanışma ihtimalini hayal ettiğimde, boğazımda mide bulandırıcı bir his oluşuyor. Benimkinden önce

Rocco ile yaşarken, bir partneri merak etmek genellikle *aynı şeylerden hoşlanır mıyız* gibi sorulardan oluşurdu. *Ya müzik zevklerimiz çok farklıysa? Ben erken kalkan biriyim, ya o uyumayı tercih ederse?* Bu tür saçmalıklar. O zamanlar saçmalık gibi gelmiyordu. Ya şimdi? Şimdi ilk düşündüğüm şey, *o da bana vuracak mı?*

Rocco'nun ilk darbelerini aldığı günlerden beri etrafımdaki çiftler. Zaman zaman, dışarıdan mükemmel görünen evliliğin aslında hiç de öyle olmadığını fark ederdim. Tıpkı benimki gibi.

Gözlerimi kapattığımda Alessandro'nun yanımda oturduğunu ve elini benimkini tuttuğunu hayal ediyorum.

"Yetmiş üç," diye fısıldadım.

Etrafta kimse yokken yüksek sesle konuşmak tuhaf hissettiriyor ve gıcırdayan dişlerimin arasından sesim zayıf çıkıyor.

"Yetmiş bir," diye devam ediyorum. "Altmış dokuz. Altmış yedi. Altmış . . ."

* * *

Kilidin tıkırtısı beni kapının açıldığına dair uyarıyor. Başımı kaldırıp Rocco'ya bakıyorum. Yatak odasından sızan ışık şeklini belirginleştiriyor ve onu daha da tehditkâr gösteriyor. Korkutucu bir an için kendimi cehennemin kapısında, Cerberus'un çıkışı engellediği bir yerdeymişim gibi hissediyorum.

"Giyin," diye tersledi. "Bir ortağım la yemek yiyeceğim ve seni de yanımda götüreceğim."

Giderken onu izliyorum ve yatak odasının kapısının kapandığını duyduğumda banyonun köşesindeki yerimden kalkıyorum. Kendimi yatağın yanında, çamaşırlarımı sakladığım şifonyere doğru sürüklerken binlerce iğne bacaklarımı deliyor. Üstündeki beyaz süslü saat öğleden sonra saat ikiyi gösteriyor. Beni günlerce banyoda tuttu ama sadece altı saat.

Sütyenimi ve iç çamaşırlarımı giyip aynadaki yansıma ma bakıyorum. Banyoya ve dolaba gizlice bir tornavida ya da başka bir alet sokup bir yere saklamalıyım ki bir dahaki sefere Rocco beni içeri kilitletiğinde deneyebileyim.

kilidi sökmek için. Bu fikir bugüne kadar hiç aklıma gelmemişti. Bunca zaman boyunca Rocco sadece bedenimi ve zihnimi değil, değer duygumu da alt etmeyi başarmış gibiydi. Onunla savaşmayı bıraktım ve beni itaatkâr köpeğine dönüştürmesine izin verdim. Aynaya son bir kez bakıp arkamı döndüm ve gömme dolaba yöneldim.

Aşağıya indiğimde, Rocco siyah yüzüme iğrenmiş bir bakış fırlattı. ama kışımı zar zor örten kısa kırmızı eteğimi fark edince dudakları gülümsemeye başladı.

"Geç kalacağız." Elimi tuttu ve beni ön kapıya doğru sürükledi.

Evden çıkıyoruz ve şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum. Garaj yoluna dört araç park etmişti ve ilk güvenlik vardiyasının şefi de aracın yanında duruyordu.

Biri önde. Sırada bir kiralık araba var -ben kilitliken gelmiş olmalı- ve iki araç daha arkadan geliyor. Rocco toplantılarına giderken yanına nadiren koruma alır. Toplantıların çoğu yasadışı işlere bulaşmamış kişilerle oluyor. Tek sürekli güvenlik görevlisi benim için görevlendirilmişti ve bunun da benim iyiliğim için duyduğu endişeyle hiçbir ilgisi yoktu.

Gözlerim arkadaki cipte ve direksiyonun arkasında oturan adamda geziniyor. Alessandro'yu gördüğümde her seferinde olduğu gibi kalbim daha hızlı atıyor. Havacı güneş gözlükleri takmış ve dümdüz karşıya bakıyor gibi görünüyor ama bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum.

Rocco, "Bin," diye tersliyor ve beni kiralık arabasının yolcu koltuğuna oturtuyor.

Önümüzdeki araç mırıldanarak hareket ediyor ve kapıya doğru ilerliyor. Rocco arabayı çalıştırıyor ve bizi takip ediyor. Yan aynaya bakıyorum ve arkamızdan gelen son iki arabayı fark ediyorum. Tüm bu durum bir film sahnesi gibi.

-Başkanlık konvoyu konuttan ayrılırken. "Neler oluyor?" diye sordum.

Rocco, "Biri beni öldürmeye çalışıyor, olan bu," diye bağıyor.

Çantamdan güneş gözlüklerimi çıkarıp yüzüme takıyorum ve bunu yaparken gizlice Rocco'yu gözlemliyorum. İlk bakışta kızgın görünüyor. Çenesi sıkılmış ve kaşları çatılmış. Ama daha dikkatli bakıyorum ve

dikkatinden kaçmıyor. Gözlerinin sık sık dikiz aynasına ve yanlara kayması. Saç çizgisi boyunca boncuk boncuk ter birikmiş. Ve son olarak, normalden daha hızlı aldığı nefesler.

Bir gülümseme dudaklarımı tehdit ediyor ve ben onu zar zor saklayabiliyorum.

Dünyanın en büyük taşaklarına sahip olduğunu söyleyen Rocco Pisano'nun ödü kopuyor.

* * *

Aynı anda konuşan birkaç düzine insanın uğultusu. Kahkahalar. Tabaklardaki çatal bıçak sesleri.

Her ses şakaklarımda küçük bir delik açıyor. Çatalı ağzıma götürüyorum ama canım yemek istemiyor. Boğazım ağrıyor ve oda iyi ısıtılmış olsa da üşüyorum.

"İyi misin, Ravenna?"

Başımı kaldırıp solumda oturan kadına sahte bir gülümseme sunuyorum. Rocco restorana geldiğimizde beni onunla ve kocasıyla tanıştırmıştı ama adını hatırlayamıyorum.

"Sanırım bir şeye yakalandım," diyorum.

"Çok özür dilerim, tatlım." Kocasıyla emlak konusunda derin bir tartışmaya dalmış olan Rocco'ya doğru bakar. "Rocco, Ravenna kendini iyi hissetmiyor. Belki de onu eve götürmelisin."

"Öyle mi?" Rocco başını eğiyor ve bakışlarıyla beni çiviliyor. "Hasta mısın, güzelim?"

"Hayır." Hemen başımı salladım. "Ben iyiyim."

"Emin misin? Belki de eve gidip biraz dinlenmelisin." Dudakları kulağımın hemen yanına gelene kadar yana eğiliyor ve fısıldıyor, "Bu gece büyük bir maçım var. Sabah eve geldiğimde hazır olduğundan emin ol."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Rocco sık sık poker oynar. Genellikle Luigi'nin yerinde diğerk Cosa Nostra adamlarıyla oynar ama bu oyunları yeterince zorlayıcı bulmaz. Sadece bağımlılığını sürdürüyor. Ancak her üç ayda bir, şehrin dışında açıklanmayan bir yerde bir poker turnuvası düzenleniyor ve Rocco bunu takıntı haline getirmiş durumda.

Oyun sadece davetlilerin katıldığı bir etkinliktir ve katılan oyuncular gizlidir. Kimlikleri ve varlıkları rakiplerinden bile gizli tutulur ama Rocco yine de bu konuda övünmeyi sever, özellikle de diğerk kaptanların önünde. Bir önceki turnuva düğünümüzden hemen sonraydı. Rocco kazandı ve eve döndüğünde -adrenalini yüksek ve kendiyledoluydu- gecenin köründe beni uyandırdı ve beni sikmesi için yalvarmamı istedi. Kıyafetlerimi çıkarmamı ve yere diz çökmemi söylediğinde yüzüne tükürdüm. Bana öyle bir kuvvetle vurdu ki, yine de kendimi orada buldum. Ertesi sabah telefonumda bir mesajla uyandım. Uyuyan annemin yakın plan bir fotoğrafıydı ve kafasına bir silah doğrultulmuştu. Ona bir daha itaatsizlik edersem ne olacağına dair bir tehditti.

"Tamam." Ayağa kalktım, masadan kalkmaya hazırdım.

Herkesin içinde her zamanki müşfik koca Rocco da ayağa kalkıyor ve diğerk iki güvenlik görevlisiyle birlikte çıkışta bekleyen Alessandro'ya el sallıyor. Rocco'nun öpücüğü yanağıma konduğunda gözlerim Alessandro gözlerinde ölümcül bir bakışla bize yaklaşıırken. Görünüşe göre benden nefret etmeye geri dönmüş.

Rocco, "Sevgili karımı eve götür," diyor ve tekrar oturmadan önce elimi okşuyor.

Alessandro beni restorandan çıkıp sessizce cipine kadar takip etti. Arabayı çalıştırıp sokağı çıkarken tek kelime etmiyor. Neredeyse bir saat boyunca kendimi tutmayı başarıyorum, ancak malikaneye giden yola döndüğümüzde göğsümdeki endişe tavan yapıyor.

"Lütfen dur," diye boğuluyorum.

Alessandro hemen arabayı yolun kenarına çekti. Park eder etmez inip sırtımı arabanın kenarına yaslıyorum. Gözlerimi kapatıp derin nefesler almaya odaklanıyorum ve Rocco eve geldiğinde olacakları düşünmemeye çalışıyorum.

Alessandro'nun arabaya yaklaştığını duymuyorum. Ama önemli değil. Gözlerim sımsıkı kapalı olsa bile, onun karşımda durduğunu hissedebiliyorum.

"Biliyor musun," diyorum rüzgâr yüzümü ürpertirken, "çocukken matematik öğretmeni olacağımı sanırdım."

"Neden?"

"Sayıları severim. Ve çocukları. Sanırım kendimi böyle görüyorum." İç çektim. "Sen mi? Kendini nerede görüyordun?"

Cevap vermeden önce sessizlik uzuyor. "Hapishanede."

Şu anda içimden gelen son şey gülümsemek ama verdiği yanıt yine de dudaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. "Detaylandırmak ister misin?"

"Hayır."

Tabii ki hayır. Kollarımı göbeğime sarıyorum, ama bunun Soğuk yüzünden. Bir kalp atışı geçiyor ve sonra hafif bir okşayış yüzümü tüylendiriyor. Gözlerimi açtığımda Alessandro'nun üzerime eğildiğini görüyorum. Sol avucunu arabaya dayamış, başımın hemen yanında duruyor, diğer elinin tersiyle çenemin çizgisini takip ediyor.

"Sorun ne?" diye sorar. "Hiçbir

şey. Ve her şey."

"Ya hiçbir şey ya da her şey. İkisi birden olamaz." Gözleri Benim. Sabit. Esrarengiz.

"Neden umursuyorsun ki? Benden hoşlanmıyorsun bile."

"Bu durumda ne hoşlanmanın ne de *hoşlanmamanın* uygun terimler olmadığını söyleyebilirim, Ravenna."

Şifreli sözlerine bir kaşımı kaldırıyorum. "Hayır mı? Neymiş peki?"

"Ham bir şey." Yüzü gölgelerle örtülmüştü ve bu da Yüzünün keskin

çizgileri. "Ne?"

Fısıldıyorum.

Alessandro'nun dokunuşu yüzümden kayboluyor. Başını eğiyor. Dudakları benimkilere yakın, sadece birkaç santim aralıklı.

"Hâlâ kendim anlamaya çalışıyorum," diyor ve bedenime doğru eğiliyor.

Böyle iri yarı bir adamın beni sıkıştırması karşısında ürkek olmalıydım. Kocam tarafından uğradığım tacizler sonucu ruhum bu hale gelmişken, Alessandro'nun cüssesi ve gücü karşısında kendimi tehdit altında hissetmem gerekirdi. Ama onun yakınlığından korkmak yerine, daha da yakın olmasını istiyorum.

En son gördüğüm rüya zihnimi işgal ediyor. Düşüncelerim onun asansörün duvarına yaslanıp beni salladığı ve benim zevk çılgınlıkları attığım görüntülerle doluyor. Nasıl hissettirirdi? Hayal ettiğim gibi olur muydu?

"Sor," diyor. "Neyi sorayım?"

"Gözlerinde gördüğüm soru."

Sesinin tınısından ürperiyorum. "Rüyamdaki gibi hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyordum."

"Ne?"

"Sen," diye fısıldıyorum.

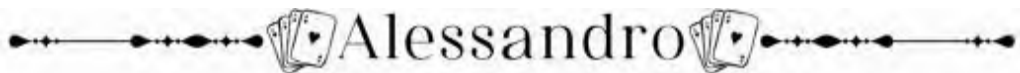
Sözlerimi duyan Alessandro'nun yüzünde bir şeyler titreşiyor; geçici bir duygu, bir an var bir an yok. Çenesini sıkıyor ve derin bir nefes alıyor, kendini kontrol etmeye çalışıyor gibi görünüyor. Yüzlerimiz o kadar yakın ki, verdiği sıcak nefesin ağzımı okşadığını hissedebiliyorum.

Başımı hafifçe yukarı eğiyorum. Üst dudağımın ucu alt dudağına değiyor. Bu bir öpücük değil. Sadece küçük bir fırça, ama varlığımın tam merkezine çarpıyor. Hareket etmeye cesaret edemiyorum. Nefes bile almıyorum.

Bir araç vızır vızır geçer, gürleyen sesi büyüü bozar. Alessandro bir adım geri çekilir.

"Artık gitmeliyiz," diyor. "Gitmem gereken bir yer var ve şimdiden geç kaldım."

Başımı salladım ve hızla arabaya bindim.

Poker turnuvasının organizatörleri oyuncuların kimliklerini gizli tutmaya özen gösterdiler.

Arabadan iniyorum ve az ışık alan tek katlı eve doğru bakıyorum. Etrafta başka araç yok, bu yüzden her oyuncunun farklı bir saatte gelmesinin planlandığını varsayıyorum. Ön kapıda bekleyen bir adam bana içeriye, mobilyasız koridordan geçip binanın sol tarafındaki küçük bir odaya kadar eşlik ediyor; burada üç parçalı takım elbise ve siyah eldivenler giymiş başka bir adam siyah bir masa örtüsüyle kaplı bir masanın arkasında oturuyor. Sanırım bu onu müfettiş yapıyor.

"Kalite kontrolü," diyor ve avucuyla masanın yüzeyine vuruyor.

Kadife keseyi almak için cebime uzanıyorum, ipini çözüyorum ve içindekilerin abanoz yüzeye dökülmesine izin veriyorum.

Müfettiş küçük bir büyüteç alır ve taşlardan birini alarak ışığa doğru kaldırır. Değerli taş, Ravenna'nın gülümsediğinde gözlerinin parladığı gibi parlamaktadır.

"Yeşil elmaslar. Güzel," diye mırıldanıyor taşa her yönden bakarken. "Çok güzel. Popov'un mu?"

"Evet."

"Olağanüstü kalite." Elması küçük bir teraziye yerleştirir. Ağırlığı kontrol ettikten sonra deri ciltli bir deftere not alır ve bir sonrakine geçer.

Kıymetlinin boyutu veya rengi konusunda belirli bir şart yoktur Her biri en az yirmi beş bin değerinde olduğu sürece, oyun için bahis olarak kullanılacak mücevherler. Bir taş bir fişe eşittir. Gerçek değer minimum değer üzerinde olması önemli değildir. Bu özel oyuna katılan insanlar için, burada ve orada birkaç bin dolar önemli değildir.

Gözlerimi müfettişin tahmini rakamları not ettiği sayfaya kaydırıyor, rakamları gözden geçiriyorum. Drago beni tek bir taşta bile kazıkladıysa, katılmama izin vermezler.

Kuyumcu yirmi elmasımı da kontrol ettikten sonra onları tekrar keseye yerleştiriyor ve bana buraya kadar eşlik eden adama başıyla selam veriyor.

"O iyi," diyor ve keseyi bana geri veriyor. "Steven bu akşam sizin ev sahibiniz olacak. Size harika bir oyun dilerim, efendim."

Ev sahibim beni evin derinliklerinde bir yerdeki perdeli bir alana götürüyor. Oyuk, tabandan tavana kadar uzanan ağır siyah perdelerle kaplı.

Kapının her iki yanında asılı duran ve uzak tarafa yerleştirilmiş kavisli bir bank ve sandalyeye doğru huni benzeri bir tünel oluşturuyor. Sonunda, bankın hemen üzerinde yer alan bir pencere ötesini görmemi sağlıyor. Yukarı çıkıp bir göz attığımda

kavisli bankın aslında yuvarlak bir masa olduğunu, perde bölücüler ve tek yönlü cam gibi görünen pencere perdesi ile bölündüğünü fark ettim. Ben dışarıyı görebiliyorum, kimse içeriği göremiyor.

Etrafımı düşünerek masaya oturuyorum. Yerleri gösteren diğer üç ekrana bakılırsa oyun dört oyuncu için ayarlanmış. Gizli olmayan tek krupiye koltuğu, papyonlu tıknaz bir adam tarafından işgal edilmiş. Siyah perdeler sağlam olmalarına rağmen yumuşak dalgalarla örtülü. Renkleri bana Ravenna'nın saçlarını hatırlatıyor. Sanki gittiğim her yerde bana musallat oluyor.

Onu malikânede bırakmamın üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen, bedenini bedenime bastırmış olmanın içimde yarattığı açlık hâlâ geçmedi. Başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum, o kısacık anda onun dokunuşunu hatırlıyorum. O anda onu yakalayıp baştan çıkarıcı ağzını ısırarak için kendimi kontrol etmem gerekti.

Sorunların ortaya çıkabileceğini, bir şeylerin intikam planımı tehlikeye atabileceğini veya yol boyunca işleri zorlaştırabileceğini bekliyordum. Ama bunların sürekli zihnimi işgal eden, mücevher gibi gözleri olan bir kadın şeklinde gelmesini beklemiyordum. Onun kafamdan çıkmasını istiyorum. Keşke elime bir kerpeten alabilsem ve onunla ilgili her bir düşüncüyü kazıyabilsem. Muhtemelen faydası olmazdı. Şu anda bile, onu bıraktıktan iki saat sonra, hala burnumda kokusu var.

Ev sahibim sağımda durmaya geliyor, ben de bulunduğum yere yeniden odaklanıyorum. Pencere ile masa arasındaki küçük boşluk ancak on santim yüksekliğinde, sadece ellerimin kaymasına yetecek kadar. Geri kalan her şey tek yönlü cam perdenin arkasında saklı.

Diğer üç oyuncu çoktan yerlerine oturmuş, yüzlerini gizlemişler ama boşluklardan varlıklarını görebiliyorum. Sanırım her birinin bir ev sahibi var.

Tıpkı benimkinin yakınımnda durduğu gibi. Karşımdaki adam sağ elini masanın üzerine koymuş, parmaklarının arasında yanan bir puro tutuyor. İşaret parmağında kırmızı mücevherli kalın bir altın yüzük var. Rocco Pisano.

Gülümsüyorum ve elmasların olduğu keseyi önüme koyuyorum. Oyun başlasın.

* * *

"İşimiz bitti," diyor ev sahibi soldaki rakibime.

Perdenin altındaki boşluktan, beyaz takım elbiseli adamın yavaşça kalkıp muhafazasından çıktığını görüyorum. Ev sahibi de onu takip ediyor. Sağımdaki oyuncu yarım saat önce ayrıldı. Yani sadece Rocco ve ben kaldık.

Arkama yaslanıyorum ve Rocco'nun tek yönlü camın altından görünen ellerini izliyorum. Masanın kenarını öyle sıkı kavırıyor ki parmak eklemleri bembeyaz olmuş. Önünde sadece bir elmas kalmış. Sadece ante için yeterli, ama oyuna devam edemeyecek. Oyunda şimdiye kadar kullanılan diğer tüm taşlar artık benim.

Rocco'nun eli yana fırlar, sağında duran ev sahibinin bileğini kavrar ve onu daha yakına çeker. Bir mırıltı duyulur ve sonra adam geri çekilir.

Rocco'nun ev sahibi, "İzin verirseniz çeklerle devam etmek istiyoruz," diyor.

Kaşımı kaldırıyorum. Fiş olarak sadece değerli taşlara izin verilir ve bunlar bittiğinde işiniz biter. Çeke geçmeye yalnızca diğer tüm oyuncular kabul ederse ve "ev" işlemi gerçekleştirme sorumluluğunu kabul ederse izin verilir. Çok özel bir nedenden dolayı bu neredeyse hiç yapılmaz: Bahis yapmak için taşlardan başka bir şey kullanan oyuncu pas geçme seçeneğini kaybeder ve bahsi görmek, eşleştirmek veya yükseltmek zorunda kalır. Tur bitene kadar oynamaya devam etmelidir.

Gözlerimi Rocco'nun yine masayı kavrayan ellerinden ayırmadan başımı sallıyorum ve masanın ortasına doğru tek bir zümrüt atıyorum.

"Onay verildi," diyor ev sahibim ve dağıtıcı bir sonraki ele geçiyor.

Rocco Pisano'nun hem yasal hem de denizaşırı banka hesaplarında ne kadar parası olduğuna dair ayrıntıları elde etmek kolay olmadı. Felix'in birkaç

Bu bilgiyi almak için haftalarca uğraştım. Toplam iki milyonun biraz üzerinde. Bu meblağ beni oldukça şaşırttı. Arabalara ne kadar harcadığını düşünürsek, bunun on katını beklerdim.

Bahis oynama zamanı geldiğinde, önümdeki yığından yirmi mücevher alıp öne doğru kaydırıyorum. Rocco'yu göremiyorum ama yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyorum. Birkaç dakika kıpırdamadan oturuyor, sonra bir çek defteri çıkarıp sert ve öfkeli hareketlerle bir şeyler karalıyor. Ev sahibi Rocco'nun uzattığı çeki kabul ediyor.

"Bir milyon," der adam ve masanın ortasına Rocco'nun çeki yerine bir kasa fişi koyar.

Bir kahkahayı zar zor bastırabildim. Aptal orospu çocuğu bahsimi görmekle kalmadı, aynı zamanda ikiye katladı. Elmaslarını geri almak için çaresiz olmalı. Kalan taşlarımı alıp ileri itiyorum ve toplam bahsi iki milyona yükseltiyorum.

Rocco Pisano'nun iki seçeneği var. Bir milyon daha ekleyerek benim zammımı karşılamak. Ya da tekrar arttırmak. Ancak, bu turnuvanın kurallarına göre, yeni artırım benim ortaya koyduğum miktarın iki katı olmalı. Ve hesaplarında bunu yapacak kadar para kalmadığını biliyorum. Kalemine uzanıyor ve bir çek daha yazıyor.

Rocco'nun ev sahibi, "Bir milyon, toplam iki milyon dolar," dedi ve masaya bir kasa fişi daha ekledi.

"Bahisler açıldı. Lütfen ellerinizi gösterin," diyerek dağıtıcıyı anons eder.

Son artırmayı yapan ben olduğuma göre, kartlarımı ilk gösteren ben olmalıydım. Rakibim çok hevesli görünüyor çünkü kartlarını yere atıyor ve histerik kahkahası odayı dolduruyor. Eline baktım. Full house.

Kartlarımı masaya koyduğumda Rocco hâlâ gülüyor, sonra kahkahası kesiliyor. Odaya sessizlik çöküyor ve sadece

Rocco'nun ekranının arkasından zor nefes alış verişler duyuluyor.

"Burada floş royal var," diye anons ediyor ev sahibim ve bana dönüyor.
"Tebrikler, efendim."

Müfettiş krupiyeye yaklaşıp fişleri eşdeğer sayıda taşla değiştirirken bekliyorum. Daha sonra elmasları bana doğru kaydırıyor ve ev sahibim onları toplayıp keseme yerleştiriyor. Dört taş çıkarıp turnuva organizatörlerine ücret olarak teslim ediyorum. İşlem tamamlandıktan sonra ev sahibim onu takip etmemi işaret ediyor.

Pisano'nun hâlâ oturduğu ekrana bakarak gülümsüyorum ve odadan çıkıyorum.

Binadan çıktığımda beni buraya getiren araba bekliyor. Şoför arka kapının yanında duruyor ve ben yaklaşıırken kapıyı açmak için hamle yapıyor. Önünde duruyorum ve bir mücevheri yüzüne doğru kaldırıyorum.

"Efendim?" diye sorar, parlak kayayı görünce gözleri kocaman açılır.

"Bu arabayı ödünç almam lazım." Elması ona fırlattım. "Beni aldığın yere bırakacağım."

"Evet, evet. Kesinlikle." Arka kapıyı kapatırken hevesle başını sallıyor ve aceleyle sürücü tarafına geçip kapıyı açıyor. "Anahtarı torpido gözüne bırak. Bende yedeği var."

Direksiyona geçtiğim anda gaza basıp garaj yolundan çıkıyorum.

Pisano malikanesine yaklaştığımda, arabayı yoldan çekebileceğim bir yer buldum ve çalıların arkasına park ettim.
birileri arabayla geçerse diye. Kalan mesafeyi yürüyerek kat ediyorum.
Çevre duvarındaki ve kapıdaki kamera yerleşimlerinin yanı sıra kapsadıkları görüş alanını analiz etmem beni girişi doğrudan gören ancak kör bir noktaya düşen bir konuma götürüyor. Sonra beklerim.

Yarım saat sonra, yolda kapıya yaklaşan farlar belirir.

Rocco Pisano gibi adamlar tanıyorum; kibirli, kendini beğenmiş, biri onları alt ettiğinde gerçeklerle başa çıkamayan piçler. Kendi başarısızlıklarıyla yüzleştiklerinde öfkelerinden kurtulmak için genellikle bir yola ihtiyaç duyarlar ve genellikle başkasını suçlarken şiddet. Pisanos'la birlikte olduğum haftalarda,

Rocco'nun karısına zarar verdiğini görmedim, ama yine de bir şeyler uyuşmuyor. Ravenna'nın gözlerindeki o lanetli bakışı aklımdan çıkaramıyorum.

Öfkeli bir adam şiddete başvurabilir ama korkmuş biri saklanacak bir delik arar. Rocco'nun ikincisi olduğundan emin olmak istiyorum. Arabası kapıda durup metal kapının yana kaymasını beklerken silahımı çıkarıp arabanın arkasına nişan alıyorum. Sonra şarjörümü arabanın arkasına boşaltıyorum.

Pencere, çamurluk, arka farlar, elimden gelen her şeyi yaparım ama Pisano'ya çarpmaktan kaçınırım.

Güvenlik görevlileri silahlarını kaldırarak nizamiyeden dışarı fırladılar ve patronlarını kontrol etmek için arabaya doğru yöneldiler. Onlar kapının etrafındaki araziye taramaya başladıklarında ben çoktan arazinin diğer tarafına geçmiş oluyorum, geçen hafta çalıların arasına tırmanma kancalı bir ip saklamıştım.

Duvarı aşmak sorun değil ama avluyu geçmek on dakikadan fazla zamanımı alıyor çünkü kameraların görüş alanının dışında kalmamı sağlayan belirli bir yol boyunca zikzaklar çizerek ilerlemem gerekiyor. Malikanenin batı kanadında başka bir kör noktaya ulaştığımda, kancayı balkon tırabzanına takılıyor. Zirveye ulaştığımda ellerimdeki deri, eldivensiz ipe tırmanmaktan dolayı acımış hissediyor. İpi yukarı çekiyorum ve görünmemek için korkuluğun arkasına çömeliyorum.

Cam kapı kapalı ve perde üzerine çekilmiş, ama beyaz tül perde hâlâ arkasını görmemi sağlıyor. Ravenna bir battaniyenin altında kıvrılmış uyuyor. Onu ne zaman Ravenna olarak düşünmeye başladığımdan bile emin değilim.

"Bayan Pisano" yerine "Ravenna" ama artık öyle. Yapamam.

Artık onu Pisano olarak etiketlemeyi kaldıramaz. O pisliğin adı onun taşıyamayacağı kadar iğrenç.

Dikkatimi odanın diğer tarafındaki yatak odası kapısına veriyorum ve silahımı kılıfından çıkarıyorum.

Etrafı arayan güvenlik görevlilerinin bağırırları ve koşuşturmaları yaklaşıyor. Bu tarafa doğru geliyor olmalılar.

Ne yapıyorum ben? Öldürmeyi planladığım kadını mı izliyorum? O orospu çocuğunun ona zarar vermeyeceğinden emin olmam gerektiği için ifşa olma riskini mi alıyorum? Kafamı sallıyorum, sanki bu kafamın dağılmasına yardımcı olacakmış gibi.

Belki de Felix haklıydı. Belki de delirdim, ama gördüğüm ve yaptığım vahşet ve şiddet yüzünden değil. Deliliğimi tetikleyen şey, sadece birkaç metre ötemde uyuyan ses.

Bölüm 11

Battaniyeyi etrafıma daha sıkı sarıyorum. Neden bu kadar soğuk? Balkon kapısını açık mı bıraktım? Emin değilim. Hatırladığım son şey yatakta uzanmış, yatak odamın kapısına bakıyor ve Rocco'nun gelmesini bekliyordum. Belki de uyuyakalmışımdır.

Doğrulup şifonyerin üzerindeki saate baktım. Sabah beş buçuk. Rocco dün gece odama gelmedi. Dudaklarımdan rahat bir nefes çıkıyor. Maçtan sonra sarhoş olup eve döndüğünde doğruca yatağa gitmiş olabilir ama bu pek olası görünmüyor. İttiği zaman daha da sinirli oluyor. Sebep ne olursa olsun, dün gece kurtuldum ama bu bir dahaki sefere yine şanslı olacağım anlamına gelmiyor. Dehşet damarlarımda dolaşüyor ve içimi bir tiksinti ürpertisi kaplıyor.

Hafif bir hareket gözüme çarpıyor ve balkon kapısına baktığımda kapalı olduğunu görüyorum. Dışarısı hâlâ karanlık ama manzarayı bozan perdelerle rağmen Alessandro'nun heybetli halini tanıyorum. Bir nefeste orada oluyor, sonra bir nefeste kayboluyor.

Balkon kapısına doğru koşuyorum, battaniyeyi etrafıma sarıyorum ve kapıyı kaydırarak açıyorum. Soğuk sabah rüzgârı yüzüme çarpıyor, ben boş terası seyrederken uzun tül perdeler iki yanımda dalgalanıyor. Neredeyse kendimi Alessandro'yu burada görmeyi sadece hayal ettiğime inandırmıştım ki, gözlerim parmaklıklara asılı metal bir kancaya takılıyor. İki adım ilerleyip kenardan aşağı bakıyorum.

"Ne ...?" Korumamın kancaya bağlı ipten hızla inişini izlerken mırıldanıyorum.

Alessandro sıçrayıp zarifçe ayaklarının üzerine indiğinde hâlâ yerden birkaç metre yüksekteydi. Çenem yere çarptı. Onun gibi biri nasıl

bu kadar çevik olabilir mi? Kafasını kaldırdığında ve bakışlarımız çarpıştığında hâlâ şoktayım.

"Kanca," diyor sakince, sanki insanların balkonlarına tırmanmak dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

Kancaya bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. "Şimdi, Ravenna."

Göz temasını kesmeden metal şeyi çözdüm ve düşmesine izin verdim. yere düşer. Alessandro ekipmanlarını toplamak için eğilir ve sonra garaja doğru rahatça yürüyerek uzaklaşır. Yolu yarılادığında sağa keskin bir dönüş yapar ve bir düzine kadar bu yönde devam eder. Bahçe çeşmesinin yanındaki meşe ağacına ulaşıyor ve bir kez daha yön değiştiriyor. Ne halt ediyor bu? Biri onu görürse, ölür.

Ama evin bu kadar yakınında kimse yok, Rocco dışında, o da muhtemelen uyuyordur, değil mi? Sadece kameralar var. Çimenleri inceliyorum, elektrik direklerine ve üzerlerine monte edilmiş kameralara bakıyorum. Eminim onlar hâlâ kayıttadır. Nezarethanedeki güvenlik görevlisi yedi gün yirmi dört saat akışı izliyor ama davetsiz misafiri yakalamak için buraya koşan herhangi bir adam göremiyorum.

Alessandro sağa, arka bahçeye doğru yöneldi, görüş alanımdan çıktı. Yatak odamdan aceleyle koridora çıkıyorum. Koridorun sonunda büyük bir pencere var ve korumamın kancasını dış duvarın üzerinden salladığını görmek için tam zamanında oraya ulaşıyorum. Şafağın loşluğu onu net olarak seçmemi zorlaştırıyor ama tırmanmaya başlamadan hemen önce durduğum pencereye bir göz attığından eminim. Birkaç dakika sonra duvarın üzerinden kayboluyor.

Tam yatak odama döndüğümde telefonum komodinin üzerinde titriyor.

05:47 Alessandro: Uyumaya devam et.

Mesaja bakıyorum, sonra bir cevap yazıyorum.

05:47 Ravenna: Balkonumda ne yapıyordun?

Cevap verene kadar birkaç dakika geçer.

05:54 Alessandro: Benim kaplıca tedavisi versiyonum.

Her çarşamba ve cumartesi seninki gibi, Ravenna.

Kahkahalar göğsümde kabarıyor, patlamakla tehdit ediyor. Yüzümü yastığa gömüyorum ve kahkahamı bırakıyorum.

* * *

Rocco'nun dönüşünden korkarak huzursuz bir gece geçirdikten sonra nihayet daha sakin hissederek tekrar uyudum. Sekizi biraz geçte uyandığımda, dünyanın en kötü baş ağrısına sahiptim ve burnumun akıntısı durmuyordu. Nadiren hasta olurum, bu yüzden odamda ilaç bulundurmam. Belki hizmetçilerden biri
Bir şey mi? Rocco makyaj yapmadan odamdan çıkmamı yasakladı ama dün gece bahsettiği toplantıya gitmesi gerekiyordu. Hemen aşağı inip ağrı kesici bir şeyler alsam iyi olacak. Odamdan çıkıp koridorda ilerlerken Rocco'nun yatak odasının kapısının açıldığını duyuyorum.

"Ravenna!"

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça dönüp ona bakıyorum. Gözleri geceliğimin üzerinde geziniyor ve sonra yukarı kayarak makyajsız yüzümde duruyor.

"Böyle görünerek nereye gittiğini sanıyorsun?" Bir adım öne çıkar.

"Mutfaktan biraz ilaç almam gerekiyor, sonra hazırlanıp yukarı geleceğim."

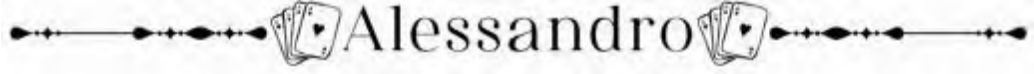
"Etrafta dolaşıp kedinin sürüklediği bir şey gibi görünmek konusunda sana ne demiştim?"

Eli boynuma dolanıyor ve hava almamı zorlaştırıyor. Parmaklarını tutup çekmeye çalışıyorum ama tutuşu daha da sıkılaşıyor.

"Bana karşı gelme, güzelim." Yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Senin itaatsizliğine uğraşacak havada değilim. Eğer mecbur kalırsam, cezadan hoşlanmayacaksın."

Bir kez daha sıkarak boğazımı bırakıyor ve iki büküm oluyorum, öksürüyorum ve ciğerlerimi doldurmak için mücadele ediyorum.

Bölüm 12

Ben cipimden inerken Pisano malikânesinin ön kapısı açılıyor. Rocco kolunun altında büyük bir dosya taşıyarak dışarı fırlıyor ve taş basamaklardan inerek garaj yolunda park etmiş diğer dört arabadan birine doğru ilerliyor. Takım elbise ceketinin düğmeleri açık ve gömleğinin altına kurşun geçirmez bir yelek giydiğini görebiliyorum. Bindığı arabaya bakıyorum. Sevdiği o süslü üstü açık arabalardan biri değil, ağır renkli camları olan sağlam bir SUV. Görünüşe göre dün geceki olaylar onu zırhlı bir araç kullanmaya başlayacak kadar korkutmuş. Güzel. Maiyet garaj yolundan ayrılana kadar bekledim, sonra Malikanenin içinde.

Hizmetçilerden biri merdiven boşluğunun dibinde duruyor, ahşap trabzanı ekşi kokulu bir kimyasalla parlatıyor. Ravenna ortalıkta görünmüyor, ben de doğu kanadına doğru dönüyorum. Bu sabah eve geldiğimde biraz kestirmeye çalıştım ama onu düşünmeden edemedim.

İçime bir huzursuzluk çöktü. O balkondan indiğim andan itibaren, Pisano evden çıkana kadar kalmam gerektiğini hissediyordum. Ve benim içgüdülerim hiç yanılmadı.

Ravenna mutfakta değil. Orada bir tek hizmetçi var, yiyecekleri buzdolabına koyuyor.

"Bayan Pisano nerede?" Havladım.

Hizmetçi irkilerek sıçradı. "Hâlâ uyuyor."

Saat dokuz. Ravenna her zaman ben gelmeden kalkmış oluyor. Yemek odası ve kütüphaneyi kontrol etmek için koridorda sakince yürümek niyetiyle arkamı dönüyorum ama sonunda koşmaya başlıyorum. O da orada değil. Lanet olsun! Merdiven boşluğunu yarılamıştım, telefonum çaldığında yatak odasına bakmaya gidiyordum. Cebimden çıkardım ve ekranda onun adını gördüm.

Telefona cevap verdiğimde "Beni eczaneye bırakabilir misin?" diye soruyor. Sesi çiğ geliyor.

Parmaklıklarımı parmak eklemlerim beyazlayacak kadar sıkıyorum. "Neden?" "Sanırım üşüttüm."

Tutuşum gevşiyor, kan kol ve bacaklara geri dönüyor. "Aşağıdayım," diyorum ve telefonu kaldırıyorum.

Tam o sırada hizmetçinin hâlâ merdivenlerin dibinde olduğunu fark ediyorum. Tahta cilalıyormuş gibi yaparak kendini meşgul ediyor ama göz ucuyla beni izlediğini fark ediyorum. Meraklı bakışlarını neredeyse görebiliyorum. Kahretsin. Onu tamamen unutmuşum. Ravenna Pisano söz konusu olduğunda bazı şeyleri sık sık unutuyorum gibi görünüyor. Hizmetçinin bakışlarını görmezden gelerek yanından geçip ön kapının yanında duruyorum.

On dakika sonra Ravenna üst katta beliriyor. Merdivenlerden inerken, başının üstünden siyah topuklu ayakkabılarına kadar vücudunu tarıyorum. İyi görünüyor ama emin olmak için bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Kapıdan hızla yanımdan geçerken pudra gibi kokusu burun deliklerimi işgal ediyor.

Arabama bindiğimizde, camdan ona daha yakından baktım. dikiz aynasına bakar ve gözlerinin etrafında makyajının altından bile görülebilen koyu halkalar fark eder.

"Eczane tam burada." Ravenna çantasından bir mendil çıkarır ve burnunu siler.

Arabayı park edip onu içeri kadar takip ediyorum. Kasadaki adam aldıklarını sayıyor ve küçük bir kâğıt torbaya koymaya başladığında içindekileri not alıyorum. Burun damlaları. Ağrı ve ateş ilaçları. C vitamini.

Arabaya yaklaşırken Ravenna tökezliyor ve ben onu sabitlemek için uzanıyorum. Gözleri ön koluna doladığım parmaklarıma odaklanıyor, sonra bakışlarımız birleşene kadar yukarı doğru hareket ediyor.

"Yatakta olman gerekiyor," diyorum ve kolunu bırakıyorum. "Annemi kontrol etmem gerekiyor."

Kaşlarım çatıldı. Kendi başına zar zor ayakta durabiliyor ve ateşi olduğundan oldukça eminim. Gözlerimi ondan ayırmadan

Diğer elimle avucumu alnına bastırıyorum ve sıcak buluyorum. Zümrüt rengi gözleri bakışlarıma karşılık veriyor ama uzaklaşmıyor.

"Seni eve götürüyorum," diyorum ama avucumu kaldırmıyorum. Üzerinde koyu yeşil uzun bir palto ve boynuna doladığı uyumlu bir eşarp var. Her ikisi de bu kasvetli günde gözlerinin rengini ortaya çıkarıyor.

"Tamam," diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum ve arabanın kapısını açmak için elimi bırakıyorum. Arka koltuğa bakıyor, sonra dönüp yolcu kapısını açıyor ve ön taraftaki koltuğa oturuyor. Ona arkaya oturmasını söylemeliyim.

Bilmiyorum.

* * *

Kapıları görmeden önce ona hareket etmesini söylüyorum. Kimsenin çenesini açıp Rocco'ya onu otururken gördüğünü söylemeyeceğine güvenmiyorum. Yanımda. O evde ne olduğundan hâlâ emin değilim ama kendi hesabıma onun güvenliğini ve refahını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım.

Malikâneye vardığımızda Ravenna'yı içeri kadar takip ediyorum. Arkasından yürüdüğümü fark ettiğini bile sanmıyorum, çantasında bir mendil bulup burnunu silmeye odaklanmıştı. Neden içimde saçma sapan bir

Doğruca yatağa gittiğinden emin olmak için mi? Rocco Pisano ile bağlantılı olan her şeyden nefret etmeliyim. Karısı da dahil. Özellikle de karısından. Aynı zamanda, onun iyi olduğunu bilmem *gerekiyor*. Ve bu çok boktan bir durum.

Ravenna merdivenleri çıkmaya başlar, ancak üçüncü basamakta durur ve hapşırma krizine giriyor. Bu ses bana küçük bir kedi yavrusunu hatırlatıyor. İnanması zor ama hapşırırken bile muhteşem görünüyor. Başımı sallayarak öne eğiliyor ve onu kollarıma alıyorum.

"Ne?" Ravenna şaşkınlıkla yutkunur, sonra tekrar hapşırır.

Onu merdivenlerden yukarı taşıyorum, gözlerimi tam önümde sabit tutarak

Ona bu kadar yakın olmanın verdiği ezici zevki görmezden gelmek. Kendimi inkar ediyorum.

Onu göğsüme daha da yaklaştırma ihtiyacı duyuyorum. Yüzü çok az ötemde, nefesinin boynumu okşadığını hissedebiliyorum. Sahanlığa ulaştığımda onu koridordan aşağı taşıyorum ve kapısının önünde yere indiriyorum.

"Teşekkür ederim. Gerçekten gerekli değildi ama"-hapşırdı, sonra bana baktı-"teşekkür ederim."

Onu izliyorum, en az yüz kere mendille sildiği için burnunun ne kadar kırmızı olduğunu ve ne kadar yorgun göründüğünü fark ediyorum. Sanki bu onu bir şekilde daha iyi hissettirecekmiş gibi onu tekrar kollarıma almak istiyorum.

Onun yerine bir kez daha başımı sallıyorum.

Ravenna bana göz kırptıyor ve sonra gülümsüyor. Nefesim onu ilk gördüğümdede olduğu gibi kesiliyor.

"İnsanların senden bir kelime duymak için gerçekten araştırması gerekiyor, Alessandro." Başını yana doğru eğiyor.

Boynundaki eşarp gevşedi ve gözlerim boğazına takıldı. Daha doğrusu üzerindeki canlı kırmızı izlere. Öldürücü öfke göğsümdede tutuşuyor. Avuçlarımı onun iki yanındaki kapıya dayıyorum ve yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar başımı eğiyorum.

"Rocco muydu?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum. Ravenna'nın ağzından bir soluk çıktı.

"Ne zaman, Ravenna?"

Arkasını dönüyor, kapının tokmağını çeviriyor ve kapıyı arkasından kapatarak odasına giriyor. Ellerimi yumruk yapıp derin bir nefes alıyorum. Ve bir tane daha. Ona dokunmaya cüret etti. Onu incitmeye. Bu sabah ben gittikten sonra olmuş olmalı.

Telefonumu çıkarıp takip uygulamasını açıyorum. Rocco'nun yeni arabasına takip cihazı yerleştirme şansım olmadı ama güvenlik araçlarını etiketledim. Rocco nereye giderse, onlar da takip ediyor.

Bu bitmemiş garajın en üst katı bana engelsiz bir çevrenin görüntüsü. Çantamı yere indiriyorum ve caddenin diğer tarafındaki inşaat alanına bakıyorum.

Rocco yan tarafa yerleştirilmiş derme çatma bir masanın yanında durmaktadır. Şantiye müdürü olduğu anlaşılan adam onun karşısında duruyor ve şu anda aralarına serpiştirilmiş planlara bakıyor. Rocco'nun güvenlik görevlileri -beşi de ellerini kılıflarından hiç çıkarmadan- üç metrelik bir alana yayılmış durumdalar. etrafındaki yarıçap.

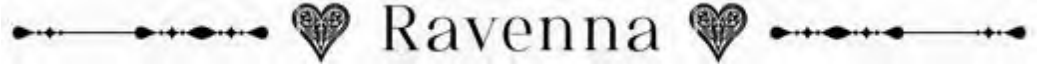
Çantamın yanına çömeliyorum ve tüfeğimi yeniden monte etmeye başlıyorum. Yerinde monte edilmek üzere tasarlanmış pek fazla keskin nişancı tüfeği yoktur. Çoğunun komple ünite olarak taşınması ve kullanılması amaçlanmıştır çünkü hassas silah her sökülüp yeniden monte edildiğinde isabetliliği etkilenir. Bu güzelliğin namlusu ve optik aksamı tek parçadır, bu nedenle sıfırlanmış ve ateşe hazır kalır. Arabamdan daha pahalıya mal oldu ama bunun alternatifi bir metre uzunluğunda bir silah taşımak olurdu. Sadece bir deli bunu yapar. Ya bir deli ya da Kai Mazur.

Eski birliğimdeki adamların hiçbiri tam olarak aklı başında değildi, ama Kai Mazur benzersiz bir deli türüydü. Bana vahşi doğasını asla unutmayan, kana susamış eğitilmiş bir hayvanı hatırlatıyordu. Acaba onu lanet olası bir ormanda mı buldular, ona kibarlık numarası yapmayı öğretiler ve programa mı ittiler? Kai, ekibin, eğitimini tamamlamadan önce göreve gönderilen tek üyesiydi.

On sekiz yaşındaydı. Sanırım komutanımız Kruger, sonunda Kai'yi işe aldığına pişman oldu ve onu en tehlikeli görevlere göndermeye devam etti. geri dönmeyeceği umuduyla. Ama o manyak her zaman geri geldi. Gün ortasında sırtında lanet olası bir keskin nişancı tüfeğiyle şehirde dolaştığı için yakalandığı bir sefer hariç. Yerel kolluk kuvvetlerinin dikkatini çekmek bizim işimizde büyük bir "hayır "dı ama Kai'nin bunu Kruger'ı kızdırmak için bilerek yaptığından eminim.

Silahımı hazırlamayı bitirip bitmemiş parapet duvarına siper alıyorum. Rocco, hâlâ şantiye şefiyle hararetli bir tartışmanın içinde, avuçlarını ahşap yüzeye dayamış, masanın üzerinde öne doğru eğiliyor. Dürbünden bakıyorum ve piçin kafasına nişan alıyorum. O kadar kolay ki. Hayatına burada ve şimdi son vermek o kadar kolay olurdu ki. Kurşunun şakağından geçtiğini hayal ediyorum ve beyin maddesinin diğer taraftan patlaması fikri üzerinde duruyorum,

Ama sonra, sağ elinin ortasına odaklanana kadar nişanıımı aşağı kaydırıyorum. Ravenna'nın boynundaki şürüklerden sorumlu olan el. Ve tetiği çektim.

O gördü.

Kendimi unutup Alessandro'nun boynumu görmesine izin verdiğime inanamıyorum. Her zaman morlukları fondötenle kapattığımdan emin olurum ama bu sabah o kadar yorgundum ki onları gizlemek için eşarbtı kullanmaya karar verdim. Tüm yüzüme makyaj yapmak sahip olduğum azıcık enerjiyi de tüketti.

Komodinin üzerindeki ağrı kesici ve ateş düşürücü ilaçlara uzanıyorum ve iki hap alıyorum. Başım patlayacakmış gibi hissediyorum. Kendimi iki battaniyenin altına sokarak gözlerimi kapatıyorum ve kendimi uykuya bırakıyorum.

* * *

Bang.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve battaniyeyi başımın üzerine atıyorum.

Bang. Bang.

"Bayan Pisano!" Hizmetçinin sesi kapıdan içeri giriyor.

"Uyuyorum," diye boğuk bir ses çıkardım ve duvara doğru döndüm.

"Nino sizinle konuşmak istiyor, Bayan Pisano. Acil olduğunu söyledi."

Ayağa kalktım. Don'un güvenlik şefinin benimle ne işi olabilir ki?

"On beş dakika içinde aşağıda olacağım," diyorum ve kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum.

Hızlı bir duş alıp yeni bir makyaj yaptıktan sonra odamdan çıkıyorum ve aşağıya iniyorum. Ben uyurken ateşim düşmüştü, bu yüzden kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Ancak bu yüzümde belli olmuyor, bu yüzden bunu gizlemek için yeterince savaş boyası sürdüğümden emin oldum. Rocco'nun ofisine girdiğimde Nino masanın yanında duruyordu. Alessandro onun birkaç adım gerisinde, sırtını duvara yaslamış.

Nino, "Bir silahlı saldırı oldu, Ravenna," diyor.

"Vurulma mı?" Bunu bana neden söylediğini anlamıyorum. Kimse bana "iş" hakkında bir şey anlatmaz.

"Birisi Rocco'yu öldürmeye çalıştı. Bir keskin nişancıydı ama biz yerini tespit edemedi kaçtı," diye devam ediyor Nino. "Rocco özel bir hastanede. Doktorlar elini kurtarmaya çalışıyor."

"Eli mi?"

"Evet." Nino başını sallar. "Ateş eden ıskalamış. Kurşun Rocco'nun sağ eline isabet etti."

Kalp atışlarım hızlanıyor, içimde bir duygu dalgası kabarıyor ama herhangi birini anlamlandıramayacak kadar bunalmış durumdayım. Gözlerimi Nino'dan onun arkasında beliren gölgeye çeviriyorum. Söyleyebileceğim hiçbir kelime yok.

Alessandro'nun gözlerindeki bakışı tarif edemem. Dipsiz, Koyu mavi derinlikler bana göz kırpmayan bir kararlılıkla bakıyor. Öfke ve kin dolu ama aynı zamanda tatmin olmuş. Başını yana eğiyor ve bakışlarını, morlukların birkaç kat kapatıcı altında gizlendiği boynuma kaydırıyor. Sonra, gözlerimiz tekrar buluşana kadar yukarı bakıyor.

Ve biliyorum.

Keskin nişancı ıskalamadı.

"Ravenna," diye soruyor Nino. "İyi misin? Oturmak ister misin?"

Gözlerimi Alessandro'dan kaçırıyorum ve başımı sallıyorum. "Ben iyiyim, Nino."

"Bugün ziyarete izin yok ama Zanetti seni sabah Rocco'yu görmeye götürebilir," diyor ve omzunun üzerinden Alessandro'ya bakıyor. "Git toparlan. Üç saat içinde buraya dönmeni istiyorum."

"Toplanmak mı?" Ben soruyorum.

"Rocco serbest bırakılana kadar Zanetti seninle konakta kalacak."

Kesinlikle oturmalıydım. Kalbimin göğsümden çıkmak üzere olduğundan oldukça eminim. "Pekâlâ," demeyi başarıyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Hepsi bu kadar. Rocco ameliyattan çıktığında size haber veririm. Merak etmeyin, bu doktorlar ne yaptıklarını biliyorlar ve Cosa Nostra adamlarını ilk kez tedavi etmiyorlar."

Nino ofisten çıkarken onu gözlerimle takip ediyorum. Görüş alanımdan çıktığında derin bir nefes alıyorum ve odanın diğer tarafında sessizce duvara yaslanmış olan Alessandro'ya bakıyorum. Doğruldu ve bana doğru yöneldi. Attığı her adım göğsümde bir zap hissi yaratıyor. Önümde duruyor, kocaman bedeni bedenimin üzerinde yükseliyor ve bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırıyorum.

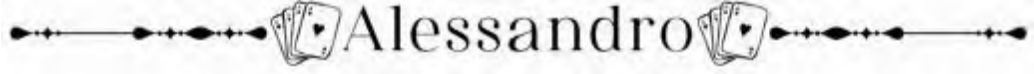
"Sendin, değil mi?" Gözlerinin içine bakarak fısıldıyorum.

Alessandro cevap vermiyor. Birkaç dakika beni süzdükten sonra elini kaldırıyor ve elinin tersiyle yanağımı hafifçe okşuyor. Çok hafif bir dokunuş ama yine de yıldırım çarpmış gibi hissediyorum. Parmaklarını yüzümden çekmeden, ağzı kulağımın hemen yanına gelene kadar eğiliyor.

Derin ve kontrollü bir sesle, "Eğer kocanız eve geldiğinde eli hala yerindeyse," diyor ve omurgamda bir ürperti dalgalanıyor, "hemen düzeltirim."

Dokunuşu kayboluyor ve bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum, sıcaklığını kaybetmenin yasını tutuyorum. Tekrar açtığımda, o gitmişti.

Bölüm 13

Felix'in verdiği Pisano malikânesinin planını şifonyerimin içine itip ceketime ve sandalyenin üzerindeki omuz kılıfına uzandım. Alarmımı sabah beşe kurmuştum, böylece kahya ve hizmetçiler işlerine başlamadan önce doğu kanadını kontrol etmek için yeterli zamanım olacaktı. sekizde vardiya.

Dün gece çantalarım ile geldiğimde, temizlikçi batı kanadındaki misafir odalarından birini tutmamı önerdi. O bölümü zaten keşfetmiştim. Son birkaç haftadır evi detaylı bir şekilde incelediğim için kabul etmedim. Bunun yerine, doğu kanadında küçük bir odaya taşındım, muhtemelen depo alanı olarak düşünülmüş ama bir noktada ev personeli için donatılmış bir oda. Duvarın yukarısında sadece dar, yatay bir penceresi var. Dışarıdan bakıldığında kimse içeriye göremiyor, özellikle de klima ünitesi ve diğer elektrik sayaçları arada kaldığı için. Ayrıca mutfığa ve çamaşır odasına da yakın, ki şimdiye kadar buraları keşfetme fırsatım olmadı.

Dışarı çıkıyorum ve koridordan çamaşır odasına doğru ilerliyorum, yol boyunca mutfığı ve birkaç boş personel odasını daha geçiyorum. Plan, ana katın altında bitmemiş bir alt kat alanı olduğunu gösteriyordu. ama şemada giriş yeri işaretlenmemişti. Bodrum kapısını çamaşır odasının en ucunda buldum. temizlik malzemelerinin olduğu raflar. Kilitli.

Telefonumu çıkarıp giriş kapısındaki kamera görüntülerini kontrol ediyorum.

Güvenlik görevlileri vardiyalarının ortasındalar -aslında oldukça gevşek davranıyorlar- ve görünürde araba yok. Telefonu bir kenara bırakıp kilit açma aletlerimi çıkarıyorum. Bodrum kapısının sadece standart bir kilidi var ve kilidi açmak yirmi saniyeden az sürüyor. Merdivenlerden indiğimde etrafa bakıyorum

geniş bir alan. Köşede bir fırın ve su deposu, açıktaki kirişler boyunca uzanan kanal boruları ve elektrik kabloları olan tek bir oda. Kalın destek sütunları dışında başka bir şey yok.

Isıtma ünitesini ve boruları incelemek için zaman ayırıyorum, ardından bir elektrik panosu bulana kadar duvarları kontrol ediyorum. Bunu yaptıktan sonra, kafamda hesaplamalar yaparak destek sütunlarına doğru ilerliyorum. Ev beklediğimden daha küçük olabilir ama devreleri aşırı yüklemek yeterli olmayacaktır. Elektrik sütunların da gitmesi gerekecek. Hiçbir şeyi atlamadığımdan emin olmak için bir tur daha attıktan sonra çamaşır odasına dönüyorum.

Koridorda ilerleyerek yukarı çıkıp üst katı kontrol etmeye niyetlenmişim ki arkamdaki mutfaktan sesler duydum. Hizmetçilerin burada olması için çok erken değil mi? Saati me baktığımda henüz sekiz olmadığını görüyorum. Arkamı dönüp adımlarımı geri takip ediyorum, ancak mutfak kapısına geldiğimde duruyorum.

Açık buzdolabının yanında duran bir kadın var, içinde bir şey arıyor. Yüzü cihazın kapağının arkasına gizlenmiş ama onu daha önce burada hiç görmediğime eminim. Siyah tayt ve kolları kıvrılmış büyük boy gri bir kazak giyiyor. Ayakları çıplak. Uzun siyah saçları yumuşak dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor.

"Sen kimsin ve burada ne arıyorsun?" Havladım.

Bir çığlıkla sığıyor, buzdolabını kapatıyor ve yüzünü bana dönüyor. Gözlerim şok içinde parlıyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyor Ravenna.

Bakmadan duramıyorum. Onu sokakta yürürken görseydim, muhtemelen tanıyamazdım. Ravenna makyajsız yüz kat daha güzel. Cennetten inmiş bir melek gibi görünüyor ve gözlerimi ondan ayırmam imkânsız. Ayrıca düşündüğümde çok daha genç.

"Um . . ." Başını yana eğiyor ve siyah bir saç telini parmaklarının arasına alıp döndürüyor. "Sen iyi misin?"

Hayır, iyi değilim.

Çok fazla makyaj yapan kadınlardan hiçbir zaman etkilenmemiş olmama rağmen, Ravenna'nın lüks kıyafetler giydiği ve yüzüne bir ton saçmalık bulaştırdığı zamanlarda bile ondan büyülenmişim. Ama onu melek yüzünü çerçeveleyen saçları serbestçe salınırken gördüğümde, kendimi enayi yumruğu yemiş gibi hissediyorum, hava alamıyorum.

"Hastaneye gitmem ve sonrasında annemi kontrol etmem gerekiyor," diyor.

Bakışlarım aşağı iniyor, boğazında duruyor. Boynundaki çürükler bugün koyu mor renkteler ve onlara bakmak midemdeki öfkeyi yeniden alevlendiriyor. Bu benim hatam. O lanet balkonda kalmalı ve sonuçları ne olursa olsun, o orospu çocuğunu odasına girdiği anda öldürmeliydim.

"Alessandro?" Ravenna öne çıkar ve başını öne eğer.

Daha iyi görebilmek için dikkatlice uzanıp saçlarını geriye doğru çekiyorum.

Siyah teller avucumda ipek gibi duruyor.

"Saçlarını seviyorum," diye mırıldanıyorum.

Ravenna'nın dudakları yukarı doğru kıvrılır. "Ben de senin saçlarını seviyorum." Elini kaldırır ve birkaç dakika tereddüt ettikten sonra parmaklarını başımın yan tarafında gezdiriyor.

"Gerçekten kısa." Gülümsüyor.

Gitmeliyim, lanet olası saç kesimlerini tartışmamalıyım, ama kendimi hareket ettiremiyorum.

"Alışkanlık."

Elim boynundayken, parmağımın ucuyla her bir çürüğün şeklini izliyorum. Cildi o kadar yumuşak ki, bu şekilde zedelenmiş olduğunu görmek, hastaneye gidip o piçin elini kesmek ve o lanet şeyi ona yedirmek istememe neden oluyor.

"Bu ilk sefer miydi?" Sıkılmış dişlerimin arasından soruyorum.

"Evet." Omuz silkiyor. Eli şimdi üst kolumda ve dokunuşunun sıcaklığını gömleğimin ve takım elbise ceketimin kumaşından bile hissedebiliyorum.

Yalan söylüyor. Kocasının ona zarar verdiğini çok daha önce fark etmeliydim. Bir şeylerin yanlış gittiğini gösteren o kadar çok işaret vardı ki.

Ama nefretimden gözlerim o kadar kör olmuştu ve intikama o kadar odaklanmışım ki bunların üzerinde durmamayı tercih ettim.

Hâlâ istemiyorum. Umursamak istemiyorum. Bu benim için intikam almak ve kendime ve Natalie'ye verdiğim sözü bozmak. Böyle bir şey olamaz. Şu ana kadar planımdan sapmış olabilirim ama sonunda planımı eksiksiz uygulayacağım. İçimde büyümeye başlayan, buz gibi kalbimi ateşli pençeler gibi saran bu aptalca duyguların söndürülmesi gerekiyor. Ravenna Pisano'dan nefret ediyorum ve aptal kalbim bunu hatırlasa iyi olur.

Koridor yönünden kadın konuşmaları ve aceleci adımların sesi bize ulaşıyor. Hizmetçiler geldi.

Ravenna elini kolumdan hızla çekip uzaklaşıyor. "Senin için uygunsa yirmi dakika içinde hazır olurum."

Başımı salladım ve mutfaktan çıktım.

Tek bir kelime bile.

Yanımda oturan adam beni incitmek için kullandığı için kocamın elini vurdu ama arabasına bindiğimizden beri bana tek kelime etmedi. Ama onu bana bakarken yakaladım.

Arka koltuk yerine yolcu koltuğuna kayarken yan gözle bir bakış. Yeni bir paket mendil aramak için çantamı karıştırırken şaşkınlıkla bir bakış. Isıyı yükseltmek için gösterge panelindeki düğmeyi bulmaya çalışırken yan camdaki yansımadan bir bakış. Artık dayanamıyorum.

"Yani . . ." Soruyorum. "Dilini kedi mi yuttu?"

Hiçbir şey yok. Alessandro önündeki yola bakmaya devam ediyor.

"Öyle görünüyor." Burnumu mendile sildim. "Yazık. Tek kelimelik monologlarından oldukça hoşlanıyorum."

Homurdanıyor. Adam bana homurdanıyor.

"Üzgünüm, o lehçeyi konuşamıyorum. Tekrar deneyebilir misiniz?"

Bu sefer yan gözle bakıyor, sonra tekrar yola doğru bakıyor. "Varlığım seni aniden rahatsız mı etti, Alessandro?"

Direksiyonu sıkıca tutarken derinin gıcirtısını duyuyorum. Sert ellerinin arkasındaki tendonlar gevşemeden önce kısa bir an. Yemin ederim, bu adamı anlamıyorum. Başımı sallıyorum ve yanından geçtiğimiz binalara odaklanıyorum. Neredeyse hastaneye varmak üzereyiz.

"Rocco'yu vurmamalıydın," diyorum. Belki de Alessandro, Don'un yaptıklarını öğreneceğinden endişeleniyordur. Bunun için onu cezalandırır mı? Beni mi suçlayacak? "Beni yanlış anlama, yaptığına sevindim. Ama şimdi pişman olduğun çok açık. Yoksa neden böyle davranasın ki-"

Araba aniden sağa savruluyor ve ben çılgık atıp hayatım buna bağlıymış gibi kapı kolunu tutuyorum. Sokak lambasına doğru hızla ilerlerken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Sanırım kaçırdık çünkü cip bir saniye sonra cırtlak bir sesle durdu. Arabanın kapısı çarpıyor ve ben sessizlik içinde kalıyorum.

Çekingen bir şekilde gözlerimi açıyorum ve Alessandro'nun arabanın yanından geçip birkaç metre ilerideki kaldırımında durmasını izliyorum. Palto giymemiş olmasına rağmen ısıran rüzgâr onu pek etkilememiş gibi görünüyor. Hala üzerinde aracın arka koltuğuna, tam da ben önde oturmayı seçtiğimde attığı yere.

Tam olarak bana doğru değil ama kısacık bakışını yakalayabileceğim kadar dönüyor ve başını gökyüzüne bakacak şekilde geriye atıyor. Ne yapıyor? Yukarıdan yardım mı istiyor? Elleri kalçalarında, üzerinden yayılan huzursuzluk neredeyse hissediliyor. Sonunda başını öne eğmesini izliyorum, çenesi neredeyse göğsüne çarpıyor. Yavaşça iki yana sallıyor ve içinde bir iç mücadele yaşandığı izlenimine kapılıyorum.

Sonunda ön camdan bana bakıyor, gözlerimiz birbirini yakalıyor ve tutuyor. Bakışları kırılmadan bana doğru ilerlerken yanıyor gibi görünüyor. Yaklaştıkça daha hızlı hareket ediyor. Avını gören bir yırtıcı.

Yanıma yaklaşıarak kolu kavırıyor ve kapıyı güçlü bir çekişle açıyor. İçeri eğildiğinde hava çatlıyor, kaslı cüssesi alanımı işgal ediyor. Gözlerindeki bakış tam anlamıyla vahşi, sanki beni oracıkta yok etmek istiyor.

"İşte bu yüzden," diye dişlerini gıcırdatıyor ve ensemden tutarak ağzını ağzıma yapıştırıyor.

Nefes almıyorum. Nefes alamıyorum! Dudakları dudaklarıma yapışmışken, kalbim bile bu kırık saniyeler boyunca atmayı bırakmış gibi görünüyor.

İşlemeye ya da tepki vermeye zamanım olmadan, Alessandro tutuşunu serbest bırakıyor ve aniden geri çekiliyor.

"Siktir!" diye bağılıyor, yumruğunu arabanın tavanına vuruyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

Artık hareketsiz değil, cipin önünden geçip direksiyonun arkasına geçmesini izlerken kalbim göğüs kafesimde güm güm atıyor. O koyar Arabayı vitese takıyor ve caddeye çekiyor. Dudaklarını sıkıca bastırmış, gözlerini ön camın ötesindeki gri beton şeride dikmiş, bana bakmıyor bile. Öte yandan ben de kendimi onun sert profiline bakmaktan alıkoyamıyorum.

Bir öpücüğün beni hiç bu kadar sarstığını sanmıyorum, özellikle de bu kadar hızlı bir öpücüğün.

Ya da çok kızgın. Rocco'yla evlenmeden önce sadece iki erkek arkadaşım olmuştu ama ikisi de bana Alessandro'nun çok kısa süren öpücüğünün hissettirdiği gibi hissettirmemişti. Tanrım, beni tekrar öpmesini istiyorum.

Dün gece yine rüyamda onu gördüm. Bu gece hayallerini arzulamaya başladım. Bu sefer üstteydim, elleri karnımda, göğüslerimde ve boğazımda gezinirken onun sikine biniyordum. Bu beni korkutmalıydı -elleri boynuma dolanmıştı. Rocco beni zorladığında sık sık beni aşağıda tutar. Bana gücünü hatırlatmayı sever. Ama içindeyken bile

Rüyamda, Alessandro'nun boğazımdaki parmakları beni korkutmuyordu.

Benim

Bilinçaltım ona güvenebileceğimi biliyordu. O kadar sert boşaldım ki, uyandığımda amım hâlâ bu düşünceyle titriyordu.

Şimdi ne olacak? Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, içimdeki sıkışmayı durdurmak için çaresizim.

Alessandro hastane otoparkına park eder ve binanın önünden dolaşır. SUV bana kapıyı açacak. Duruşu sert, bakışları araba denizinde bir yere odaklanmış. Ben araçtan inip ziyaretçi girişine yöneliyorum, o ise birkaç adım geriden takip ediyor.

* * *

Hastane koridorunun sonundaki beyaz kapıya bakıyorum. Kocamın odasına yönlendirilmeme gerek yok. İki yanında nöbetçi olan tek bir kapı var. Saatlerdir o kapıya sabitlenmiş durumdayım. ama birkaç dakikadan fazla sürmediğini biliyorum.

Arkamı dönmeden Alessandro'ya "Lütfen burada kal," diyorum ve koridora doğru ilerliyorum.

Odaya girdiğimde Rocco'yu yatağında yatarken buluyorum, daha rahat etmesi için başını kaldırmış. Karşı taraftaki duvara monte edilmiş televizyon haberleri gösteriyor. Yatağın yanındaki monitör hayati fonksiyonlarını takip ediyor -kalp atışı, kan Arada bir sabit bir bip sesi çıkarıyor. Sağ eli kalın bir bandaj tabakasıyla sarılmış, gözlerden gizlenmiş durumda.

"Hâlâ orada. Şimdilik."

Rocco'nun sesini duyunca geriliyorum ve kendimi ona bakmaya zorluyorum.

"O Sırp piçler yaptı. Başka kimse olamaz," diye devam ediyor. "Ama yakında icaplarına bakılacak. Adamlarımdan bazılarının onların kulübünü basması ve oradaki herkesi öldürmesi için ayarlamalar yaptım."

"Don, onun onayı olmadan hareket etmeden hoşlanmayacaktır," diyorum. Ailemizin reisi işlerin nasıl yürütüleceği konusunda çok katıdır.

"İçlerinden biri neredeyse lanet elimi koparıyordu!" diye hırlıyor. "Doktor beni en az üç hafta burada tutacaklarını söyledi. Üç hafta!"

Göğsümdeki baskının hafıflediğini hissedebiliyorum. Onsuz neredeyse bir ay.

"Sonra o adi herif, Cosimo, beni aradı, olanlar için ne kadar üzgün olduğunu ve yükümlülüklerimi devralacağını söyledi. Ve yarın Giancarlo'nun lanet partisine katılamayacak olmamın ne kadar utanç verici olduğunu söyledi," diye anlatmaya devam ediyor. "O her zaman benden daha iyiymiş gibi davranıyor.

hepimiz sadece onun özel muamele gördüğünü bildiğimiz halde Çünkü Don'un annesini beceriyor. Ben gitmeyeceğim ama sen gideceksin. Ve sonra, orada olan her şeyi bana anlatacaksın. Orada kimlerin olduğunu ve benim hakkımda ne söylendiğini bilmek istiyorum."

Derin bir nefes alıyorum ve elimdeki çantayı sıkıyorum. Rocco bana tonlarca pahalı mücevher ve abartılı kıyafetler aldılar ama ben hiçbir zaman kendimi o çevreye ait hissetmeyeceğim. Ailemde para her zaman kıttı ve bu kadar zenginlikle çevrili olmak beni çok kötü hissettiriyor çünkü annem ve erkek kardeşimin annemin kazandığı parayla bir ayı zor geçirdiklerini biliyorum. Cosa Nostra toplantılarına gitmekten nefret ediyorum.

"Beni dinliyor musun, Ravenna?"

Banyoda yere kıvrılmış halim aklıma gelince yanağımın içini ısıırıyorum. Dışarı çıkmak için kilidi açmaya ya da kırmaya hiç çalışmadığımın farkına varmak beni asit gibi yiyip bitiriyor.

"O partiye gitmek istemiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Rocco bana ters ters bakıyor ve öne doğru eğiliyor. İstemsizce bir adım geri atıyorum ve sırtımı kapıya çarpıyorum.

"Ne istediğin kimin umurunda!" diye bağırır ve televizyonu çalıştırır. uzaktan kumandayı bana doğrulttu. Eğilip kafama darbe almamak için zar zor zaman bulabildim.

"Dediğimi yapacaksın ve kendine dikkat edeceksin. Zanetti davranışların hakkında bana rapor verecek. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye boğuluyorum.

"Güzel. Şimdi, çık dışarı! Sana bakmaya dayanamıyorum!"

Kapıyı açıp odadan dışarı fırlıyorum. Koridorda koşarken, yanlarından geçtiğim insanların meraklı bakışlarını görmezden geliyorum. Sadece bir kez ulaştığımda hastanenin önündeki kaldırımda duruyorum. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor ve her nefes için mücadele ediyorum.

Bir el üst koluma konuyor, uzun ve güçlü parmaklar hafifçe sıkıyor.

"Bir şey yaptı mı?" Alessandro'nun sesi sırtımı tırmalıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. Acınası. Rocco yataktaydı, benden neredeyse üç metre uzaktaydı. Bana vuramazdı ama yine de paniğe kapıldım ve bir korkak gibi kaçtım. Çok komik, her zaman kendime güvendiğime inanmışımdır. Yüzleşmekten hiç çekinmezdim. Bir keresinde, okuldan büyük bir çocuğu kardeşime zorbalık yaparken yakaladım. Onun kışına tekme bastım. Bir de şimdi halime bak. O piç sesini yükseltti diye ödüm kopuyor.

"Ravenna."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Alessandro'nun adımı söylemesine bayılıyorum.

Yavaşça dönüp sertleşmiş yüzüne bakıyorum. Üç santimlik topuklu ayakkabılarımla bile bakışlarını karşılayabilmek için başımı arkaya doğru eğmem gerekiyor.

"Ne yaptı?" diye soruyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"O hiçbir şey yapmadı." Gözyaşlarımın dökülmesini engellemek için gözlerimi kırptırıyorum. Neden ağlamak istediğimi bilmiyorum. Belki de Rocco'ya karşı durmak için yaptığım acınası girişimin yasını tutuyorum. "Sadece bağırdı. Korktum. Bu aptalca."

Alessandro'nun burun delikleri genişliyor ve başını eğerek yüzümle aynı hizaya getiriyor. Gözlerinde tehlikeli bir parıltı var ve onun yerinde başka bir adam olsaydı, muhtemelen geri çekilirdim. Bir kere ısırılan, iki kere utanır derler. Ama ben geri çekilmedim.

Onunla tanıştığımndan beri Alessandro bana çok sayıda farklı bakış hediye etti. Küçümseme vardı. Kızgınlık. Rahatsızlık. Hatta nefret, özellikle de başlangıçta. Onun tarafından bir kez bile tehdit edildiğimi hissetmedim.

"Yapacak. Asla. Sana bir daha dokunmayacak," diyor kısık bir sesle.

Biri benim için ayağa kalkmayalı çok uzun zaman olmuştu. Özellikle de bir yabancı ya da en azından bir aile üyesi. İnanmak için kendime güvenilebileceğimden emin değilim.

"Buna söz veremezsin," diye fısıldadım. Eğer Alessandro Rocco'yla herhangi bir şekilde yüzleşirse, kocam onu öldürtür. Ya da kendisi yapar.

"Evet, yapabilirim," diyor Alessandro ve gülümsüyor.

Böyle hınzırca bir sırıtışın ne kadar günahkârca çekici olabileceğinin büyüüne kapılarak ağzından başka bir yere bakamıyorum.

Arabasına doğru ilerlerken, elinin tersi yanlışlıkla benimkine değiyor. Yanağımın içini ısırarak biraz daha yaklaşıyorum ve serçe parmağımı onunkine geçiriyorum.

Alessandro durur.

Ben de duruyorum ama ona bakmaya cesaret edemiyorum. Bir an geçiyor. Alessandro yürümeye devam ediyor, ben de onu takip ediyorum. Elini elimden çekmiyor.

* * *

Annemin dairesine vardığımızda, Alessandro her zamanki gibi kapının yanındaki yerini alıyor ve ben de annemin öğle yemeği hazırladığı mutfığa gidiyorum.

"Her zamankinden daha geç kaldın," diye fısıldıyor bir soğana uzanırken. "Bir şey mi oldu?"

"Rocco vuruldu."

"Öldü mü?"

"Hayır. O hastanede." Çantamdan havuç çıkarıp Birini soyarken. "Bilezik için ne kadar aldın?" "Sekiz bin."

Kahretsin. En az on tane umuyordum. "Çok büyük olmayan bir kolyem var mı bir bakayım. ayırt edici ve bir dahaki sefere getir."

"Ya Rocco fark ederse?"

"Sadece kaybettiğimi söyleyeceğim."

Annem karşı duvardaki pencereyle son derece ilgili görünen Alessandro'ya hızlıca bir bakış atıyor, sonra doğramakta olduğu soğana odaklanıyor. "Peki yeterince paramız olduğunda nereye gideceğiz?"

"Mümkün olduğunca."

"Peşimizden gelecek, Ravi. Bunu biliyorsun."

Bir an için gözlerimi kapadım. Anneme yalan söylemek yapmak isteyeceğim son şey ama gerçeği öğrenirse asla kabul etmez.

Başından beri kocamdan kaçmanın neredeyse imkansız olduğunu biliyordum. Nereye gidersem gideyim beni bulacak parası ve bağlantıları var, bu yüzden Mamma ve Vitto ile kalmamaya karar verdim. Onları New York'tan uzak bir yere, birkaç ay yetecek kadar parayla yerleştirip gideceğim. Rocco'nun arayacağı kişi benim ve ailemin zarar görmesine izin vermeyeceğim. Beni yakaladığında muhtemelen öldürecek. Kimse Rocco Pisano'nun karşısına çıkıp da bunu konuşacak kadar yaşayamaz.

"Zamanı geldiğinde bir şeyler düşünürüz," diyorum. "Vitto nerede?"

"Hâlâ uyuyor. Dün gece arkadaşlarıyla dışarı çıktı ve bu sabah geri geldi."

"Hangi arkadaşlar?"

Omuz silkiyor, göz temasından kaçınıyor.

"Anne?"

"Bunun son kez olduğuna dair bana söz verdirttim. Bir daha yapmayacak."

"Ugo ile mi gitti?" Çılgılık atıyorum. "Lanet olsun, anne. Yine o bara kağıt oynamaya mı gittiler?"

"Sadece izlemeye gittiklerini söyledi. Artık kâğıt oynamıyor." "Ve sen de ona inandın mı?" Yarısı soyulmuş havucu tezgâha attım. ve oturma odasından kardeşimin yatak odasına doğru yürüdüm.

Vitto yatağın üzerine yayılmış, üzerinde hâlâ kot pantolonu ve kapüşonlu tişörtü var. Perdeler pencerenin üzerine çekilmiş, dışarıdan gelen ışığı engelliyor. Bir tane çeviriyorum düğmeye basıp sağdaki lambayı yakıyor ve yerdeki bir çift eşofmanın üzerinden geçerek masasının üzerindeki siyah sırt çantasına uzanıyor.

"Yo, anne?" Vitto uykulu bir şekilde homurdanıyor. "Kapat şu lambayı."

Sırt çantasını açtım ve içindekileri masasına boşalttım. Yarısı dolu bir soda şişesi. Boş atıştırmalık çantası. Kulaklıklar. Biraz bozukluk. Daha fazla çöp. Ve bir

para yığını.

"Bu da ne böyle, Vitto?" Bağırıyorum.

"Ravi?" Doğrulup gözlerini kısarak bana bakıyor. "Sen ne-"

"Açıkla!"

Elimdeki paraya bakıyor ve kolumu tutarak yataktan fırlıyor.
"O benim. Geri ver onu!"

"Yine mi kumar? Her şeyden sonra mı? Bunu nasıl yaparsın?!"

"Bu benim hayatım! Bana ne yapamayacağımı söyleme hakkına sahip değilsin!" Parmaklarını benimkilere dolayarak açmaya çalışıyor.

"Ama sen benimkini mahvedebilirsin?"

"Siktir git, Ravenna!" diye bağırıyor yüzüme.

Kalın bir kol Vitto'nun orta kısmını arkadan sarıyor. Alessandro kardeşimi odadan çıkarırken şok içinde bakıyorum, sonra da peşlerinden koşuyorum. Vitto kendini kurtarmak için elinden geleni yapıyor, bacakları yerden bir karış yüksekte çırpınıyor ve bu arada küfürler savuruyor. Alessandro onu oturma odasının ortasına bırakıyor ve kanepeyi işaret ediyor.

"Otur."

"Ne oluyor lan?" Vitto bağırıyor. "Sence kim ..." Alessandro bir adım öne çıkar. "Otur. Aşağı."

Kardeşim koltuğa çöktü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Şimdi kız kardeşinden özür dile."

Vitto yan gözle Alessandro'ya bakıyor, sonra bana dönüp çenesini kapatıyor. "Özür dilerim, Ravi."

Başımı sallıyorum ve gelip onun yanındaki kanepeye oturuyorum.
Alessandro

ön kapının yanındaki yerine geri dönüyor, ama bakışlarını kardeşimin üzerinde sabit tutuyor. Annem hâlâ mutfakta, elleri tezgâhı kavırıyor ve başı öne eğik. Yüzünü göremiyorum ama ağladığını biliyorum. Vücudunun nasıl titrediğini.

"Durman gerek Vitto. Bu bir oyun değil." Elini kendi elime alıyorum ve Alessandro'ya bakıyorum. Hâlâ bizi izliyor. "Geçen sefer ne olduğunu biliyorsun."

"Ama iyi oldu, Ravi. Artık güzel bir yerde yaşıyorsun. Rocco'nun tonla parası var ve sana hep şık kıyafetler alıyor. Harika bir hayatın var ve-"

"Kapa çeneni Vitto," diye hırlıyor annem mutfaktan.

"Ama gerçek bu anne. Ben olmasaydım, o zengin olamazdı. Cosa Nostra'ya katılıp Rocco gibi para kazanmaya başlamam için en az birkaç yıl daha beklemem gerekiyor."

Annem hışımla oturma odasına giriyor ve kardeşimi kapüşonunun önünden tutup sarsıyor. "Kız kardeşinin neden buraya her geldiğinde güneş gözlüğü taktığını hiç merak ettin mi?" diye yüzüne bağılıyor.

"Anne, yapma." Kolunu tuttum. "Lütfen."

"Yaptın mı Vitto?" diye bağırmaya devam ederken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Çünkü morlukları görmemizi istemiyor! Rocco onu dövüyordu.

Başından beri. Her şeyi berbat ettin ve bedelini ödemek zorunda kaldı! Ve sen hala bunu yapıyorsun."

Vitto anneme bakıyor, sonra bana dönüyor. "Ravi? Bu doğru değil, değil mi?

Rocco'dan hoşlanıyorsun. Bunu bana kendin söyledin."

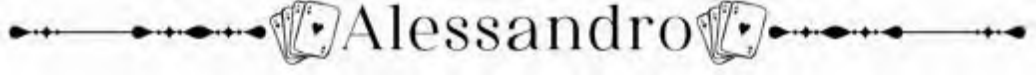
Avuç içlerimi gözlerime bastırıyorum ve başımı sallıyorum. Annem kardeşime gerçeği asla söylemeyeceğine söz vermişti.

"Lanet olsun," diye boğuluyor Vitto. "Onu öldüreceğim. Onu öldüreceğim."

Koltuktan fırlar ve ön kapıya koğar. "Vitto!" Onu durdurmak için atlıyorum ama gerek yok.

Kardeşim kapıya ulaştığında, Alessandro onu kucaklıyor. Vitto çırpınıyor, başını sağa sola sallıyor, Alessandro'ya kafa atmaya çalışıyor. Ama koruyucum orada öylece duruyor, öfkeli gözleri içimi yakıp kavuruyor.

"Orada kal," diyor ve kapıyı açarak kardeşimi dışarı çıkarıyor.

"Bırak beni, seni orospu çocuğu!" Çocuk iki büklüm olur, tükürükleri etrafa saçılır.

Onu yere yatırdım ve koridorun duvarına yasladım. "Sakin ol."

"Sakinleşemiyorum lan! O orospu çocuğu bana vuruyor
Abla! Onu öldüreceğim."

"Kimseyi öldürmeyeceksin."

"Sadece beni izle!" diye bağırıyor ve kendini kurtarmaya çalışıyor.
Tutuşuma biraz daha baskı uyguladım.

"Peki kız kardeşinin seni hapse sürüklenirken izlemesini ister misin? Ya da daha kötüsü, cenazene katılmasını? Çünkü, inan bana, hiçbir şey yok aile üyenizin bulunduğu tabutun toprağa indirilişini görmekten daha dayanılmazdır."

Çocuk çırpınmayı bıraktı ve başını kaldırıp bana baktı.

"Şimdi sakınleşeceksin, içeri gireceksin ve kız kardeşine sarılacaksın. Ona onu sevdiğini ve gelecekte daha fazla sorun çıkarmayacağını söyleyeceksin."

Çocuk bana bakıyor, sonra başını sallıyor. "Peki ya Rocco? Eğer o da ..."

"Rocco Pisano yıllar önce ölüm cezasını imzaladı," diyorum. "Kız kardeşine bir daha dokunamayacak."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ellerin yoksa kimseye vuramazsın. Ve çünkü bir daha ona yaklaşma şansı bulamadan onu öldüreceğim." Çocuğu serbest bırakıyorum.
"İçeri gir. Ravenna'ya onu burada bekleyeceğimi söyle."

Arkasını döndü ve gözlerini bana dikti. "Onu gerçekten öldüreceksin."

"Evet."

"Umarım acı çeker."

Yüzümde rahat bir gülümseme beliriyor. "Hem de çok."

Artık birkaç dakika öncesinin asabi genci olmayan Vitto, bana durumun ciddiyetini anlayan bir adamın bakışıyla bakıyor ve içeri giriyor. Sırtımı apartman kapısının karşısındaki duvara yaslayıp içeriden gelen sessiz sözleri dinliyorum ama daha net duyabilmek için daha fazla yaklaşmıyorum. Zar zor ayakta duruyorum ve eğer o orospu çocuğunun onu nasıl incittiğine dair bir şey daha duyarsam, o hastaneyi basacağım ve o pisliğin kafasını vücudundan ayıracağım.

Ravenna birkaç dakika sonra dışarı çıkar, bakışları eskimiş zeminde sabitlenmiştir.

"Buna tanık olmak zorunda kaldığın için üzgünüm," diye mırıldanıyor.

Uzanıp çenesini kaldırıyorum. Gözleri benimkilerle buluştu.

Hüzünlü. Perili. "Rocco'yla neden evlendin?" diye soruyorum.

"Ona aşık mıydın?"

Dudaklarından acı bir kahkaha kaçır. "Kardeşim Rocco'ya poker oynayarak meydan okumanın eğlenceli olacağını düşündü. Vitto kaybetti. Ben de borç anlaşmasının bir parçasıydım."

Ona bakıyorum. Rocco'nun karısını bir kart oyununda kazandığına dair hikâyeler dolaşıyordu ama ben bunun saçma sapan bir dedikodudan başka bir şey olmadığını düşünüyordum.

"Kim bilir?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

"Rocco'nun beni dövdüğünü mü? Annem dışında kimse. Belki morlukları gören gardiyanlardan biri."

"Adı ne?"

Ravenna'nın gözleri büyür. "Neden?"

Neden mi? Çünkü onun acı çektiğini görüp hiçbir şey yapmayan o ibneyi bulmam gerekiyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, bu fikri aklımdan silmeye çalışıyorum. O benim hedefim. İstismara uğradığı gerçeğinin

Ben. Onun yüzünden planımı daha fazla tehlikeye atmayacağım. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Elimi yanağına götürüp avucumun içine alıyorum. Parmaklarımın altındaki deri çok yumuşak, kuş tüyü gibi.

"Adı, Ravenna."

"Federico."

İkinci vardiyada kapıda çalışan kel adam. Başımı salladım. "Kimse başka?"

"Hayır. Rocco birine anlatırsam anneme ve kardeşime ne olacağı konusunda çok netti." Omuzlarını çökertiyor. "Annem ona verdiğim kıyafetleri ve mücevherleri satıyor. Birkaç ay içinde uçümüzün kaçmasına yetecek kadar param olacak. Ama bu gerçekleşene kadar katlanmak zorundayım."

Çenesini tekrar yukarı kaldırıyorum. "Dayanmak mı?"

"Zayıf olduğumu mu düşünüyorsun? Sadece olmasına izin verip hiçbir şey yapmadığımı mı?"

Ravenna başını sallar. "Karşılık vermeyi denedim. Rocco bana ilk tokat attığında kafasında bir masa lambası kırmaya çalıştım. Bana o kadar sert vurdu ki haftanın geri kalanında katı yiyecekler yiyemedim."

Beynimde patlayan lanet bir el bombası gibi
Taş gibi soğuk kalemin sarsıntısı. Sarsıntılar intikam planımın temellerini sarsıyor. Evet, başlangıçta onun zayıf, sığ, tek ilgi alanı kıyafet almak ve etrafta kraliçeden daha kutsalmış gibi dolaşmak olan bir ödül karısı olduğunu düşünmüştüm. Beni de kandırdı. Ya da daha doğrusu, kendimi kandırmasına izin verdim çünkü bu şekilde ondan nefret etmek daha kolaydı. Başından beri o orospu çocuğuyla savaşımaya çalışıyordu ve bunu kas gücüyle yapamayınca, onu zekasıyla alt etmeye başvurdu. Tek başına.

"Hiç de zayıf değilsin, Ravenna." Elimin tersiyle yanağını okşarken kalemin devasa bir parçası daha kopuyor ve bir toz bulutuna dönüşür.

* * *

Malikâneye geri döndüğümüzde, Ravenna'ya ön kapıya kadar eşlik ediyorum, sonra arkamı dönüp arazide rahat bir gezintiye çıkmış gibi yaparak nöbetçi kulübesine doğru ilerliyorum. Yaşlı meşe ağacına yakın bir kör nokta var.

Burada kameraların sorun olmayacağını bildiğim için durup telefonumu çıkarıyorum.

Dizüstü bilgisayarım olmadan birden fazla beslemeyi geçersiz kılmak mümkün değil, ancak

Cep telefonumdaki yazılımla bir tanesini karıştırıyorum. Nöbetçi kulübesine bakan kamerayı seçiyorum ve birkaç gün önce hazırladığım sahte kaydı açarak geçiş yapıyorum. Artık doğru an geldiğinde kimse beni kapıdan içeri süzülürken göremeyecek.

Ana kapının hemen yanındaki yaya kapısından çok da uzakta olmayan nizamiyenin dış duvarına yaslanarak gölgelerin arasında saklanıp bekliyorum. Pencereden içeride neler olup bittiğini görebiliyorum.

Federico ve başka bir güvenlik görevlisi monitörlerin önünde, fast food kaplarıyla kaplı bir masada oturuyor. On beş dakika sonra diğer adam nöbetçi kulübesinden çıkıyor ve muhtemelen işlemek için ağaçlara doğru gidiyor.

Federico kalıyor, dikkati önündeki monitör duvarına odaklanmış durumda. İçeri giriyorum ve arkadan yaklaşıyorum. Sol avucumu ağzının üzerine kapatıyor, aynı anda diğer elimle boynunu kavırıyor ve her iki şahdamarına da bastırıyorum.

Bu bir Vulkan sinir çimdiklemesi değildir ve rakibin anında bayıldığı filmlerdeki gibi de değildir. Gerçekte, tutmanız gerekir Beyne giden kan akışını kesmek için her iki noktaya da en az yedi saniye boyunca basınç uyguluyorum. Federico'nun vücudu sarktığında burnunu sıkıyorum ve paket servis kutularından birinden bir hamburger alıp boğazının derinliklerine tıkıyorum. Oldukça hızlı bir şekilde kendine geliyor ve sarsılmaya, nefes nefese kalmaya başlıyor ama ağzını ve burnunu kapalı tutuyorum. Kavga birkaç dakika sonra onu terk ediyor ve vücudu tekrar sarkıyor. Bu sefer temelli. Federico'nun cüssesinin Ağzından ve çenesinden kusmuk akarken sandalyeye oturur, sonra da nizamiyeden sıvışır.

Malikâneye doğru ilerlerken ikinci kata ve soldaki son pencereye bakıyorum. Ravenna'nın ışığı kapalı ama onu görebiliyorum.

perdenin arkasındaki siluet. Duraksıyorum ve telefonumu çıkarıp numarasını çeviriyorum. Pencereden kayboldu, sonra birkaç dakika sonra geri geldi.

dakikalar sonra. Perde yana kayar ve Ravenna'nın elinde cep telefonuyla olduğu görülür.

Zil sesi kesilir ve arama bağlanır, ama o hiçbir şey söylemez. Duyabildiğim tek şey onun yumuşak nefes alış veriş i.

"Yarın sabah altıda," diyorum telefonda. "Kütüphanede. Rahat bir şeyler giy."

"Neden?" diye fısıldamadan önce birkaç sessizlik oldu.

"Çünkü bu daha çok iş e yarayacak." Ve çünkü bir daha asla savunmasız hissetmeyeceğ inden emin olacağ ım.

Telefonu kapatıyorum ve onu izliyorum. Yol kenarındaki elektrik direğ inden gelen uzak bir ış ık Ravenna'nın yüzünü aydınlatıyor. Durduğ um yere bakmaya devam ediyor, sonra baş ını sallıyor. Perde pencerenin üzerine düş üyor. Bir an sonra gözden kayboluyor.

Bu eve adımımı attığım anda onu öldürmeliydim. Ama öldürmedim. Ve şimdi, artık bunu yapabilecek durumda değ ilim.

Bölüm 14

Kütüphaneye giriyorum ve her duvarı kaplayan uzun, ahşap kitap raflarına bakıyorum. Bu odaya ilk girdiğimde, güzel, eski rafları dolduran deri ciltli kitapların sayısı karşısında hayrete düşmüştüm. Her kitaplık benzer renkteki kitapları barındıracak şekilde düzenlenmiş.

Kitapların kocam okumayı sevdiği için değil, odayı güzel gösterdikleri için orada olduğunu anlamam uzun sürmedi. Rocco Arkadaşlarına burada kokteyl vermeyi *çok* seviyor, böylece onlar da *bu* lüks mekânı gördüklerinde hayranlıklarını dile getirebiliyorlar. Kocam için önemli olan tek şey insanların ne düşündüğüdür. Misafirleri olmadan bu odanın tek ziyaretçileri ben ve haftada iki kez kütüphaneyi temizleyen hizmetçilerden biri.

Alessandro beni saat altıda burada bekleyeceğini söyledi ama odanın sol tarafındaki saate göre saat onu geçiyor ve görünürde yok. Neden buraya gelmemi istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Odama dönmeye karar vererek arkamı dönüyorum ve geniş bir erkek göğsüyle çarpışıyorum. Alessandro'nun bakışlarıyla karşılaşana kadar başımı yukarı doğru eğiyorum.

"Üzgünüm geciktim," diyor. "Bir olay oldu." "Bir olay mı?"

"Dün gece gardiyanlardan biri yemeğini yerken boğuldu. Nino onun yemeğini getirmeye geldi. değiştirme."

"Muhafız öldü mü?"

"Hem de çok." Alessandro başını sallıyor, sonra yanımdan geçip bahçeye bakan büyük pencereye doğru yürüyor.

Gözlerimi kırpıştırarak geri çekilen formuna bakıyorum. Ne giyerse giysin Alessandro'nun görünüşü her zaman çok zorludur. Sadece cüssesi

değil.

genel izlenim üzerinde büyük bir etkisi var. Sessizliği ve soğuk mesafeliliğinin birleşimi ona ikinci bir deri gibi yapışıyor. Kalçalarından aşağı sarkan lacivert eşofman altı ve beyaz tişörtüyle bile geniş omuzları ve devasa sırtı üzerinde gergin bir şekilde uzanırken, Alessandro terlemeden bir düzine adamla güreşebilecek gibi görünüyor. Ben onun kaslı vücuduna hayranlıkla bakarken, o pencereye yaklaşıyor ve perdeyi çekiyor.

"Personelin gelmesine iki saatten az kaldı," diyor kol saatine bakarak. "Başlasak iyi olur."

"Neye başlamak?"

Alessandro tam önümde duruyor. "İlk kendini savunma dersin," diyor ve ben bu cümleyi anlamaya vakit bulamadan iki elini boynuma doluyor.

Donup kaldım. Canımı yakmıyor ve tutuşu çoğunlukla gevşemiş durumda ama yine de hareket edemiyorum.

"Kendini serbest bırak."

Ona bakıyorum.

"şimdi, Ravenna."

"Benim iki katımdan daha ağırsın," diye mırıldanıyorum.

"Muhtemelen üçe yakın, ama bu önemli değil. Senden beni nakavt etmeni istemiyorum. Sadece elimden kurtulmanı istiyorum."

"Neden?"

Eğilip yüzüme yaklaşıyor. "Çünkü kaçabileceğini bilmek soğukkanlılığını korumana yardımcı olacak. Ve özgür kalmak durumun kontrolünü eline almanı sağlayacak."

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Alessandro'nun elleri boynumda kalıyor ve ben onları orada seviyorum. "Kendimi Rocco'nun elinden kurtarsam bile, eninde sonunda beni yakalayacak. Ve o zaman her şey daha kötü olacak."

"Bana bak."

Gözlerimi açtığımda Alessandro daha da yaklaştı, alnı neredeyse benimkine değiyordu.

"Hatırlıyorum," diyorum ve bakışlarını tutuyorum. Alessandro'nun gözleri dudaklarıma doğru kayıyor. Tanrım, dudaklarını tekrar dudaklarımda hissetmeyi o kadar çok istiyorum ki.

Boynumu tutuşu gevşiyor ve elleri yüzümü avuçlarının içine almak için yukarı kalkıyor. İfadesi hiç okunmuyor, gözlerindeki tehlikeli bakışla tamamen zıt. Görünüşe bakılırsa, birbirimize bu kadar yakın olmamızdan rahatsız olmamış gibi görünüyor, ama ben onun yakıcı bakışlarındaki gerçeği görüyorum. Benim Bu bakışlar altında kalp atışlarım iki katına çıkıyor. O koyu mavi gözbebekleri beni canlı canlı yemek ister gibi bakıyor; büyük, aç, vahşi bir kedi saldırmaya hazır. Ve ben itiraz etmezdim.

Ellerimi ön kollarında gezdiriyorum, avuçlarımdaki altındaki gergin kasları hissediyorum. Duruşunu değiştiriyor ve kalbim küt küt atıyor.

"Başka bir şey deneyelim," diyor aniden. Bir anda sırtımı onun önüne yapıştırmış, kollarını etrafımda kilitlemiş buluyorum. "Buna arkadan ayı sarılması denir. Sen olsan ne yapardın?"

Vücudumu sağa sola sallıyorum ama bu onu yerinden kıpırdatmıyor. Kolları beni sıkıca sarmaya devam ediyor.

"Daha iri ve güçlüyüm ve zayıf bir tarafım olmadan avantajlı bir konumdayım. İstismar edebileceğin noktalar. Tüm vücudunu kontrol ediyorum. Bunu benim için zorlaştırmalısın. Ne yapmalısın?"

"Bilmiyorum," diyorum.

"Duruşunuzu açın ve ağırlığınızı bırakın. Evet, işte böyle. Şimdi ayağıma basabilirsin. Ya da taşaklarıma vurabilirsin."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Neden önce bunu denemiyorsun?"

Alessandro ağzı kulağıma değene kadar başını eğiyor. "Çünkü duruşunu genişleterek seni yere atmamı ve sıkıştırmamı zorlaştırıyorsun."

Bana zarar vermeyeceğini biliyorum ama savunmasız olmak beni en azından biraz korkutmalı. Ama korkutmuyor. Korkmak yerine dudağımı ısıriyorum ve göğsüne yaslanıyorum, bu bedenin altında sıkışmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Rüyamdaki gibi mi hissederdim?

Alessandro burnunu saçlarıma gömüyor ve içine çekiyor. Tutuşu daha da sıkılaşıyor ama artık beni saran sadece sol kolu. Sağ eli ise

Yoga şortumun üzerinden yavaşça karnıma ve daha da aşağıya iniyor.

"Bir kadının beni nasıl bu kadar kötü becerebildiğini anlamıyorum, Ravenna." Avuç içi tümseğimin üzerinden kayıyor ve amıma bastırarak beni nefessiz bırakıyor. Arkamı dönmeyi o kadar çok istiyorum ki, ama kucaklaması çok kuvvetli.

"Yıllar süren planlama. Mahvoldu."

Parmaklar amımı okşuyor. Sertçe. Şortumun ince kumaşı ancak bir bariyer. Külotumun içinde ıslaklık birikiyor. Bacaklarımı açıp kolunu kavriyorum ve kendimi onun eline doğru itiyorum. Alessandro'nun ağzı boynumun kenarına gidiyor ve hassas derimi ısıtıyor.

"Seni gördüğüm andan itibaren lanet zihnimi bir veba gibi istila ettin Ravenna," diyor kulağımın yanına ve altına bir öpücük konduruyor. Kızgın. Hayal kırıklığına uğramış. Sesinin tonundan bunu duyabiliyorum ve dudaklarının tenimi nazikçe ısırmasıyla tamamen çelişiyor. "Beynimi karıştırdığın için artık doğru düzgün düşünemiyorum bile."

Eli şortumun kemerini kavrayıp külotumla birlikte aşağı ittiğinde inliyorum. Avuç içi tümseğimin üzerinde tekrar kayıyor ve parmağını açıkta kalan göbeğimde, kıvrımlarımın arasında kayarken hissediyorum. Yavaşça. O kadar yavaş ki sanki bir ceza gibi geliyor.

"Seni hayal ediyorum," diye mırıldanıyorum, dizlerimi büküp parmağını daha fazla içime sokmaya çalışıyorum. Sertleşmiş sikini sırtımın alt kısmına bastırıyor ve ben bu temas karşısında titriyorum. "Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama rüyalarımı yok edemiyorum."

Parmağı içimde daha derine kayıyor ve sonra bir tane daha ekleyerek beni geriyor. "Bana rüyalarından bahset, Ravenna."

"Her zaman sensin. Beni alıyorsun. Bana sahip oluyorsun."

Boğazından derin bir gümbürtü çıkıyor ve bir sonraki nefeste dilini tenimde hissediyorum. "Nasıl?"

"Mümkün olan her şekilde," diye boğuluyorum.

Alessandro'nun bedeni hareketsizleşiyor ve birkaç dakika boyunca hissedebildiğim tek hareket göğsünün sırtımda yükselip alçalması oluyor. Küfür ediyor. Sıcak nefesi tenimde gezinirken dişleri boğazımı sıyrıyor ve beni titretiyor.

Elini çekerek beni döndürüyor ve kendimi sırtımı duvara yaslamış halde buluyorum.

Elleri kıcımlı kavrayıp beni kaldırırken, "Bunun olmaması gerekiyordu," diyor. Sesi çığ. Gergin.

Bacaklarımı beline doluyor, yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum. "Biliyorum," diyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum.

Alt dudağımı ısıyor, dişlerinin arasına alıp emiyor, bu sırada siki bana sürtünüyor. Parmaklarım, vücudumun geri kalanı gibi kısa saçlarının üzerinde kaydırırken titriyor. Bunun nasıl hissettireceğini uzun zamandır hayal ediyordum ve bu en çılgın hayallerimin bile ötesinde. Sadece öpüşüyoruz ve ben şimdiden yanmaya yakınım.

"Neden burada olduğumu biliyor musun? Bu işi yapmak için mi?" diye soruyor boynumdan aşağı öpücükler bırakırken. Sesi hırçın. Ses tonunda bir suçlama var.

Elimi bedenlerimiz arasında kaydırıp eşofmanının ipini çözüyorum ve sikini serbest bırakıyorum.

"Neden?" Sert uzunluğunun ucunu girişte hissettiğimde ağzımdan kaçırdım.

Alessandro dudaklarını çenem boyunca ağzıma doğru götürüyor ve hedefine ulaştığında duruyor.

"Buraya kocandan intikam almaya geldim," diyor dudaklarıma, siki yavaşça damlayan merkezime doğru kayarken. "Ve sen de benim intikamımdın, Ravenna."

Sözlerinde çok fazla kızgınlık var. Kendimi tehdit altında hissetmeliyim. Hayatımı sona erdirme planını itiraf etti ama hem bedenim hem de zihnim Bu gerçeği görmezden geldi, dudaklarına sahip çıkmanın büyüüne kapıldı.

Alessandro geri çekiliyor, sonra tekrar kabzasına kadar sokuluyor ve vücudunu benimkine bastırıyor. Duvarlarım onun uzunluğunun etrafında kasılırken hava ciğerlerimi terk ediyor. Kılını bile kıpırdatmıyor, sadece vücudu benimkine yapışmış, siki içime girmiş halde öylece duruyor.

"Senden nefret ediyorum, Ravenna Pisano," diye yüzüme doğru havlıyor ve bana bir kez daha çarpıyor.

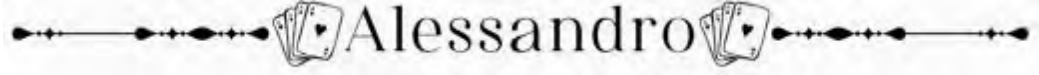
Hava ciğerlerimden kısa nefeslerle kaçıyor, titremeler vücudumu sarsarken görüşüm bulanıklaşıyor. Omuzlarına tutunup çığlık atıyorum ve

o beni sanki

Bu ifadeyi kemiklerime kazımak istiyor. Ama ben bırakıyorum ve zevk dalgalarına biniyorum.

"Söyle bana Ravenna," diyor Alessandro'nun boğuk sesi kulağımın dibinde. "Kocan seni böyle beceriyor mu?"

Başımı eğiyorum ve dişlerimi boynuna geçiriyorum. "Neden umursuyorsun ki?"

"Neden umursuyorsun?" diye fısıldıyor ve bu kelimelerin kafamda tahribat yarattığını hissediyorum.

Neden umurumda olsun ki? Yarattığım kaleden büyük bir parça daha düşerken zihnimin arkasından gök gürültüsü gibi bir ses geliyor. Onu yakalamaya, geri vermeye çalışıyorum ama parça sadece hiçliğe karışıyor.

"Cevap ver bana!" O melek yüzüne doğru kükredim, telaşlıydım ve ter içinde kalmıştım.

Bilmem gerek. O pisliğin ona bu şekilde sahip olması fikri bile beni çıldırtıyor. Akıl sağlığımla ilgili karar hâlâ verilmedi.

Ravenna'nın eli enseme kavırıyor, uzun tırnakları derime batıyor.

"Rocco iktidarsız," diye ısırıldı. "Asla yapamaz ..."

Beynim duyduklarımı işlerken vücudum bir an hareketsiz kalıyor. Siktiğimin Rocco Pisano'su ona hiç sahip olmamış. Parmaklarımı Ravenna'nın başının arkasındaki uzun siyah saç tellerine doluyor ve amına sokuyorum. Ravenna'nın nefesi kesiliyor ve ben de ağzımı onunkine yapıştırıp zevkinin o tatlı sesini kendime saklamak için yutuyorum.

Başını elimle yastıklayarak güvende tutuyorum, ona vuruyorum, sonunda beni maruz bıraktığı haftalarca süren hayal kırıklığını ve uykusuz geceleri topluyorum. Kendime acımasız tempomun bir ceza olduğunu söylüyorum. Onun mu? Benim mi? Yeminime ihanet ettirdiği için onu mahvetmek istiyorum. Son sekiz yıldır uğruna yaşadığım her şeyi yok ettiği için. Buna inanmak için kendimi zorluyorum,

Tüm bunlar olurken zihnimde şiddetli bir fırtına kopuyor. Kalem sallanıyor ve

Yapısından çok sayıda parça düşüyor, intikamımın parçalarını bir kenara atıyor. O kadar çok ki, onları asla toplayıp yerine koyamayacağım.

Kuzgun saçlı meleğime -öldürmeye yemin ettiğim bir kadına- zihnimde aynı mantrayı tekrarlayarak pompalamaya devam ediyorum.

Ondan nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

Yine de elimi başının arkasından çekemiyorum, biz delilik içinde yanarken onun en ufak bir zarar görmesini göze alamıyorum.

Ravenna kollarımı sıkıyor, tırnakları derime batarken zevkten titriyor. Yüzüne bakarak adımlarımı hızlandırıyorum. Ter gözlerime kayıyor, onları yakıyor, ama silmeyi düşünmüyorum, göz kırpmaya bile cesaret edemiyorum. Geldiğinde onu görmek zorundayım. Bu ihtiyaç

onun yıkımının ilkel ve acımasız olduğuna tanıklık ediyor. Ravenna arkasını dönüyor, amcığı sikimin etrafında kenetlenirken dudaklarından kendinden geçmiş bir çığlık çıkıyor. Ve son bir hamleyle kendimi onun içine gömüyorum ve tohumlarım onu doldururken kükrüyorum. Ses gırtlaktan ve kırık, aynı zamanda bir zafer ve yenilgi çığlığı.

Gözlerimi kapatıp alnımı onunkine bastırıyorum. Ne yaptım ben?

Yumuşak, günahkâr dudaklar benimkine dokunuyor. Ilık nefes yüzümü okşuyor. Yapmam gereken son şey olmasına rağmen öpücüğe karşılık veriyorum. Elimde değil. Dillerimizin her vuruşu, her küçük ısırık aynı anda hem cennet hem cehennem. Zevk ve acı.

Bir yanım sonsuza dek böyle kalmak istiyor, kollarımda onunla. Ama başka bir parçam öfkeyle çığlık atıyor ve bana hain diyor. Üstünlük savaşı ruhumun içinde şiddetleniyor ve onu parçalara ayırıyor. Acı neredeyse fiziksel, taraflardan biri sonunda kazanana kadar beni avucunun içinde tutuyor.

Ravenna'nın saçlarını bırakıyorum ve dudaklarından uzaklaşıyorum.

"Bu bir daha olmayacak," diyorum onu yere indirirken.

Bölüm 15

"Birinin Rocco'yu öldürmeye çalıştığına inanamıyorum!" Eleonora, Capo Giancarlo Medici'nin karısı haykırıyor. "Yıkılmış olmalısın, hayatım."

Garsonun elindeki tepside bir kadeh şarap alıyorum ve büyük bir yudum alıyorum. "Evet. Berbat."

"Kimin yaptığını biliyor muyuz?" Sanki uzun zamandır sırdaşmışız gibi kulağıma fısıldamak için öne doğru eğiliyor. "Muhtemelen Sırp klanı olduğunu duydum. Aralarındaki bir kavganın intikamını alıyorlarmış."

"Belki." Bir yudum daha alıyorum ve bakışlarımı odanın köşesinde duran siyah takım elbiseli devasa figüre çeviriyorum. Gözlerim ona takılır takılmaz kalbim bir kez daha kanamaya başlıyor.

Alessandro bu sabah aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Beni yarın yokmuş gibi becerdi, hayatımın en iyi seksini yaşattı, sonra tek kelime etmeden kütüphaneyi terk etti, arkasından kapıyı çarparak kapattı. Terli ve telaşlı bir şekilde orada durdum, döllerini üzerime damlıyordu. kim bilir ne kadar süre o kapıya baktım. Ve ağladım. Şaşkınlık. Acı. Pişmanlık. Ne olduğunu ve neden o şekilde çıkıp gittiğini anlamaya çalışırken tüm bu duygular göğsümün içinde şiddetlendi.

Sen benim intikamımsın, dedi.

Ona tüm yaptığım bu mu? Kocamın yaptığı bir şeyin intikamı. Bitti mi? O öpücükler ve okşamaların hepsi yalan mıydı? Evet, muhtemelen öyleydi.

Elimdeki şarap kadehine bakıyorum ve yutkunuyorum. İntikam sikişinden başka bir şey olmadığım bir adama aşık olmuşum. Hüzünlü bir kahkaha benden kaçıyor. Yaşamış en büyük aptal ben olmalıyım çünkü

onun da bana karşı hisleri vardı. Sanırım söyledikleri doğru, aşık bir kadından daha kör ya da aptal bir şey yoktur.

"Sırlar yapsaydı hiç şaşmazdım," diye devam ediyor Eleonora. "Onların hepsi kesinlikle deli. Serafina bana Popov denen adamın kulübünün barında bir adamın parmağını kestiğini gördüğünü söyledi. Bunu müşterilerin önünde yapmış. Bir hayvan."

Eleonora'nın saçmalıklarını duymazdan gelip Alessandro'yu izliyorum. Ellerini arkasında kavuşturmuş, yüzünde asık bir ifadeyle kalabalığı izliyor. Bütün gece, çok acı verdiği için doğrudan ona bakmaktan kaçınmaya çalıştım ama gözlerim mıknaş gibi ona doğru çekilmeye devam ediyor. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Kütüphanede olanlardan sonra, öğleden sonra beni hastaneye götürene kadar onu görmedim, böylece kadınlık görevimi yerine getirip kocamı ziyaret edebildim. Yolculuk, gerçek ziyaretten daha uzun sürdü. Hem Rocco hem de ben bunu göstermelik yaptığımızı biliyorduk çünkü Tanrı korusun, birileri aramızda bir sorun olduğunu fark edebilir ve yorum yapabiliirdi. Odasına girdim, getirmemi istediği şeyleri teslim ettim ve çıktım. Birkaç dakikadan az sürdü ama yine de yeterince hızlı değildi ve oradan çıkmak için sabırsızlanıyordum.

Bu işi bitirdiğimde, Alessandro beni alışveriş merkezine götürdü. Daha sonra beni annemin evine götürdü ve Bayan Natello için aldığım eşyaları ona bıraktım. Eve döndüğümüzde, bu lanet partiye gitme vakti gelene kadar odasında kayboldu.

Alessandro başını kaldırıyor ve kısacık bir an için bakışlarımız birleşiyor ama hemen gözlerini kaçırıyor. Acıtıyor. Özellikle de daha önce hiç bu sabah hissettiğim gibi hissetmediğim için, onun vücuduyla çevrili, sıcak nefesi yüzümde ve siki içimde. Kendimi özgür hissediyordum. Sanki hiçbir şey ve hiç kimse bana ulaşamayacak ya da beni bir daha incitemeyecekti. Onun varlığı aşılmaz bir duvardı, beni koruyor ve zarar görmemi engelliyordu.

Kocamı aldattığım için utanmalıyım ama utanmıyorum. Zamanı geri alabilseydim, her şeyi yeniden yapardım. Alessandro'nun vücudunu tekrar yanımda hissetmek istiyorum ve bu sadece seksle ilgili değil. Onunla ilgili. Tanıştığımız günden beri ona karşı bir çekim hissediyorum. Onun da bana karşı bir şeyler hissettiğini düşündüm,

Ben de. Acınası sevilme ihtiyacımla, hiç olmayan şeyleri görmeme izin verdim. Sadece *intikam* için patronunun karısını becermek istiyordu.

"Ravenna, canım?"

"Özür dilerim," gözümü hızla korumamdan kaçırıyorum. "Düşüncelere dalmışım."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Rocco için endişeleniyor olmalısın. Eve ne zaman gelebileceğini söylediler mi?"

Bu düşünce boğazımı düğüm düğüm ediyor. "Birkaç hafta içinde."

"Oh, bu kadar uzun mu? Onu özlemiş olmalısınız. İkiniz çok güzel bir çiftsiniz." Gülümsüyor ve başka bir şey söylemeye başlıyor ama bağırışlar yükseliyor

Odanın içinde bir yerde.

Masalardan birinde toplanmış bir gruba doğru dönüyorum, tam zamanında yaşlı bir adamın başka bir adama yumruk salladığını görüyorum.

"O adamın başının belada olduğunu biliyordum," diyor Eleonora yanımda, yumruktan kaçan ve şimdi rakibinin karnına bir tekmeyle karşılık veren genç adamı başıyla işaret ederek.

"Kim o?" Ben soruyorum.

"Damian Rossi. Kardeşi Şikago'da don." Sırıttıyor. "Ortensia onun yatakta bir canavar olduğunu söylüyor."

"Buraya gelmesine izin verildi mi?" Ben sordum. Diğer Cosa Nostra ailelerinin üyelerinin, Don'umuzun izni olmadan New York bölgesine girmeleri kesinlikle yasaktır.

"Ajello'nun kardeşiyle yaptığı büyük bir iş var. Damian, yakında iptal edileceğinden emin olduğum onayı almış olmalı. Onu boğmaya çalışan adam Ortensia'nın kocası."

Güvenlik görevlileri Damian Rossi'ye yaklaşıp onu etkisiz hale getirmeye çalışır. Tüm bu kargaşa içinde ihanete uğrayan koca bir şeyler bağırıyor ve ceketine uzanıyor. Sonrasında ne olduğunu göremiyorum çünkü siyah bir takım elbiseye bürünmüş kas yığını gözlerimin önünde beliriyor. Bir silah sesi duyuldu.

İki büyük kol etrafımı sarıyor ve Alessandro beni odanın bir ucundan diğerine taşıırken kendimi ayaklarım yerden kesilmiş halde buluyorum. Nereye gittiğini ya da neler olduğunu göremiyorum çünkü yüzüm ve vücudum onun önüne yapışmış durumda. Sadece Alessandro'nun arkasından gelen bağırışları ve bir silah sesi daha duyabiliyorum. Bu arada o da rahatça hedefine doğru ilerlemeye devam ediyor. Onun işinde bu tür şeylerin sık sık yaşandığını anlıyorum ama etrafta silah sesleri varken kaçmamız falan gerekmez mi?

"Gezintiye mi çıkıyoruz?" Göğsüne doğru mırıldanıyorum. "Hayır."

"Belki o zaman daha hızlı yürüyebilirsin?" "Hiçbir kurşun seni vuramaz, Ravenna."

Tabii ki, tüm vücudum onunkiyile kaplıyken bana çarpmaz! "Sana çarpabilir!" Tersledim.

"Bunun gerçekleşme ihtimali çok düşük."

Arkamızda, odadaki kaos azalmış gibi görünüyor çünkü şimdi sadece sessiz mırıltılar duyulabiliyor. Parti misafirlerinin çoktan histeriden dedikoduya geçtiler. Alessandro'nun ölçüsü Adımlar durur ve beni yere indirir ama kollarını sıkı sıkı sarar.

"Kıpırdama," diyor sonunda beni bırakıp odayı incelemeye başlamadan önce.

Gülünç derecede geniş sırtından başka bir şey göremiyorum, bu yüzden etrafına bakmak için biraz yana eğildim. Damian Rossi bir polis tarafından sürükleniyordu.

birkaç adam. Kızgın görünüyor ama zarar görmemiş. Diğer adam, Ortensia'nın kocası, yakındaki bir sandalyeye çökmüş, çenesine bir torba buz tutuyor. Konukların geri kalanı üçer dörder kişilik küçük gruplar halinde toplanmış, kendi aralarında kıs kıs gülüyor ve daha fazla içki getirmeleri için garsonlara el sallıyor. Tipik bir durum.

"Güvenli," diyor Alessandro.

Arkamı dönüp Eleonora'nın Pietro'yla birlikte durduğu bara doğru ilerlerken ona bakmıyorum bile. Sıkıca sarılmış olma hissi

Alessandro'nun kolları solmayacak. Daha fazlasını istiyorum. Sadece onun besleyebildiği anlık bir bağımlılık gibi. Bundan nefret ediyorum.

Barmene "Cin tonik," diyorum ve Eleonora'nın sağında bir yere oturuyorum.

Kocam burada olsaydı, kriz geçirirdi. Rocco Pisano'nun karısı şaraptan başka bir şeyle asla görülmez. Rocco'nun canı cehenneme. Rocco'nun karısını da sikeyim. Ben kendimim, sevdiklerim ve sevmediklerim var. Ve şaraptan nefret ederim. Olduğum kişiyi bastırmak için elinden geleni yaptı ve ben de ona izin verdim. Her aşağılayıcı sözde, her vuruşta, neredeyse hiçbir şey kalmayana kadar daha da derine batmama izin verdim. Aklımın başıma gelmesi için korumam tarafından sikilip atılmam gerekti.

"Tanrım, bu korkunçtu," diye haykırıyor Eleonora. "Kurşunlardan biri tavana zarar verdi. Burayı bir daha kiralamamıza izin verileceğini sanmıyorum."

"Muhtemelen hayır." Omuz silkiyorum, barmenin önümdeki bardak altlığına koyduğu bardağı elime alıyorum ve büyük bir yudum alıyorum.

"Giancarlo'yu bulmalıyım. Belki müdürü ikna edebilir. Pietro, Ravenna'ya eşlik edebilir misin?"

"Elbette." Pietro başını sallıyor. "Sen nasılsın, Ravenna?" "Düğünümle kıyaslandığında, bu sadece küçük bir tartışma."

"Evet, o geceyi hatırlıyorum."

"Ben de öyle. Çok iyi," diyorum.

Düğün ziyafetim sırasında İrlandalı paralı askerler saldırdı. Herkes dışarıda havai fişekleri izliyordu. Birkaç kişi öldü ve Rocco sabaha kadar yetkililerle uğraşmak zorunda kaldı. Eve öfkeyle geldi ve beni becermeye çalıştı. Sonra, onun yerine beni dövdü.

"Nino bana Rocco'nun geçen gece güvenlik elemanlarından birini kaybettiğini söyledi.

Federico, değil mi? Zavallı piç kurusu, yemeğini öyle yuttu."

Bardak elimden kayıyor ve yere düşüyor. Bakışlarım bir kez daha duvarın dibinde pusuya yatmış olan Alessandro'ya yöneliyor. Duruşu sert, omurgası dimdik ve gözleri Pietro'ya sabitlenmiş.

"Ravenna? Sen iyi misin?" Pietro soruyor.

"İyiyim," diye fısıldıyorum.

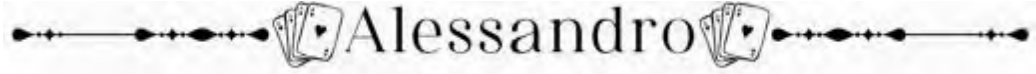
Bu sadece bir tesadüf mü? Olamaz. Bana Rocco'nun aynı gece bana vurduğunu bilen güvenlik görevlisinin adını sordu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Belki de bana karşı bir şeyler hissediyordur? *Dur*. Onu düşünmeyi bırakmalıyım. Bu sabah benimle ilgili hislerini açıkça belirtti.

"Bana pek iyi görünmüyorsun, Ravenna." Pietro elini üst koluma koydu.

Donup kalıyorum, tek bir kasımı bile oynatamıyorum. Rocco dokunuşa tanıklık etmek için burada olmasa bile, birinin bana dokunacağı fikriyle içimi bir panik dalgası kaplıyor. fark edip kocama söyleyeceğim. O adam beni Pavlov'un köpeklerinden birine çevirdi.

"Seni eve götürmemi ister misin?"

Pietro'nun beni eve bırakmasını istemiyorum. Alessandro'nun yapmasını istiyorum. "Evet, çok iyi olur. Teşekkür ederim."
Gülümsedim.

Pisano malikanesinde Pietro'nun arabasının yanına park ediyorum ve Ravenna'ya ön kapıya kadar eşlik etmesini izlerken ellerim acıyana kadar direksiyonu kavriyorum.

Ancak Pietro aracına binip garaj yolundan çekildikten sonra arabamdan çıkmama izin verdim. Yoksa boynunu kırardım. Ravenna'yı becermenin onu sistemimden çıkaracağını, ona karşı geliştirdiğim lanet saplantıdan beni kurtaracağını ummuştum ama bu sadece durumu daha da kötüleştirdi.

Bu kadın söz konusu olduğunda ne yapacağımı bilemiyorum. Ondan nefret ediyor olabilirim ama aletim etmediğimi söylüyor. Bana hissettirdikleri daha önce hiç yaşamadığım şeyler. Natalie ile bile. Karımı seviyordum. Ama Ravenna ile, ona olan ihtiyacım artık inkar edebileceğim bir arzu değil. Derimin altına yerleşti, ruhuma bir dövme gibi işledi. Onu korumak ne zaman planımı gerçekleştirmek için onu öldürmekten daha mı önemli? Bir kadını kurtarmak, bir başkasına ihanet etmem anlamına geliyor.

onun mezarı. Ama Ravenna'nın canını almak? Kendi silahımı da kafama dayayabilirim.

Taş basamakları tırmanıp malikanenin içine giriyorum. Neredeyse gece yarısı olduğu için koridordan yatak odama doğru yürürken etrafta kimse yoktu. İçeri girince ceketimi ve kılıfımı çıkarıp evin planlarını çıkarıyorum ve şemayı köşeye sıkışmış küçük masanın üzerine yayıyorum. Ravenna'yı düşünmeyi bırakmam için bir şeyler yapmam gerekiyor.

İki saat sonra, zemin katın zayıf noktalarını işaretlerken dokuzuncu hatayı yaptıktan sonra kalemi odanın öbür ucuna fırlatıp kağıtları itiyorum.

Odamdan çıkıp boş antreden geçerek merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum. Gecenin ilerleyen saatleri ve sahanlıktaki dede saatinin tik takları dışında ev sessiz. Sola dönüyorum ve Koridorda ilerleyip Ravenna'nın yatak odasının kapısında duruyorum. Dikkatlice çevirip kapıyı biraz araladığımda kapı tokmağı avucumun altında soğuk duruyor.

Ravenna uyuyor, uzun saçları yastığın üzerine dökülmüş. Kabarık beyaz bir battaniye ayaklarının dibine serilmiş.

Yatağa yaklaşıp yüzüne ve boynuna düşmüş bir tutamı kaldırmak için uzanıyorum. Kısa bir süre önce, o narin boğazı kesip kanının dökülüşünü izlemeyi hayal etmişim. Ama şimdi? Şimdi, ona herhangi bir şekilde zarar verme fikri bile beni tamamen çılgına çeviriyor.

Bu işe girdiğimde ve buraya geldiğimde her şey çok kolay olacaktı gibi görünüyordu. Bir hedefim ve ona ulaşmanın bir yolu vardı. Ama bu hedefe

Ravenna Pisano ve onun hüzünlü yeşil gözleri her şeyi mahvediyor.

Başka bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacım var. Aklımı Ravenna'dan uzaklaştıracak herhangi bir şeye. Ve planımda ilerlemem gerek. Yeniden değerlendir ve adapte ol, bunun için eğitildim. Hiçbir plan düşmanla temastan sağ çıkamaz. Bu yüzden, değişim zamanı.

Rocco'nun inşaat işini batırmak için odaklanmak ve günlerce hazırlık yapmak gerekecek ama şu anda ikisini de gerektirecek bir şeyle başa çıkamayacak kadar yıpranmış durumdayım. Kan almalıyım. Şimdi! Görünüşe göre Rocco'nun babasının ölüm vakti geldi. Ne yazık ki, Pisano izlemek için orada olmayacak.

Elio Pisano'nun evini inceleme fırsatım olmadı ve güvenlik görevlilerinin hareketlerini bilmiyorum. Rocco ve Ravenna'ya eşlik ederken gördüğüm kadarıyla alarm sistemleri çok basit ama tüm mülk sıkı bir şekilde korunuyor. Yeterli devriye keşfi olmadan oraya sızmaya çalışmak çok riskli olur. Ama bunun bir önemi yok.

Ravenna'nın uyuyan yüzüne son bir kez baktıktan sonra battaniyeyi üzerine çekiyorum ve sessizce odadan çıkıyorum.

* * *

Elio Pisano'nun evi diğer iki evin arasında yer alıyor. Soldakinde bahçe fenerleri yanıyor ama sağdaki evin etrafındaki çimenlik karanlıkla örtülü. İşe yarar.

Komşunun arazisine girmek için kilitli olmayan bahçe kapısını kullanıyorum ve onu Elio Pisano'nunkine bağlayan çit duvarı boyunca sürünerek, bölünmenin üzerinde büyüyen akçaağaca yaklaşıyorum. Etrafı taramak için yükseldiğimde dalları gıcırıyor ve ağırlığım altında eğiliyor.

Ana kapıda iki muhafız var ama dış çevre boyunca hiç muhafız yok. Ancak tel örgülerin içinde en az beş kişi devriye geziyor ve daha fazlası da ön kapıda konuşlanmış durumda. Mülkün tek girişi gibi görünen kapıdaki kamera dışında herhangi bir izleme kamerası görmüyorum.

Ağaçtan tekrar iniyorum ve giriş noktası olarak seçtiğim noktaya ulaşana kadar çit duvarı boyunca yürüyorum, sırt çantamdan yakalama kancasını ve halatı çıkarıyorum. Z.E.R.O. birimindeki görevlerim sırasında, her zaman son teknoloji basınçla çalışan grapnel fırlatıcıları kullanırdık, ama Bunlar çok yüksek yerlere erişimi güvence altına almak için tasarlanmıştır ve çok gürültülü olma eğilimindedirler. Normal ev duvarları eski tip ekipmanlar gerektirir.

Kanca yerini bulana kadar üç deneme yapıyorum. İpi kullanarak düz duvara tırmanıyorum, kancayı diğer tarafta yere atıyorum ve sonra aşağı atıyorum.

Avlunun büyük kısmı iyi aydınlatılmış ama etrafa serpiştirilmiş ağaçlar ve dekoratif çalılar var. Onları bir avluya doğru ilerlerken korunmak için kullanıyorum.

evin arka tarafındaki korumasız kapı. Bir güvenlik görevlisi köşeyi dönüp girişin önünde durduğunda neredeyse oradaydım. Beş dakika sonra gitmeyince, binanın bir köşesine ulaşmak için gölgeleri ve yeşillikleri kullanıyorum. Güvenlik görevlisinin sırtı bana dönüktü ve telefonuna bakıyordu. Ona arkadan yaklaşıyorum, avucumu ağzının üzerine bastırıyorum ve diğer kolumu boynuna doluyorum. Adam çırpınıyor ve kendini kurtarmaya çalışıyor ama ben kolumu daha da sıkarak boynunu kırıyorum.

Cesedi bir çalının arkasına çekiyorum ve Elio Pisano'nun evinde gördüğüm güvenlik sistemiyle uyumlu alarm bozucuyu almak için sırt çantama uzanıyorum. Bir dakika sonra içerideydim.

Evin yerleşimi Rocco'nunkine benziyor - büyük bir fuaye ve aynı derecede dekoratif ahşap merdiven boşluğu, tavanda freskler. Etrafa hızlı bir bakış

çevrede kimsenin olmadığını doğruluyor. İkinci kata çıkarken merdivenler botlarımın altında gıcırıyor ve sonra sola dönüyorum. Bu taraftaki dört yatak odasının hepsi boş, bu yüzden ayak sesleri ve döşeme tahtalarının gıcırtısını duyduğumda diğer tarafa dönüyorum. Sırtımı duvara dayayıp bıçağımı çıkarıyorum.

Uşak kıyafeti giymiş bir adam sahanlığa çıktı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

sabahın üçünde evde dolaşıyor ama bugün onun şanslı günü değil.

Ceketinin önünü tuttum ve aynı anda

bıçağı boynuna sapladım. Vücudu birkaç kez seğirirken elime kan sıçırıyor.

Ölü uşağı boş yatak odalarından birine taşıyorum, sonra da aramaya devam ediyorum.

Elio Pisano'yu uzak yatak odasında buldum. Dört direkli yatağın ortasına yayılmış, üzerinde boxer külotundan başka bir şey yok, horluyor. Taktik yeleğimin cebine uzanıp küçük bir kutu çıkardım. şırınga ve yatağa yaklaşın.

Birkaç dakika boyunca Rocco'nun babasını izliyorum, olacakların heyecanını yaşıyorum, sonra avucumla ağzını kapatıp iğneyi boynuna gömüyorum. Elio'nun gözleri aniden açılıyor ve ben de gözlerinde gördüğüm panikten zevk alıyorum. Eli fırlayıp ön kolumu kavırıyor ama

sonra tekrar göğsünün üzerine düşüyor. Vücudunun geri kalanı gibi gevşekti.

Elimi ağızından çekiyorum ve diğer elimdeki boş hipodermik iğneye bakan şişkin gözlerini izliyorum.

"Kullanışlı küçük bir kokteyl," diyorum hipodermik kutusuna geri koyarken. "Ordu bunu bazen kullanıyor. Vücudu felç ediyor, böylece kişi hareket edemiyor ya da konuşmıyor."

Bıçağı kalçamdan sıyrıyorum ve bıçağın kenarını başparmağının ucuna yerleştiriyorum.

"Eğlenceli kısmını bilmek ister misin? Acıyı uyuşturmuyor." Gülümsüyorum ve parmağındaki etin bir kısmını kesiyorum.

Daha önce sadece bir kez bir adamın gözleriyle çılgılık attığına şahit olmuştum. O da

On yıldan daha uzun bir süre önce, Kai'nin bir görevin ardından firar ettiği ve Kruger'ın daha sonra ona bir ders vermeye karar verdiği bir zaman. Az önce Elio'da kullandığım kokteylin aynısını Kai'ye de verdi ve onu rastgele bıçakladı. Ama o zaman ile şimdi arasında çok büyük bir fark var. Kai'nin bakışları gözlerinde öfke dolu bir çılgılık vardı. Elio'nun gözlerinde sadece dehşet vardı.

"Sana bir hikâye anlatayım." Bıçağı Elio'nun elinde ve ön kolunda gezdiriyorum, ucunu sürüklerken sığ bir kesik açıyorum. Kanama ihtimali olmadan ciddi bir acı vermeye yetecek kadar. "Baharda çiçek açan ağaçların kokusunu sevdiği için mahallede sabah yürüyüşüne çıkan bir kadının hikâyesi."

Dirseğine ulaştığımda duruyorum. Vücudun yüzeye yakın sinirlerin acıya daha duyarlı olduğu bazı bölgeleri vardır. Parmak uçları. Dizler. Ayak kemeri. Kaval kemiği. Dirsekler. Bıçağın ucunu ulnar sinirin tam ortasına gömüyorum.

Bıçağı etine saplarken devam ediyorum: "Makyajlı bir arabanın içindeki adam kırmızı ışıktaki geçti ve karşıdan karşıya geçmekte olan kadına çarptı." "Sarhoştur ve hız sınırının iki katı hızla gidiyordu. Ve arkasına bile bakmadan olay yerinden kaçtı."

Burun deliklerim idrar kokusuyla doluyor. Kafamı kaldırdığımda Elio'nun gözleri kan çanağına dönmüştü ve alnını ince bir ter tabakası kaplamıştı. Üzerine eğilip bıçağı boynuna doğru sürüklüyorum ve arkasında ince kırmızı bir iz bırakıyorum.

"Ve şoförün babası - New York'un yeni donunu etkilemeye çalışan yeni

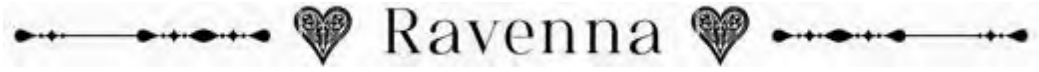
bir kaptan - her şeyi o kadar iyi örtbas etti ki

Su luyu bulmak için yıllar gerekecek."

Bı a ın kenarını boynunda kaydırıyorum, kesi i sı  tutuyorum, sonra a a ı doğru bir çizgi  iziyorum ve kalbinin hemen üzerinde duruyorum. Bı a ı yerine yerle tirdi imde, a zım kulağının hemen yanına gelene kadar başımı e iyorum.

"O kadın benim karımdı," diye fısıldadım. "Sen kendi kanın ve sidi inle dolu bir su birikintisinde ölürken, oğluna ne yapacağımı d   n."

Bı a ı daha sıkı kavradım ve kabzasına kadar kalbine sapladım.

Dönen bir kapı tokma ının sesi ve yavaş adımların altındaki ahşap zeminin gıcırtısı beni uyandırıyor. Gözlerimi açıyorum ama hareket etmeye cesaret edemiyorum. Bir an için Rocco'nun beni zorlamaya geldiğini düşünüyorum. Sonra, ben burada olmadığını hatırlıyorum. Yatakta do ruluyorum, yatak örtülerini g  s me bastırıyorum ve balkon kapısının yanındaki koltukta oturan Alessandro'yu fark ediyorum. Ona göre Pencereden sızan soluk ı ı a bakılırsa sabahın erken saatleri olmalı. Hiç uyumamı  gibi görünüyor ve üzerindeki tuhaf kıyafet beni   phede bırakıyor.

"Odamda ne yapıyorsun?" Siyah kargo pantolonu ve uzun kollu g mle inden oluşan kıyafetini tarayarak soruyorum. Siyah bir askeri yelek yattığı koltuğun kolundan sarkıyor. Kütüphanedeki savunma derslerim dışında onu takım elbise dışında bir şey giyerken hiç görmemiştim.

Alessandro cevap vermiyor, sadece bana bakmaya devam ediyor.

"Git," diye  ıkı tım. "D n istediğini aldın. Bir daha olmayacak. Dışarı."

Burun delikleri alevleniyor ve dudaklarından gırtlaktan gelen bir inilti çıkıyor. Gözlerimi ellerine indiriyorum. Yattı ı koltuğun kollarını kavırıyor, vücudu gergin. G mle inin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış,  n kollarındaki gergin kasları ortaya çıkartıyor. Sa  elinin arkasında ve parmaklarında koyu kırmızı lekeler var.

"Bu kan mı?"

"Evet," diyor dişlerini sıkarak. "Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum." "Ne tür bir dikkat dağınıklığı bir insanı kanlar içinde bırakır? dirsekler?"

"Öldüren türden."

Gözlerimi kırıştıtarak dehşetin omurgamdan aşağı akmasını bekliyorum. Ama öyle olmadı.

Kocamın evde olduğu düşüncesi bende kaçıp saklanma isteği uyandırıyor ama Alessandro'nun birinin hayatına son verdikten sonra benden sadece birkaç adım ötede oturuyor olması beni hiç korkutmuyor. Beni korkutan tek şey

Kucağına kıvrılma ihtiyacı ve bunun her şeyi daha iyi hale getireceğine olan inancım.

"Peki neden böyle aşırı bir dikkat dağınıklığına ihtiyaç duydunuz?" diye sordum.

"Seni düşünmeyi bırakmak için, Ravenna." Koltuktan kalktı ve yatağımın ayak ucunda durana kadar birkaç adım attı. "Korkarım işe yaramadı."

Yatak örtüsünün kenarından tutuyor. Çekiştirip yana atarken kumaş ellerimden kayıyor. Uykumda geceliğim belime kadar sıyrılmış, dantelli mavi külotum tamamen ortaya çıkmıştı. Alessandro'nun gözleri yavaşça vücudumda gezinip ağzımda durduğunda nefeslerim hızlanıyor.

"Pietro'dan hoşlanıyor musun?" diye soruyor bakışlarını dudaklarımdan ayırmadan.

"Babamın arkadaşıydı ve bana her zaman iyi davranırdı."

Alessandro'nun gözleri yukarı kalkıp benimkilerle buluşuyor. "Soruyu yeniden ifade edeyim. Nefes almaya devam etmesini istiyor musun?"

"Evet."

"Bu durumda, lütfen ondan seni tekrar eve bırakmasını isteme." Gözleri tekrar aşağı kayıyor ve bacaklarımdan arasında dinleniyor.

Alt dudağımı ısıırıyorum ve yatakta arkama yaslanıp elimi külot. "Beni eve kimin bıraktığından sana ne?"

Ayak bileklerimden tutup beni yatağın ucuna doğru çekerken

"İstemiyorum," diye bağıyor.

Avuç içleri yavaşça bacaklarımdan yukarı doğru kayarken tenini tenimde hissetmek tüm vücudumda tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Parmaklarını külotumun kenarlarına geçirip bakışlarımla buluştuğunda okşayışının izini takip ediyorlar. Gözleri iki karanlık havuz gibi ve derinliklerinde bir fırtına kopuyor.

"Bana durmamı söyle," diyor gergin bir sesle.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve davet için kalçalarımı kaldırıyorum.

Gözlerinde bir şey parlıyor. Fırtına sadece bir saniyeliğine diniyor ve ötesindeki gizli sırları görmeme izin veriyor. Bir an oradaydı, bir an sonra yok oldu, tutku ve arzuyla bir kez daha gizlendi. Ne olduklarını kavramak için zamanım olmadı, sırları kilitli kaldı.

Dantelli kumaşı kaydırarak çıkardıktan sonra Alessandro yere diz çöküyor ve yüzünü bacaklarımdan arasına gömüyor.

Dilini yarığımın üzerinde ilk kez gezdirdiğinde bir inilti kopuyor içimden. Daha önce hiç oral seks deneyimim olmamıştı, hiç düşünmemiştim bile. Çok şehvetli. Çiğ. Bir erkeğin bu kadar kişiselleşmesine izin verirken kendimi rahat hissedeceğimi sanmıyordum.

Bir yavaş vuruş daha ve sonra Alessandro'nun dilinin içime kaydığını hissediyorum. Parmaklarımı kısa saçlarının üzerinde kaydırıyorum ve ona daha fazla erişim sağlamak için kendimi daha geniş açıyorum.

"Daha hızlı," diye inliyorum.

Yalvarışımı görmezden geliyor ve aynı hızda devam ediyor, yavaşça Dilini içeri ve dışarı. Bana işkence ediyor. Avuç içleri kalçalarımı okşuyor, dokunduğu her yerde tenim yanıyor. Ayak bileklerime ulaştığında bacaklarımı ayırıyor, beni daha da açıyor.

"Günlerdir bunu yapmayı hayal ediyordum," diyor yalamalar arasında. "Güzel amını yemek. Şüphelendiğim kadar tatlı olup olmadığını görmek."

"Peki öyle mi?" Sözlerim karşısında tamamen şok olmuş bir halde soruyorum.

"Evet. Fantezilerimdekinden bile daha tatlı. Yasak bir meyve, tadına bakmaya cesaret ettiğim için beni doğrucu Hades'e göndereceğinden eminim." Kokumu içine çekerken nefesinin tenimi havalandırıldığını hissedebiliyorum. "Ben lanetliyim."

Omuriliğimin dibinde bir titreme başlıyor ve sonra dilinin her vuruşu

bir öncekinden biraz daha hızlı olarak amıma ziyafet çekerken bir dalga gibi beni yıkıyor. Sol elini iç uyluğum boyunca hareket ettiriyor ve

parmağını içime sokarken bir yandan da ağzıyla bana eziyet etmeye devam ediyor. Nefesimi emerken sırtım kavisleniyor. Bacaklarımın arasında ıslaklık birikiyor, ben titrerken yüzüne damlıyor. Alessandro sularımı yalamaya devam ediyor, parmağını daha da derine kaydırıyor.

"Benim için gel, zümrüt gözlü meleğim," diye fısıldıyor yalamaların arasında ve dudaklarını klitorisime bastırıp emiyor.

Kapalı göz kapaklarımın arkasında beyaz ışık patlıyor. Alessandro klitorisimin ırzına geçmeye devam ediyor ve tam aklım başımdan gitmeye başlamışken bir parmağını daha içeri sokuyor.

Çığlık atıyorum.

Gürültülü ve vahşi. Bir tutku tizliği, ama aynı zamanda özgürlük. Zincirlerinden nihayet kurtulmuş, özgürleşmiş bir ruhun kendinden geçmiş çılgılığı.

Alessandro amıma bir öpücük konduruyor ve parmaklarını çekerek ayağa kalkıyor. Yerden battaniyeyi alıp üzerime örttüğünde hala artçı şokların etkisiyle titriyorum. Sonra dönüp kapıya doğru yöneliyor.

"Nereye gidiyorsun?" Ben soruyorum.

Elini kapı koluna koyarak durur ama arkasını dönmez. "Kişisel cehennemime geri dönüyorum, Ravenna."

Bölüm 16

Kahvaltıya inmek için odamdan çıktığımda hizmetçi köşeyi dönüp bana doğru koşuyor. "Kapıdaki nöbetçi az önce aradı, Bayan Pisano. Bay Pisano. Nino seni görmeye geliyor."

"Nedenini söyledi mi?"

"Hayır. Sadece acil olduğunu söyledi."

Ne olmuş olabileceğini merak ederek koridor boyunca ve merdivenlerden aşağı koşuyorum. Hizmetçi önüme atılıp ön kapıyı açtı.

"Ravenna." Nino içeri girerken başını sallıyor. "Konuşmamız gerek." "Ne oldu?"

"Burada olmaz," diyor ciddi bir sesle.

"Tamam." Onu fuayeden geçirip Rocco'nun ofisine götürüyorum ve içeri girdiğimizde sürgülü kapıyı kapatıyorum. Nino pencere kenarındaki deri koltuğa oturuyor ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğiliyor.

"Elio öldü," diyor.

Şaşkınlıkla göz kırpyorum ve kendimi karşısındaki koltuğa bırakıyorum. "Hasta olduğunu bilmiyordum. Onu yaklaşık bir hafta önce gördük ve iyi görünüyordu."

"Doğal sebeplerden ölmedi. Dün gece biri evine girmiş ve onu yatağında öldürmüş. Görünüşe göre önce ona işkence etmişler."

Alessandro'nun kan lekeli elinin görüntüsü gözlerimin önünden geçerken sandalyenin dolgulu kollarını sıkıyorum. İki saat önce amımla ziyafet çekerken tenimi okşayan elin aynısı. Kendimin büyüdüğünü hissediyorum

nemli ve hızlı bir şekilde dizlerimi birbirine bastırıyorum, vücudumun tepkisi karşısında biraz dehşete düşüyorum.

"Nasıl öldü?" Ben sordum.

"Kalbe saplanmış bir bıçak."

"Kimin yaptığını biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok." Başını sallıyor ve ben de rahat bir iç çekişi gizlemeyi başarıyorum.

"Sırlar yapmış olabilir. Rocco kendisini vuran tetikçiden onların sorumlu olduğuna inanıyor, bu yüzden dün gece Popov'un kulübüne saldırımları için paralı askerler gönderdi. Sırlar kulübe yapılan saldırıya misilleme yapıyor olabilirler ama zamanlama çok sıkışık. Bunu yapmış olmalarına imkan yok."

"Rocco babasının öldüğünü biliyor mu?"

"Hayır. Bence ona siz söyleseniz daha iyi olur."

Bir ürpertiye zar zor bastırıyorum. "Evet, hazırlanır hazırlanmaz hastaneye gideceğim."

"Güzel. Neler olduğunu öğrenene kadar Alessandro olmadan evden çıkmamaya dikkat et," diyor. "Ben kendim çıkarım."

Nino gittiğinde, üzerimi değiştirmek ve yeni bir külot giymek için odama dönüyorum. Ama iç çamaşırı çekmecemin önünde dururken, içimde alışılmadık bir isyan dürtüsü yükseliyor. Yeni külotuma bakıyorum

külotumu çıkarır, sonra geri atar ve çekmeceyi kapatırım. Kocamla görüşeceğim için, bunu başka bir erkeğe olan ilgimin kanıtlarını taşıırken yapacağım.

Gerçekten giymekten hoşlandığım birkaç kıyafetten birini oluşturan bir çift soluk seftali rengi pantolon ve bir ceket seçiyorum. Rocco beni siyahlar ve kırmızılar gibi koyu renklerde tercih ediyor. Bu takımın bende kalmasına izin vermesinin tek nedeni ceketin marka logosunu gösteren büyük altın düğmeleri.

Çantam şifonyerin üzerinde duruyor ve ona uzandığımda gördüğüm manzara karşısında nefretle doluyorum. Diğer kadınlar çantalarını en önemli eşyalarını taşımak için kullanıyor. Belgeler. Cüzdanlarını. Telefonlarını. Sadece

Çantamdaki şeyler, nefret etmeye başladığım küçük bir makyaj çantası ve iki paket mendil. Kimliklerim Rocco'nun kasasında kilitli ve para taşımama izin verilmiyor. Genelde telefonumu komodinin üzerine bırakırım. Ne var

Kocam dışında kimseyi arayamazken bunu taşımamın anlamı ne? Çantam benden aldığı şeylerin bir başka hatırlatıcısı. Bu benden almasına izin verdiğim şeyler. Bakışlarım çantadan şifonyerin üzerindeki aynaya kayıyor. Yansımama odaklanıyorum, büyük elmas küpelere bakıyorum, ışığı taşlardan ve parıldayan altından yansıtıyorum. Uzun saçlarım yüksek bir topuzla mükemmel bir şekilde toplanmış ve ağır makyaj yüzümü kaplıyor.

"Kimsin sen?" Fısıldıyorum. Aynadaki kadın bana benziyor ama hiçbir ortak noktamız yok.

Cevap yok tabii ki. Yabancıya uzun süre bakıyorum, yüzümün sadece çizgilerinden daha fazla benzerlik bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. O piç bana her şeyle birlikte kendimi de kaybettirdi.

Yansımama son bir kez baktıktan sonra ceketimi sandalyeden alıyorum ve aynı anda boştaki elimle topuzumdaki iğneleri çıkarıyorum.

Merdivenlere doğru ilerlerken, topuklarımın sabit temposu, teker teker çıkarmaya devam ettiğim iğnelerin yere çarparken çıkardığı narin seslerle yankılanıyor. En üst sahanlığa ulaştığımda, küçük siyah iğnelerden oluşan bir iz saç tokaları odama geri götürür.

Alessandro merdivenlerin dibinde duruyor, yüzünde karanlık bir ifade var. Bu sabah, haftalardır ilk kez yemek yiyen aç bir adam gibi beni yedi ve sonra ortadan kayboldu. Veda cümlesini düşünmeden edemiyorum. Kişisel cehennemine geri döneceğini söyledi. Bununla ne demek istedi? Ben onun düşmanının karısıyım ama ses tonunda ne bir övünme, ne bir memnuniyet, ne de bir zafer vardı. Sesi yenilmiş gibiydi. Başka bir şeyler oluyor.

Bakışlarım Alessandro'nun gözlerinden dudaklarına kayıyor. Hala benim tadıma bakabiliyor mu?

Bu gece yine odama gelecek mi? Ağzının amımdaki hissi hala devam ediyor. Beni derinden sarsan cinsel eylemin kendisinden daha fazlasıydı. Bana dokunma şekli - sanki değerli, kıymetli bir şeymişim gibi. Benden nefret ettiğini söyledi. Hatta beni öldürmeyi planladığını. Okşamaları bana aksini söylüyor.

Şiddet yanlısı, öfkeli bir adamın nasıl davrandığının hiç olmak istemediğim kadar farkındayım. Gülümsemeleri ve yapmacık tavırları arasında bile bunu hissedebiliyorum. Alessandro'nun düşmanca sözlerine rağmen, kendimi koruma içgüdüm

tetiklendi. Kendini savunma gösterisi sırasında parmaklarını boynuma doladıgında bile. Kocaman elinin boğazımda olması beni gerçekten heyecanlandırdı. Alessandro gibi bir adama üzerimde bu tür bir güç vermenin çok çekici bir yanı var. İstese boynumu ne kadar kolay kırabilirdi ama onun yerine dokunuşu kendimi güvende hissetmemi sağladı. Korumalı. Ve bu beni tahrik etti.

Çünkü saçımın teline bile zarar vermeyeceğini biliyorum.

* * *

"Neden evden bu halde çıktın?" Rocco yataktan hırlıyor. "Sen saçlarını her yöne savurarak dolaşan lanet olası bir köylü değilsin!"

Ellerimi titrediklerini görmemesi için paltomun ceplerine sokuyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Umurumda bile değil!" Kükreken yüzü kızarıyor ve yatağın kenarına eğilip sağlam eliyle banyo kapısını işaret ediyor. "Banyoya gir ve saçını düzene sok!"

"Saçımda hiçbir sorun yok," diyorum. "Nino sana bazı bilgiler vermemi istedi."

"Ne bilgisi?"

"Baban öldü."

Rocco'nun vücudu hareketsiz kalır ve yüzünde çeşitli duygular belirir. Şok. İnkâr. Ve sonra, saklamak için büyük çaba sarf ettiği, zorlukla algılanabilen bir heyecan.

Kocamın babasıyla olan ilişkisi her zaman muğlaktı. Bir yandan Elio'ya saygı duyar ve durmaksızın onun onayını ararken, diğer yandan Rocco'ya asla saygı göstermediği için babasını hor görürdü. Elio herkesin önünde Rocco'nun Don'un en güvendiği adamlarından biri olmasıyla övünürdü ama kapalı kapılar ardında oğlunu aşağılamaktan, onun patron yardımcısı olacak kadar iyi olmadığını söylemekten zevk alırdı.

"Nasıl öldü?" diye soruyor.

"Dün gece evinde öldürüldü."

Rocco'nun gözleri inanılmaz derecede büyür. "Yalan söylüyorsun!" "Yalan söylemiyorum."

Rocco'nun yüzü kırmızının daha da derin bir tonuna bürünür, burun delikleri açılır ve

Boynundaki damar atıyor. Yatağın üzerinde duran telefonuna uzanıyor ve huysuz bir çocuk gibi bana doğru fırlatıyor. Niyetini zamanında fark edip kenara çekiliyorum ve telefonunun kapıya çarpıp yere düşmesine izin veriyorum. Gözlerim

Rocco'nun öfkeli halinden uzaklaşıp çömeliyorum ve hücreyi elime alıyorum.

"Bunu son kez yapıyorsun," diyorum. "Senin kum torban olmaktan bıktım. Bir daha bana el kaldırırsan, doğruca Don'a giderim."

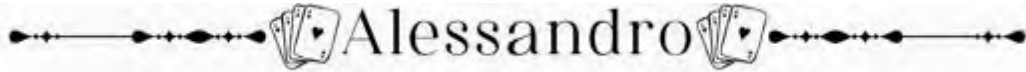
"Seni sümüklü küçük kaltak! Sana göstereceğim."

Telefonu tüm gücümle ona fırlatıyorum ve göğsüne isabet ettiğinde içim heyecanla doluyor. Rocco yatağın kenarına tutunuyor, bağırıyor ve parmaklıkları sallıyor. Ben sadece dönüp odadan çıkıyorum.

Alessandro uzun bir koridorun diğer tarafındaki bekleme odasında oturuyor ama geldiğimi görünce ayağa kalkıyor.

Durdum, yüzümü ona döndüm ve başımı kaldırdım. "Yarın sabah bir kendini savunma dersi daha alabilir miyim?"

Alessandro'nun gözleri kısıldı. Birkaç saniye beni izliyor ve sonra yavaşça başını sallıyor.

Hastaneden çıkıp arabama doğru ilerlerken otoparkta çok hızlı giden bir motorcu birkaç metre önümüzde durdu. Onun Gövde panelindeki belirgin tasarım dışında motosiklet tamamen siyahtır

-Alnında kalın bir haç olan beyaz bir kafatası. Hay sikeyim. Ravenna'nın bileğini tuttum ve onu arkama çektim.

Motorcuyu görüş alanımda tutarak, "Kımıldama," diyorum. "Anladığını teyit et, Ravenna."

"Evet" diye cevap vermeden önce birkaç dakika sessizlik uzuyor.

Sürücü motosikletten iniyor ve kaskını çıkarıyor. Önümde durana kadar yavaş ve ölçülü adımlarla bize yaklaşıırken gözlerim ona kilitleniyor.

"Zanetti. Alıcınız üründen memnun kaldı mı?" Aksanlı sesi sabit ve sakin.

"Amaçlarına hizmet ettiler," diyorum. "Burada ne işin var, Drago?"

Drago Popov hastane binasına baktı, Rocco'ya odaklandı. Pisano'nun penceresi. "Ödemem gereken bazı hesaplar var."

Yani kulübüne yapılan saldırının arkasında Rocco'nun olduğunu biliyor. Mükemmel. "Korkarım bu mümkün değil."

"Nasıl yani?"

"Bu hesap yedekte tutuluyor. Benim tarafımdan." Sırp lidere ters ters bakıyorum ve öldürmek için benim olan bir adama hamle yaparsa ne olacağını anladığını biliyorum. Hastaneye girip çıkarken insanlar yanımdan geçiyor ama kimse konuşmamıza pek dikkat etmiyor.

"Kişisel borç mu?" diye

soruyor. "Evet."

"Hesabı kapatmak için bir zaman çizelgeniz var mı?"

"Bir hafta içinde."

Popov Rocco'nun penceresine bir kez daha bakar, sonra başını sallayıp bisikletine doğru yürür.

"Yedi günün var, Zanetti. Ve bu sadece onun için geçerli. Onun için değil. Mülküne ve halkıma yapılan saldırıya karışan diğerlerini de." Kaskı kafasına geçiriyor, bisikletine biniyor ve yola çıkıyor.

"Kimdi o?" Ravenna arkamdan soruyor.

"Kötü haber."

Parmağının ucunu elimin üzerinde gezdirip serçe parmağını benimkiyle birleştirdiğinde hafif bir dokunuş elimin arkasını tüylendiriyor. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve onu kollarıma alma isteğimi bastıracağını umuyorum. Böyle bir şey olamaz.

Bu sabah odama döndükten sonra, planımda zihinsel değişiklikler yaparken saatlerce tavana baktım. Onunla sevişme fikri Rocco'nun zihni birkaç hafta boyunca toz haline geldi. Boş zamanlarımda ona işkence ederken onu bir sandalyeye bağlama fikri yok oldu. Hastane odasına girip onu orada öldürmenin bir yolunu bulmalıyım. Ölümü çok hızlı olacak ve bu beni sinirlendiriyor, bir şeylere vurmak istiyorum ama başka yolu yok. Taburcu olana kadar bekleyemem. Akıl sağlığını korumak için, Rocco Pisano mümkün olduğunca çabuk ölmesi gerekiyor. Sonra da gideceğim. Bu kararı mantıklı hale getirmeye çalışabilirim, kendime bir bahane bulabilirim, ama bu gerçeği değiştirmeyecek - kaçıyorum.

On yılımı en tehlikeli gizli görevleri tamamlayarak geçirdim. O kadar çok vuruldum ki sayısını unuttum. İki kez esir tutuldum ve işkence gördüm. Son seferinde kendi başıma kaçmayı başardım ve kanlar içindeki bedenimi sürükleyerek üsse geri getirdim. Ve bunun da ötesinde, neredeyse havaya uçuyordum.

birden fazla kez paramparça ettim. Sonra, Cosa Nostra'da geçirdiğim yıllar geldi. Ben de buna güvenli bir çalışma ortamı demezdim. Şimdiye kadar öldürdüğüm insan sayısı üç haneli rakamlarda. On beş yıldan fazla şiddet ve ölümle uğraştım ve hiçbir savaş alanından kaçmadım.

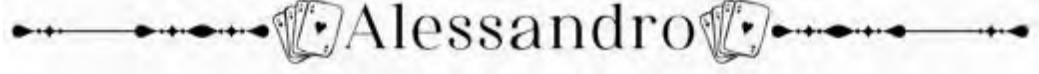
Şimdiye kadar.

Ve ben daha zorlu bir düşmandan değil, zümrüt gözlü bir kadından kaçıyor olacağım. Kristal derinlikleri beni içine çekiyor ve benim de ona karşı koyacak gücüm yok.

"Gidelim," diyorum ve Ravenna'nın serçe parmağını kendi parmağımla sıkıca tutarak otoparkın diğer ucundaki cipime doğru ilerliyorum.

Rüzgâr ipeksi siyah saç tellerini havaya savururken o da yanıma geliyor.

Bölüm 17

"Kendini yeterince döndürmüyorsun," diyorum ve Ravenna'nın saçındaki tutuşumu bırakıyorum. Kol saatime hızlıca bir göz attığımda, ev personelinin bir saat içinde buraya gelmesinden önce hâlâ biraz zamanımız olduğunu görüyorum. "Yine."

Yirmi dakikadır arkadan gelecek bir saldırıya karşı savunma hareketleri çalışıyoruz. Kilitlerini her çektiğimde, bunu hafifçe yapmama ve aslında ona zarar vermediğimi bilmeme rağmen, bu beni öldürüyor. Bu bir kadının karşılaşabileceği en yaygın saldırılardan biri ve buna karşı kendini savunmayı öğrenmesi çok önemli. Rocco onu bir daha asla incitmeyecek ama yine de bu eğitimi alması onun için iyi olur. Dünya bir sürü pislikle dolu.

Bu düşünce oluştuğu anda midemde öldürücü bir öfke alevleniyor. Kendini kimseden korumak zorunda kalmamalıydı, asla.

"Alessandro?"

Elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı onun saç tellerine doluyorum, ama onları avucumun içinde bükmek yerine, avucumun ipeksi uzunluklarda kaymasına izin veriyorum. Ravenna. Bu isim ona çok yakışıyor.

Arkasını dönüyor, dallar avuçlarımdan kayıyor ve bu küçük temasın kaybı göğsümde neredeyse fiziksel bir acıya neden oluyor. Rocco öldüğünde ve benim gitme zamanım geldiğinde ne beklemeliyim? Uzanıp çenesinin çizgisini izliyorum. Ya biri onu tekrar incitmeye cüret ederse ve ben Orada mı?

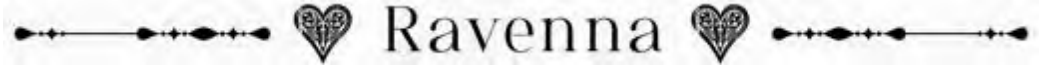
"Yakında gidiyorum," diyorum.

Ravenna nefesini içine çekiyor ama gözlerini benimkilerle birleştirirken bir şey söylemiyor.

"Endişelenmene gerek yok," diye devam ediyorum. "Ben yokken bile güvende olacaksın. Her zaman. Bundan emin olacağım."

"İlginç. Nefret ettiğiniz herkesi güvende tutuyor musunuz?" "Hayır." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Sadece seni."

Alessandro'nun gözlerindeki girdabı izliyorum. Acımasız sözlerine ve davranışlarına fazla odaklanmış, beni umursamadığına inanmıştım. Gözlerine daha fazla dikkat etmeliydim. Sözler ve davranışlarla yalan söylemek kolaydır ama gözler her zaman gerçeği ortaya çıkarır. Ve onun gözlerinde nefret yok.

Şimdi. Bir süredir orada değildi. Öfke ve hayal kırıklığı arasında farklı bir duygu gizleniyor. Bu umutsuzluk. O kalın kafasının içinde neler olup bittiğini ya da yalanlarının nedenlerini bilmiyorum.

"Bunlar benim iyiliğim için mi yoksa senin iyiliğin için mi?" Ben soruyorum.

"Ne?" Başparmağı ağzımın köşesine doğru kayıyor, dudaklarımın şeklinin üzerinde geziniyor.

"Yalanlar, Alessandro. Benim için mi yoksa senin için mi?" Sözlerim karşısında eli durdu ve vücudu kaskatı kesildi.

"Onlar benim için," diyor. Sesi asık suratlı çıkıyor.

Onu yalanlarıyla baş başa bırakmak istiyorum ama kendimi geri çeviremiyorum.

Kocamı öldürür öldürmez, bir haftadan kısa bir süre içinde gitmiş olacak. Üniversiteyi kaçırmış olabilirim ama aptal değilim. Motorcuyla yaptığı konuşma, ikiyle ikiyi bir araya getirmem için yeterliydi.

Rocco'nun öldüğü düşüncesi beni heyecanlandırmalı çünkü sonunda özgür olacağım. Ama bu umut dolu geleceğin tadını çıkarmak yerine, hissettiğim tek şey korku. Rocco giderse, Alessandro da gidecek.

"Biliyor musun?" Bir adım daha yaklaşıp kendimi ona yapıştırıyorum. Onun kayıtsızlığının kanıtı mideme baskı yapıyor. "Sen de yalanların da cehenneme kadar yolunuz var."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, tıpkı bana yaptığı gibi onu terk etmek niyetindeyim, o sırada kolu belime dolanıyor ve beni vücuduna çekiyor.

"Ben zaten cehennemdeyim, Ravi." Boştaki eli şortumun kemerinden içeri kayıyor ve amımı avuçluyor. "Bir süredir oradayım."

Benden bir inilti kaçıyor ve parmağı kıvrımlarımın içinde kayarken ön kolunu tutuyorum, alay ediyor, her vuruşta daha derine iniyor. Başparmağı klitorisime doğru hareket ediyor ve küçük bir baskı uyguluyor.

"Gözlerimi sana diktiğim anda inişim başladı." Kukumun üzerine bir vuruş daha yaptı ve sonra beni yerden kaldırıp odanın diğer ucuna taşıdı. "Ve her bakışta, her hassas dokunuşta, uçuruma daha da düştüm."

Kitaplığın önündeki minderli bankın önünde duruyor, ayaklarımın yumuşak döşemeye değmesine izin veriyor ve parmağını derine gömüyor. Kokumu içine çekerken nefesi saçlarımı havalandırıyor ve enseme gıdıklıyor. Diğer eliyle şortumu ve külotumu bedenimden sıyrılıyor.

Parmağı amımı terk ettiğinde inliyorum, ama kocaman sikini kıcımda hissederek miyavlıyorum. Titreyen ellerimle önümdeki kitaplığı kavırıyor, kendimi onun sağlam formuna yaslıyorum.

Sırtımın ortasına bir öpücük kondu. Dayanılmaz derecede yavaş, dudakları omurgamdan kürek kemiklerime kadar süzülüyor. Sırada ne olduğunu beklerken her saygılı dokunuşta nefesim kesiliyor.

Alnımı kitaplığa bastırıyorum ve duruşumu genişletiyorum. Alessandro'nun sert avuç içleri göğüs kafesimin etrafında dolaşüyor ve sonra karnımdan aşağıya, tümseğime doğru iniyor. Vücudumdaki her hücre uğulduyor, serbest kalmaya hazır sıkı bir sarmal. Tek ihtiyacım olan onun içimde olması. Sonunda siki eve doğru kaydığında, neredeyse o anda boşalıyorum. Amım onun aletinin etrafında kenetleniyor ve titremeler vücudumu sararak ayakta durmamı zorlaştırıyor. Kitaplığı bırakıyorum ve elini boğazıma götürmek için parmaklarımı sağ bileğine doluyorum.

"Beni burada tutmanı istiyorum," diye fısıldıyorum.

Ondan başkası olsaydı, sormaya bile utanırdım. Kafadan kontak, hasarlı ve kafadan kontak bir vaka olduğumu düşünmelerinden korkar, tacizci kocasının yaptığı gibi muamele görmek için yalvarırdım.

Alessandro'nun bedeni arkamda hareketsiz duruyor. "Neden?"

"Çünkü elinin boynuma dolanması ve bana asla zarar vermeyeceğini bilmek beni tahrik ediyor," diyorum. "Kendimi güvende hissettiriyor."

Birkaç dakika daha hareket etmiyor ama sonra iri parmakları boğazımı sarıyor. "Böyle mi?"

Tutuşu çok gevşek, sadece zar zor. Keşke daha sıkı olsaydı.

"Sana bir soru sordum Ravi," diyor tam kulağımın dibinde.

"Biraz daha sıkı olsun. Lütfen." Nefes alıyorum, sonra dudağımı ısırıyorum. "Sence Sorduğum için deli miyim?"

"Bunu bir daha asla söyleme, Ravenna." Boynumdaki tutuş daha da sıkılaşıyor ve inlememe neden oluyor. "Daha iyi misin?"

Vücudumda hoş bir ürperti dolaşüyor. Başımı salladım.

"Güzel. Sana zarar vermemi istemediğin sürece, sana istediğin her şeyi vereceğim. Ama bazı kurallarımız olmalı. Eğer çok fazla olursa ve elimi çekmemi istersen, bana hemen söyleyeceksin."

"Tamam."

"Aferin kızıma." Kulağımın kabuğunu öpüyor ve telaşsız pompalamaya devam ediyor.

O kadar büyük ki, yavaşça ilerlese bile, her vuruşta nefes nefese kalıyorum. Boynumdaki eli bu hissi daha da heyecan verici hale getiriyor. Bacaklarım titriyor, jöleye dönüşmekle tehdit ediyor ve tüm gücümle kitaplığa tutunmam gerekiyor ya da ayağımı kaybetme riskiyle karşı karşıya kalıyorum. İçimi tamamen doldurduğunda gözlerimi kapatıyorum ve ciğerlerimden sakinleştirici bir nefes çıkıyor.

Alessandro duraklıyor, sağ eli hâlâ boğazımda, diğer eli ise yukarıya, kalçamın üzerine doğru kayıyor.

"Rahatsız mısın?" diye soruyor yan tarafımı hafifçe sıkarken.

"Sadece birazcık," diye fısıldıyorum. Beni arkadan alması çok daha yoğun.

"Daha iyi yapacağım."

Eli tekrar aşağı kayıyor, uzun parmağı kıvrımlarımın arasında kayıyor. O Diğer eli boynumdaki okşamalara eşlik ederken, hareketleri yavaş ve kontrollü bir şekilde klitorisimi çevreliyor. Nefes alışım hızlanıyor ve her nefeste içimdeki şişmiş sikiğin hissi artıyor.

Klitorisimin etrafındaki dairesel sürtünmeler hızlanıyor ve göbeğime yaptığı her vuruş biraz daha derinleşiyor. Boynumdaki parmakları da benzer bir ritmi takip ediyor ve ben neye odaklanmam gerektiğine tam olarak karar veremiyorum. Mantıklı düşünme yetimi kaybettim.

Alessandro kalçalarını oynatarak yavaşça içime giriyor. "İyi miyiz?"

Cevap veremiyorum çünkü bu hissin içinde boğuluyorum.

"Ravi?"

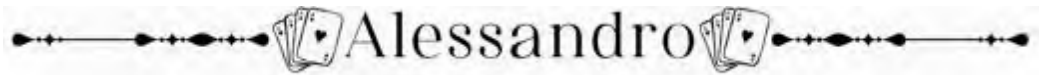
"Tanrım, evet," diye boğuluyorum. "Daha fazla."

Kabzasına kadar içimde kayıyor ve ben patlamaya hazırım.

"Bu kadar iyi hissettirmemeli," diye kulağımın dibinde geveliyor. "Senin sıcaklığına gömülmenin, inlemelerini duymanın ne kadar inanılmaz olduğunu tarif edemem, nabzını parmaklarımın altında hissetmek. Buna benzer bir his yok ve bu yüzden aklımı kaybediyorum, Ravi."

Çekiliyor ve sonra tekrar içeri giriyor, klitorisimi sıkıştırıyor ve aynı zamanda boğazımı hafifçe sıkıyor. Çığlık atıyorum ve boşalırken göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patlıyor.

Elini boynumda tutarak, ben ağırlıksızlığın akıntılarına binerken pompalamaya devam ediyor.

Onu fuayeden merdivenlere doğru taşıırken Ravenna'nın kolları boynuma dolanıyor.

"Ön kapı kamerası," diye mırıldanıyor boynuma doğru.

"Sadece girişin etrafındaki beş metrelik bir alanı kapsıyor." "Nereden biliyorsun?"

"Gözetleme kayıtlarını hackledim."

Cevabımı düşünüyormuş gibi birkaç dakika sessiz kalıyor ve sonra boğuk bir kahkaha duyuyorum. "Kuş pisliği olduğunu sanmıştım."

"Ne?"

"Seni çimlerin üzerinde zikzak çizerken gördüğümde. Kuş pisliğinden falan kaçmaya çalıştığını düşünmüştüm ama seni kameralardan uzak tutacak bir rota izliyor olmalısın."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Zeki kız."

Ravenna'nın yatak odasına ulaştığımda onu banyoya götürüyorum ve duş kabininin yanına indiriyorum. Işık kapalı olduğu için duvardaki düğmeyi çeviriyorum ama hiçbir şey olmuyor.

"Rocco aydınlatma armatürünü vurdu," diyor Ravenna, sesi alışılmadık derecede uysal çıkıyor.

Tavana bakıyorum, sonra gözlerim açık kapıdaki cilalı pirinç topuza takılana kadar küçük alanı tarıyorum. Kilitleme mekanizmasında ciddi bir sorun olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Dış kısımda çevirme düğmesi var ama içteki kol yok. Dahası, içteki topuzda acil durumlarda kilidin açılmasını sağlayan bir iğne deliği eksik. Bu set ne gizlilik ne de güvenlik sağlar ve hiçbir yetkili esnaf bunu yerine monte etmez.

Başım Ravenna'ya doğru kayıyor. "Asansör."

"Evet," diyor gözlerini yere dikerek.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve yüzünü avuçlarımın içine alıyorum. Başını yukarı kaldırdığımda gözlerini kapatmış olduğunu görüyorum. "Bana bak."

Sadece başını sallıyor.

"Beni bu hale getirmesine izin verdiğim için çok utanıyorum." Bunu söylerken sesi çok inceydi.

"Lütfen, bana bak."

Ravenna'nın gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Sen lanet olası bir savaşçısın," diyorum. "O savaş alanına hiçbir silahın olmadan girdin ve çok daha güçlü bir rakiple çıplak bedenle savaştın. eller."

"Ben dövüşmedim. Yaptığım tek şey kaçmanın bir yolunu bulmaktı."

"Bir düşman tarafından yakalandığında böyle yaparsın." Boynumu büküp başımı onunkiyle aynı hizaya getiriyorum. "Sen bir savaşçısın. Bunu senden duymak istiyorum, Ravenna."

"Ben bir savaşçıyım," diye mırıldanıyor.

"Çok haklısın, öylesin. Ve sakın aksini düşünmeye cüret etme." Ağzımı onunkine yapıştırarak bu ifadeyi mühürledim.

Elleri boynuma dolanıyor ve beni kendine çekiyor. Öpüşmemize ara vermeden onu poposunun altından tutup kaldırarak banyo tezgahının üzerine oturtuyorum. Sikim o kadar sertleşmiş ki patlamak üzere. Tekrar onun içinde olma ihtiyacı beni çılgına çeviriyor. Daha on dakika önce onunla birlikte olmuş olmam önemli değil çünkü vücudum daha fazlasını istiyor.

Ravenna bacaklarını belime doluyor ve tişörtümün arkasından tutarak başımın üzerinden çekmeye çalışıyor.

"Burada olmaz," diyorum dudaklarına. Kötü anılarla lekelenmiş bir yerde hiçbir şey yapmayacağız. Onu tezgahtan kaldırıp yatak odasına götürüyorum.

Yatağa ulaştığımızda Ravenna bacaklarını belimden çözüyor ve yatağın kenarında duruyor. Saçları tamamen dağınık, İpler düğümlenmiş ve farklı yönlerde doğru uzanıyor. Üzerinde beyaz bir üst ve ters çevrilmiş gri bir şort var. Onları tekrar giydiğinde fark ettiğini sanmıyorum. Onu böyle görmeye bayılıyorum.

Tişörtümü avuçlayıp çıkarıyorum. Göğsümdeki mürekkebi gören Ravenna'nın gözleri parlıyor ve o an farkına varıyorum: Birbirimizi hiç çıplak görmemiştik. Aramızda çok fazla engel var ama bunu kolayca yıkabilirim. Kıyafetlerimin geri kalanını çabucak çıkarıp önünde duruyorum ve gözlerinin içeriğini keşfetmesine izin veriyorum.

Ravenna'nın bakışları yavaşça göğsümden ve karın kaslarımdan aşağı inerek tamamen sertleşmiş sikimde duruyor. Alt dudağını ısırtıyor ve dişlerinin arasına sıkıştırıyor.

gözlerimin içine bakıyor. Hemen üzerine atılmamak için kendimi tutmam gerekiyor. Üstünün eteklerine uzanarak başının üzerinden çekiyor ve dantelli beyaz sütyenini ortaya çıkarıyor, sıkı göğüslerini sarıyor, koyu kahverengi areolalar karmaşık kumaşın altında görülebiliyor.

"Hepinizi görmem gerek," diye mırıldanıyorum ve elimi arkasına atıp sütyenini açıyorum, sonra şortunun kemerinden tutup bacaklarından aşağı indiriyorum.

Sırada beyaz dantel külotlar var ve onları yavaşça santim santim kaydırarak çıkarıyorum. Onu tamamen soyduğumda geri çekiliyorum ve mükemmelliğine bakıyorum. En derin fantezim hayata geçiyor. Gözlerim onun üzerinde geziniyor.

narin boynu ve ağız sulandıran göğüsleri, sonra dar beli ve cömert kalçaları, ayak parmaklarının ucuna kadar. Ayakları bile mükemmel.

"Gerçek olamazsın." Parmağımın ucunu köprücük kemiğine yerleştiriyorum, önünden aşağı doğru düz bir çizgi çiziyorum ve amında duruyorum. "Nefesini tut."

Nefes almasını bekliyorum, sonra iki parmağımı amına daldırıyorum. Ravenna inliyor ve boştaki elimi tutarak boğazına götürüyor. Parmaklarım boynunun yumuşak derisini, tatlı amına yaptığım ateşli masajla eşleşen yavaş bir yürüyüşle okşuyor. Vücudu dokunuşumla titriyor, keskin tırnakları ön kolumun derisini kazıyor. Yakında içine girmezsem sikimin patlayacağından oldukça eminim ama bu dürtüyü kendimden uzaklaştırıyorum. Bu onunla ilgili.

"Hâlâ beni hayal ediyor musun?" Soruyorum ve parmaklarımı daha da derine kaydırıyorum.

"Evet." Elime sürtünürken pantolonunu indiriyor. "Peki rüyada beni görüyor musun?"

Parmaklarımı amından çıkardım ve başparmağımı klitorisine bastırdım. "Her lanet gece."

Ravenna'nın nefesi kesildi ve elime boşaldı.

Başparmağım klitorisini okşamaya devam ediyor, zevkini uzatıyor, titremeler vücudunu sarıyor. Sadece vücudu sarktığında, elimi onun üzerinden kaldırıyorum

ve onu kollarıma aldım. Keşke onu sonsuza dek tutabilseydim ama yavaşça yatağa indiriyorum.

"Bir sır bilmek ister misin?" Vücudunu kendi vücudumla kaplarken soruyorum.

Bacağını dizinin arkasından tutup kaldırıyorum, eğilip yana doğru katlıyorum ve sonunda sikimi onun sıvı sıcaklığının içine kaydırıyorum.

"Evet." Başının üstündeki yatak başlığını tutuyor ve diğer bacağını sırtımın arkasına bağlıyor.

Ona vurmaya başladım, bakışlarımız tüm zaman boyunca kilitlendi, her bir pantolonunu ve inlemesini emdi. Onları daha sonrası için saklıyorum.

"Uyanırken bile seni hayal ediyorum, Ravi."

Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, bir kükreme ile boşalana ve onu tohumlarımla doldurana kadar içine giriyorum. Kulağımın dibinde fısıldadığını duyduğumda, yüzüm boynuna gömülmüş, hala yükseklerden iniyordum.

"Giderken beni de yanında götüreceksin?"

Zihnimin içinde bir deprem oluyor ve mecazi kalemi sarsıyor. Bu düşünce günlerdir beni dürtüyordu. Onu da yanımda götürmek istiyorum. Çok uzaklara, kimsenin bizi bulamayacağı bir yere kaçabiliriz. Sonunda bulana kadar.

Endişelenmem gereken sadece Kruger olmayacak. Rocco Pisano'yu öldürdüğümde ve onu kimin öldürdüğü gerçeği ortaya çıktığında, adım Cosa Nostra'nın ölüm listesinin başında olacak. Ajello beni avlayana kadar durmayacaktır. Ravenna'yı yanıma alırsam, o da hedef haline gelir.

Ya o ya da intikamım. İkisine birden sahip olamam. Önümdeki seçim iki ucu keskin bir kılıç. Son sekiz yılda uğruna çalıştığım her şeyi bir kenara atabilir miyim? Bu hayattaki amacımı? Kendime verdiğim sözleri ve

Natalie mi? Bununla yaşayabilir miyim?

Gözlerimi kapatıyorum ve Ravenna'nın kokusunu bir ciğer dolusu içime çekiyorum. "Yapamam."

Yatağımın üzerindeki tavana bakıyorum, avizenin bağlı olduğu noktadan yayılan küçük çatlakları takip ediyorum. Bu tavana bakarak epey zaman geçirdim ve hasarı ilk kez fark ediyorum. Alessandro da yanımda yatıyor ve tavana bakıyor.

"Gitmeden önce kocamı öldürmeyi planladığını biliyorum," diyorum.

Noktaları birleştirmeme şaşırdıysa da bunu yüzüne yansıtmıyor. Yüz hatları tamamen soğukkanlı.

"Öyleyim," diyor. "Don bunu kimin yaptığını hemen anlayacak ve sana sorular sormaya geldi. Rocco'yu öldüreceğimi bildiğin dışında ona her şeyi anlat."

"Ajello'nun peşinden geleceğini mi düşünüyorsun?" "Evet."

Uzanıp parmaklarımın ucuyla yanağını okşuyorum. "O ne yaptı? Rocco'yu neden öldürmek istiyorsun?"

Alessandro kaskatı kesilir ve birkaç dakika boyunca tek kelime etmez.

"Sekiz yıldan biraz fazla bir süre önce bir Cuma sabahıydı," diyor sonunda. "I

Bir görevden yeni döndüm ve evimden sadece bir blok öteye gittim. merkeze giderken. Doğruca eve gidip daha sonra bilgi alabilirdim ama karımın üzerimdeki kanı görmesini istemedim."

Profiline bakarken midemi bir batma hissi kaplıyor. *Karısı* mı?

"Güvenlik görevlisi olarak çalıştığımı inanıyordu, oysa gerçekte hükümet için insanları öldürüyordum," diye devam ediyor. "Sevdiğiniz birini korumaya çalışırken onun ölümüne neden olmanız çok garip. Eğer doğrudan eve gitseydim, muhtemelen hala hayatta olacaktı. Bu benim son görevimdi ve aynı gün ayrılmayı planlamıştık."

"Ne oldu?" Boğuk bir sesle söyledim.

"Hız sınırının neredeyse iki katı hızla giden sarhoş bir sürücü kırmızı ışıktaki geçti. Onu yaralı halde sokakta bırakıp olay yerinden kaçtı." Başını çevirdi ve gözlerimle buluştu. "Kocanız."

Sesi kısık ve somurtkan ama kelimeler sanki o bağırmış gibi kafamın içinde patlıyor. Alessandro'nun yanağındaki elim titremeye başlıyor. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Yapabildiğim tek şey yüzünü izlemek - granite kazınmış sert çizgiler.

"Sorumlu adamı bulmak için yıllarımı harcadım. Rocco'nun babası her şeyi o kadar iyi örtbas etti ki, sürücünün adını ancak birkaç yıl sonra öğrenebildim.

aylar önce." Yüzüme düşen bir tutam saçımı oynatarak boynumu ortaya çıkarıyor. "Rocco Pisano'nun hayatını parça parça yok etmeye niyetliydim ve tamamen sona erdirmeden önceki son adımda, karısını öldürürken ona izletecektim."

Alessandro elini boynuma götürüp parmağının ucunu kulağımın hemen altına yerleştirirken gözlerini benimkilere kilitliyor.

"Göze göz," diye fısıldıyor parmağını boğazımda düz bir çizgi halinde diğer kulağıma kadar yavaşça kaydırırken. "Onun karısına karşılık benimki."

Sessizliğin fiziksel olarak bunaltıcı olabileceğini hiç düşünmemiştim ama gözleri gözlerime daldığında, sessizliğin ağırlığının her yönden üzerime çöktüğünü hissedebiliyorum. Seslerin yokluğu o kadar mutlak ki, sanki biri bir filmin sesini kısmış gibi.

Alessandro'nun dokunuşu boynumdan kayboluyor. Parmağının ucunu öpüyor ve sonra boğazıma, boğazımı kesmek istediği noktaya bastırıyor.

Yataktan kalktı ve eşofmanlarını giydi, böylece bana Çıplak sırtı mürekkeple kaplı. Sahne dehşet verici; alevler içinde kalmış kömürleşmiş kafataslarından oluşan bir yığın ve yığının tepesinde, turuncu alevler bacaklarını yalayarak yükselirken başı eğilmiş, ipe asılı bir adam. Resmin üzerinde şöyle yazıyor
Kürek kemikleri boyunca, Latin harfleriyle yazılmış bir yazı.

Oculum Pro Oculo

Göze göz.

Gözlerimi kırıştırıyorum, gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışıyorum ama yine de akıyorlar.

Beni gördüğünde kaç kez kocamın ondan aldıklarını hatırladı? Çok fazla acı ve incinme.

Beni de yanında götürmesini istediğime inanamıyorum. Derinlerde bir yerde, o söylemeden önce bile cevabını biliyordum ama yine de evet demesini umuyordum. Onu her yerde memnuniyetle takip ederdim. Ona o kadar çaresizce aşığım ki, onun da beni sevip sevmemesi önemli değil. Sadece eninde sonunda seveceğini umuyordum.

Şimdi, bana söylediklerinden sonra, umudun boşuna olduğunu biliyorum. Umutsuzluğunu bu kadar çok temsil eden birini nasıl sevebilir ki?

Alessandro yatağın ayakucuna attığı tişörtüne uzanıyor ve bunu yaparken bileğindeki deri ip çözülerek yere düşüyor. Bu bileziğı onunla tanıştığım ilk gün fark etmiş ve alışılmadık bulmuştum. Başka takı takmazdı.

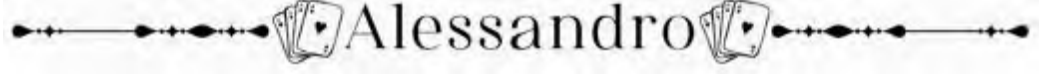
Üzerinde küçük bir oyuncak ayı kolyesi asılı olan deri ipi alıyor ve kapıya yöneliyor.

"Karının mıydı o?" Fısıldıyorum.

Eşikte duruyor ve cevap vermeden önce birkaç hamile an boyunca öylece duruyor. "Evet."

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapanıyor. Bir hıçkırığı bastırmak için çaresizce elimi ağzıma bastırıyorum, ama çabalarım rağmen ağzımdan kaçıyor.

Bölüm 18

İkinci kattaki pencereyi net bir şekilde görebilmek için sırtımı çardağın kenarına yaslıyorum. Saat gece yarısını geçti ama Ravenna'nın odasındaki ışık hâlâ yanıyor.

Ona Natalie'den bahsettiğim dün sabahtan beri konuşmadık. Tek iletişimimiz onun gönderdiği bir mesajdı. Bugün erken saatlerde, onu annesinin evine götürüp götüremeyeceğimi sordu ve konağa döndükten sonra başka bir yere gitmeyeceğini söyledi. günün geri kalanı için başka bir şey. Her iki yolculukta da arabanın arkasında oturdu.

Boş zamanımı hastaneye gidip güvenliği kontrol etmek ve Rocco Pisano'nun odasına girmenin yollarını aramak için kullandım. Hiç yoktu. İki adam günün her saati kapının önünde nöbet tutuyor. Tüm koridorlarda kameralar vardı ve bu kameralar, ağ sistemlerine girmemi engelleyen, kırabileceğimden çok daha karmaşık bir güvenlik duvarına sahip, tesis dışı bir şirket tarafından izleniyordu. O orospu çocuğunu öldürmek için içeri girmek mümkün değil.

Onu öldürmenin tek yolu pencereden ateş etmek. Rocco'nun odasını doğrudan görebilecek bir yer bulmak için hastanenin yanındaki binayı araştırdım ve en üst katta bir tane buldum. Yatağa mükemmel bir açısı var. Geriye kalan tek şey tüfeğimi alıp eylemi gerçekleştirmektir. Bunu bugün yapabilirdim ama görevimi tamamlamak yerine başka bir pencereyi gözetlemek için buraya geri geldim. Birkaç saattir gölgelerin içinde durmuş, Ravenna'nın yatak odasındaki ışığa bakıyordum.

Onu özlüyorum. Küçük dokunuşlarını özlüyorum, serçe parmağını benimkine takması gibi. Onun ince alaylarını. Onu kollarımda hissetmeyi. Dün gece, neredeyse pes edip onun yatak odasına gidiyordum. Vücudum seğirdi, sanki içimden bir elektrik akımı geçiyormuş gibi, hepsi onu kucaklama, içime çekme ihtiyacı yüzünden

Pudra gibi kokusunu ve yumuşak siyah sa tellerini ellerimde hissetmek. Aklımı kaçırmak üzereydim ve kendimi zor tutuyordum.

Orada olmasına rağmen *onu* zlyorum.

Ondan nefret ettiğimi söyledim. Birkaç kez. Ama gerçek şu ki, nefret ettiğim o değil. Gerçekten nefret ettiğimi hiç sanmıyorum. Kendimden nefret ediyorum.

Çünkü ona aşık oldum.

Kaybolmuş, yalnız bir çocuğun kalbi Natalie'yi seviyordu, duygularımız evsiz gençler olarak hayatta kalmak için duyduğumuz ortak ihtiyaçtan kaynaklanıyordu. Onu korumak istedim ve bu yavaş yavaş şefkate, sonra da aşka dönüştü. Bu yle bir şeydi ki Küçük bir orman deresi olarak başlayan ve giderek bir nehre dönüşen aşk. Yolunu izlerken büyük ve istikrarlı. Mantıklı. Doğal.

Ravenna Pisano'ya olan hislerim bir orman deresine benzemiyor. Onlar lanet bir şelale. Beklenmedik. Vahşi. Tutku, arzu ve güzel bir delilik. Onu bir sonraki nefesini isteyen bir mahkumdan daha çok arzuluyorum.

Cehennemden geçip gelen bir adamın kalbi, dönüştüğüm adam, öldürmeyi planladığım bir kadına umutsuzca aşık.

Ravenna'nın odasındaki ışıklar söner ve oda karanlığa gömülür.

Gidip tüfeğimi almalı, Rocco'dan kurtulmalı ve buradan ayrılmalıydım. Yarın bu saatlerde Avrupa'da, kötü anılarla dolu bu şehirden uzakta olabilirdim. Ondan uzakta.

Ama kıpırdamıyorum, Ravenna'nın penceresini bir saat daha izlemeye devam ettikten sonra oradan ayrılıp malikneye giriyorum. Odamdaki döşeme tahtalarının altından gizli silahı almak yerine merdivenleri tırmanıyorum.

Uzun koridor zifiri karanlık. Soldaki son kapıya yaklaşıyorum ve tokmağa uzanıyorum. Elim süslü metal parçasına takılıyor, parmaklarımın altında çok soğuk ama yine de etimi yakıyor. Burada olmamalıydım. Arkamı dönüp gitmeliyim. Dn ona anlattığım onca şeyden sonra benimle konuşmamasına şaşmamalı. Onu ldrme planlarımı itiraf etmemin nesi yanlış? Çok korkmuş olmalı. En azından tetik olduğum kısmını atlayabilirdim, ama öylece ağzımdan çıkıverdi. Bilinçaltı onun bilmesini istedi. Ravenna'yla birlikte.

dizlerimin üzerine çöküp yaptığım tüm korkunç şeyleri onun önüne sereceğim. Ve bu beni ölümüne korkutuyor.

Bu iş bitmeli. Güneş doğmadan buna bir son vereceğim. Bu beni götürecektir

Eşyalarımı toplamak, hastaneye gitmek ve Pisano'yu öldürmek için üç saatim var. Birileri öldüğünü fark edene kadar ben ülke dışına çıkmış olacağım. Evet, bunu yapacağım. Sadece Ravenna'ya son bir kez bakmam gerekiyor.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde kapının kolunu çeviriyorum ve ay ışığının aydınlattığı odaya giriyorum.

Ravenna yatağında yatıyor, sırtı kapıya dönük. Uyuyor.

Yatağın kenarına otururken kendime *sadece bir iki dakika* diyorum. *Onu sadece bir dakika izleyeceğim ve sonra gideceğim.*

Tamamen uyanmadan önceki o birkaç anı her zaman mistik bulmuşumdur. Rüya ve gerçeklik arasındaki sınır bulanık bir çizgi olarak başlar, sonra gece hayalleri kaybolup bilinç kaybolurken daha katı hale gelir. içeri sızar.

Yine onu hayal ettim. Kızgın güneşin altında yumuşak çimenlerin üzerine yayılmış yataarken kuşlar cıvıldıyor, o da parmaklarını saçlarımda gezdiriyordu.

Gözlerim yavaşça açılıyor, göz kapaklarım hâlâ uykudan ağırlaşmış ve görüşüm balkon kapısından görünen manzaraya odaklanıyor. Bir serçe demir parmaklık boyunca zıplıyor, mutlu bir şekilde cıvıldıyor. Tıpkı rüyamdaki gibi.

Ve rüyamda olduğu gibi, biri parmaklarını saçlarımdan geçiriyor.

"Uyandırdığım için özür dilerim."

Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum ve dokunuşunun tadını çıkarıyorum. "Sorun değil." "Ve seni korkuttuğum için gerçekten özür dilerim."

Alessandro ayağa kalkarken yatak yaylanıyor. Hâlâ ters yöne baktığım için onu göremiyorum ama uzaklaşırken attığı adımları duyabiliyorum.

"Senden hiç korktuğumu sanmıyorum," diye fısıldıyorum.

Adımları sessizleşiyor. "Seni öldürme niyetimi itiraf ettikten sonra bile mi?"

Yatakta ters dönüyorum ve onu kapıda dururken buluyorum, sırtı bana dönük.

"Asansördeki o günü hatırlıyor musun? Sıkıştığı ve ışıkların söndüğü günü?"

"Evet."

"Benimle o sayı oyununu oynadın çünkü panik atak geçirdiğimi biliyordun," diyorum.

"Yani?"

"Bana işkence etmekten büyük zevk alan bir adamla aylar geçirdim, Alessandro. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak. Psikolojik işkence görünür izler bırakmayabilir ama açtığı yaralar çok daha büyüktür. daha kötü." Bakışlarımla onu kıştırıyorum. "Bir sebepten dolayı benden nefret ettin. Ben nefret etmedim.

Nedenini bilmiyorum ama gözlerinde gördüm. Öylece durup kendimi kaybetmemi izleyebilirdin. Ama yine de yapmadın. Beni hor görmene rağmen."

Alessandro başını öne eğip yere bakar. "Senden nefret etmek için çok uğraştım. İnan bana, denedim. Sonunda kendimden nefret ettim."

Kalbim acıyor ve göğsümün sıkıştığını hissediyorum. Bu acı gerçek, zihnimdeki bir kalıntı değil. Eğer durum farklı olsaydı, onun için savaşmaya çalışırdım. Ama bir hayaletle savaşamam. Karısını çok sevdiği açık. Ve muhtemelen hala da seviyor. Bu sevgi onu sekiz yıl boyunca intikam planları yaparken ayakta tuttu. Onun karısı olma fikriyle başa çıkamam.

Teselli ödülü. Belki başka bir adam için bununla yaşayabilirdim. Ama Alessandro ile değil. Ve benimle birlikte olduğu için kendinden nefret edeceğini bilmeye dayanamıyorum.

Bana eşinden bahsettiğinden beri içimi kemiren bir soru var. Cevabından çok korkuyordum ama bilmeden de dayanamıyorum.

artık.

"Benimle birlikteyken onunla birlikte olmayı hayal ettin mi?"

Alessandro omzunun üzerinden bakıyor ve gözlerimiz birleşiyor.

"Hayır." diyerek odadan çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Mandalın o yumuşak tıkırtısı çok nihai hissettiriyor.

Bölüm 19

Garsonun uzattığı bir bardak maden suyunu alıyorum ve yanımdaki kadının söylediklerine dikkat ediyormuş gibi yaparak yudumluyorum. Cosa Nostra infazcılarının birinin baldızı ama hangisi olduğunu ya da adını hatırlamıyorum. Bu brunch'a neden geldiğimden emin değilim. Bayan Natello'nun düzenlediği bir yıldönümü kutlamasıydı ve kolayca atlayabilirdim. Ama dikkatimi dağıtmak için geldim.

Hastanedeki adamla yaptığı anlaşmaya sadık kalırsa, Alessandro'nun Rocco'yu öldürüp şehri terk etmek için sadece üç günü kaldı. Kocamın yakında öleceğini bilmek beni rahatsız etmeli. Yine de hiç umurumda değil. Eğer

Rocco'nun içimden söküp atamadığı bir merhamet kırıntısı varsa da, Alessandro bana karısından ve kocamın ona yaptıklarından bahsettiği anda buhar olup uçtu. Yine de her şey bir yana, bir adamın hayatı söz konusu. Şimdi Rocco'ya ne olacağı umurumda olmadığı için bu beni kötü bir insan mı yapıyor?

Gözlerim Bayan Natello'nun güneşlenme odasında geziniyor, bizi rahatça sıcak tutan ve dışarıdaki donmuş manzaradan uzak tutan cam panel duvarların ötesindeki manzarayı seyrediyor. Bahse girerim, yazın, yemyeşil çimler bu konumdan neşeli görünüyor. Şimdi, çimenlerin boşluğu gözümü araziye çevreleyen demir çite ve diğer taraftaki yol şeridine çekiyor. Yer ince bir kar tabakasıyla kaplı ve tepedeki asık suratlı gökyüzü kalbimdeki ruh haline uyuyor.

Arkamı döndüğümde, bakışlarım odanın arka tarafında toplanmış bir grup adama takılıyor. Alessandro ve diğer birkaç koruma nöbet tutuyor. Her zamanki gibi duruşu sert ama gözleri sürekli yer değiştiriyor, bir şahin gibi durumu değerlendiriyor. Güvenlik görevlilerinin geri kalanı kendi aralarında konuşuyor, parti konuklarına neler olduğuna pek dikkat etmiyorlar.

Bayan Natello pek popüler değil, dolayısıyla bu toplantı Cosa Nostra hiyerarşisi söz konusu olduğunda oldukça düşük seviyeli bir etkinlik. Burada önemli kişiler yok. Çoğunlukla infazcılar ve eşleri var. Rocco ile ara sıra çalışan üç adam fark ettim. İş adamına benzemiyorlar, daha çok kiralık kas gücüne benziyorlar. Rocco, New York Ailesi'nin tamamının -özellikle de patronun- haberi olmadan çözülmesi gereken bir soruna ihtiyaç duyduğunda, Don Ajello'nun askerlerini kullanmaktan kaçınır.

Bu önemsiz bir olay olabilir ama Alessandro sanki bir savaş alanındaymış ve düşmanın ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi davranıyor. Hiçbir şeyi şansa bırakmıyor. Onun bu yönünü seviyorum. Prensiplerinin arkasında duruyor ve hiçbir şey ya da hiç kimse onu prensiplerinden vazgeçiremez. Tüm bu yoğunluk ya bana yönelik olsaydı? Onun benim olması nasıl bir his olurdu? Sadece bedenen değil, ruhen de. Belki başka bir hayatta tanışmış olsaydık, bir şansım olabilirdi. Bu hayatta çok geç tanıştık. Kalbi çoktan alınmıştı.

Elimi kaldırıp burun kemiğimi çimdikledim. Sanki ruhum bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi karıncalanmaya başladı. Bugün onun Gitmek mi? Tanrım, onu çok özleyeceğim.

Alessandro dönüyor ve kısa bir an için gözlerimiz odanın diğer ucunda buluşuyor. Bu sabah odamdan ayrıldığından beri onunla göz teması kurmaktan kaçınıyorum. Acı dayanılamayacak kadar büyük. Şimdi olduğu gibi, bunun paylaştığımız son bakış olup olmayacağını merak ederken göğsümde zonklayan bir ağrı yayılıyor.

Bayan Natello yaklaşıyor, mezeleri nasıl bulduğumuzu soruyor. Geçen ay satın aldığım ve anneme sattırdığım elbiselerden birini giyiyor. Elbise dört bin dolar değerinde ama Bayan Natello anneme bunun sadece yarısını ödedi.

"Ravenna, seni hiç saçların açık görmemiştin canım," diyor. "Bu ne sürpriz."

"Bir değişikliğe ihtiyacım vardı." Omuz silktim.

Bana samimiyetsiz bir gülümseme veriyor ve bana doğru eğiliyor.

"Biliyorsun, ben en yeni koleksiyonlarında inanılmaz küçük bir Chanel clutch gördüm. Yeni montumla çok güzel gider."

Ona bakıyorum, dudaklarını geren küçük, yüzeysel gülümsemeye odaklanıyorum.

Annem kaç kere benim aldığım kıyafetleri ona sattı? O da O kıyafetleri aldığımı biliyor ve bir kez bile bir kaptanın karısının neden böyle bir yolla para elde etmeye çalıştığını sormadı. Bazen, seyirci kalanların eziyet edenlerden daha kötü olduğunu düşünüyorum.

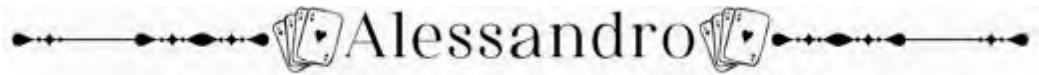
"Eminim öyledir." Suyumu bitiriyorum ve bardağı kenara koyuyorum. Arkamdaki masaya. "Noel indirimleri yaklaşıyor, kaçırmadığınızdan emin olun."

Ona aynı derecede sahte bir gülümseme sunarak güneşlenme odasına doğru ilerliyorum. Rocco'dan kaçmak için ihtiyacım olan para astronomik miktardaydı, ama o aradan çekildiğine göre elimde fazlasıyla var. Her şey yoluna girene kadar bekleyeceğim, sonra annemi ve Vitto'yu alıp gideceğim.

Cosa Nostra'nın etkisinin olmadığı bir yere. Kardeşimin onların eline düşme riskini göze alamam.

Güneşlenme odasının diğer tarafında, yemek masalarının ve konukların çoğunun toplandığı oturma alanlarının ötesinde daha az kalabalık bir yer buluyorum, ancak Pietro beni fark ediyor ve bana doğru ilerliyor. Buraya gelince

brunch bir hataydı. Sosyalleşme havamda değildim ama her şey yatak odamda kalmaktan daha iyi hissettiriyordu. Orada olmak Alessandro'nun bana söylediği her şeyi düşünmeme neden oldu. Sözleri zihnimde tekrar tekrar dönüp duruyordu. Ve aramızda olan her şeyin kaleydoskopunun ortasında, bir düşünce beni dürtmeye devam etti. Seviştığımızde o da *benimleydi*.

Yine o.

Ellerimi yumrukluyorum ve açık büfe masasının uzak tarafında konuşan Ravenna ve Pietro'yu izlememek için kendimi zor tutuyorum. Mümkün değil. Sanki gözlerim manyetik bir enerjiyle onlara doğru çekiliyor ve hiçbir şey başka tarafa bakmamı sağlayamıyor.

Sohbetleri dostça görünüyor. Pietro her şeyi kitabına göre yapan adamlardan biridir, bu yüzden asla evli biriyle flört etmez. Kadın. Ama Ravenna'ya nasıl baktığını gördüm. Ravenna özgür olduğu an, harekete geçecek ve ben onu durdurmak için orada olmayacağım.

Yumruklarım daha da sıkılırken tırnaklarım avuç içlerime batıyor. Her şeye rağmen onun adına sevinmeliydim. O kültürlü, bağnaz orospu çocuğu ona çok yakışacaktı. Ravenna onunla mutlu olur. Pietro tutucu, sofistike bir piç olabilir ama Ravenna'yı güvende tutmaktan fazlasını yapabilir. Yine de . . . Ellerim ağrıyor ve göğsümün içinde öfke kaynıyor. O benim! Benden başka kimsenin onu güvende tutmasına izin verilmemeli!

Derin bir nefes aldım ve ona kadar saymaya başladım. Kararımı vermiştim. İntikam yemini ile onun arasında bir seçim yapmam gerekiyordu ve ben ilkini seçtim. Ravenna'nın gitmesine izin vermeliyim.

Pietro elini Ravenna'nın küçük sırtına koyuyor ve kendime olan hakimiyetim buharlaşıyor. Odanın içinde adımlarımı atıyorum ve Ravenna'nın tam arkasında duruyorum. O kadar yakınım ki kıcı kalçalarımaya değiyor.

"Çekil," diye ısırdım, Pietro'ya bakarak.

Başını kaldırıp bir kaşını kaldırıyor. "Oh. Rocco'nun bekçi köpeği. Nerede olduğunu merak ediyordum."

Başımı eğiyorum, böylece onun seviyesine daha yakın oluyorum. "Çekil dedim." Küçük parmaklar elimi tutuyor ve hafifçe sıkıyor.

"Seni görmek güzeldi, Pietro. Kız kardeşine benden selam söyle." Ravenna

Beni tekrar sıkıyor ve sonra elini hızla elimden çekiyor. "Alessandro, bana kadınlar tuvaletine kadar eşlik edebilir misin?"

Ravenna'yı ana evin içine açılan Fransız kapılarına kadar takip ediyorum. Duvarları portrelerle kaplı bir odaya giriyoruz. köpekler ve süslü kıyafetler giyen yaşlı insanlar. Ravenna dede saatinin yanında tartışan bir çiftin yanından geçip evin içine doğru ilerleyen geniş bir koridora giriyor. Yarı yolda durdu ve yüzünü bana döndü.

"O da neydi öyle?" diye fısıldıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ben sadece işimi yapıyorum."

"Bunu yapmaya devam etmene gerek olduğunu sanmıyorum, Alessandro. Ve ikimiz de nedenini çok iyi biliyoruz."

Evet, sanırım öyle. Uzanıp elimin tersiyle yanağını okşuyorum. Bugün çok az makyaj yapmış, sadece biraz göz farı. İpek elbisesi de gözleriyle aynı zümrüt yeşili. Bu rengi görüp de onu hatırlamayacağımı hiç sanmıyorum.

Ravenna başını yana eğerek dokunuşuma doğru eğiliyor ve parmaklarını bileğime doluyor. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Bu gece."

Başını sallıyor ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı kayarak başparmağımla birleştğinde eriyor.

"Kendine iyi bak, Alessandro." Etrafımdan dolaşıp koridora geri dönüyor.

Gözlerimi kapatıyorum, sonra dönüp kollarımı arkadan ona doluyorum. Kokusu burnuma geliyor ve eğilip yüzümü saçlarına gömüyorum. Güneşlenme odasındaki müzik ve konuşmalar buraya kadar duyulabiliyor, ama ben gürültüyü bastırıp onu kollarımda hissetmeye odaklanıyorum.

Ravenna'nın eli bedenlerimizin arasından kayıyor ve acı verici bir şekilde sertleşmiş sikime bastırıyor. Zihnimi ona karşı koymaya şartlandırabilirim ama bedenim asla yapmaz. Ne zaman yakınımaya gelse, sikim ona sahip olmak için can atıyor. Onu kendime yaklaştırıyorum ve tekrar içime çekiyorum.

"Bunun için bir panzehir var mı?" Avuç içlerimi kalçalarının önünden aşağı kaydırıp sonra yukarı kaldırarak ipeksi kumaşı beline doğru çekerken soruyorum.

"Ne için?"

"Senin için,

Ravi."

Dantel tangasını yana çekip amını avucumun içine aldığımda dudaklarından küçük bir inilti çıkıyor. Sırılsıklam. Kıvrımlarını okşuyorum, parmağımı sıcaklığının içinde kaydırıyorum, sonra elimi çekip ağzıma ve burnuma götürüyorum.

"Seninle ilgili her şey ambrosia gibi kokuyor." Parmaklarımı yalıyorum.

Onu dudaklarımda tattığım an, kendime olan son hakimiyetim de yok oluyor. Ona bir kez daha sahip olmalıyım yoksa aklımı kaybedeceğim.

"Bana gitmemi söyle." Elimi tekrar indiriyorum ve bu kez parmağımı amının derinliklerine kaydırıyorum. "Sadece bir kelime, Ravi, ve elimi kaldıracacağım."

Ravenna inliyor ve vücudundan bir ürperti geçerken kalçalarını genişletiyor. Sol tarafımızdaki kapının kolunu tutup açıyor. Eşiğin ardındaki oda bir çalışma odasına benziyor. Kitap rafları, iki koltuk ve uzak duvarın yanında, üstünde bazı kâğıtlar olan bir masa. Elimi Ravenna'nın amına bastırarak, belindeki tutuşu sıkılaştırıyorum ve onu odanın içine taşıyorum.

Bu lanet elbisenin arkasında fermuar var.

Alessandro'nun parmakları elimi sararak çekip aldığı anda, arkama uzanıp tırnağı kavramaya çalışıyorum. Çıplak omzuma konan bir öpücük vücudumda küçük ürpertiler yaratıyor. Dudaklarını çıplak tenimden ayırmadan fermuarı alıyor ve yavaşça aşağıya, kıkırma kadar kaydırıyor.

"Sana bu dünyayı süsleyen en güzel kadın olduğumu söylemiş miydin?" diye fısıldıyor ipeksi kumaş bacaklarımdan aşağı süzülürken.

"Hayır," diye nefes veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Öylesin." Parmağını tangamın ipine geçirip çekerek çıkarıyor, diğer eliyle de kıkır yanağını okşuyor. "Ve seni canlı canlı yemek istiyorum."

Beni kollarına alıp odanın diğer ucuna taşıdığı anda dudaklarımdan küçük bir çığlık çıkıyor. Beni masanın üzerine bırakıp ağzını ağızıma yapıştırırken, sanki beni gerçekten yemeye niyetliymiş gibi dilimi emerken çıplak kıkırımın altında kâğıtlar hışırdıyor. Pantolonunun fermuarına uzanıyorum ama ellerim titriyor ve fermuarı açıp sikini serbest bırakmam birkaç denememi alıyor.

Alessandro parmaklarını saçlarımin arasından geçirirken, "Bacaklarımı belime dola," diye geveliyor.

Bacaklarımı onun arkasına kilitliyorum ve kıcıımı öne, masanın kenarına doğru hareket ettiriyorum.

"Şimdi derin bir nefes al," diyor sikinin ucu girişime bastırırken. "Yavaşça, Ravenna."

Patlayacakmışım gibi hissederken havayı yavaşça içime çekmek neredeyse imkânsız ama başarıyorum. Ben yavaşça içime çekerken, o da sikini santim santim içime kaydırıyor. Sanki onu vücuduma soluyormuşum gibi geliyor ve bu his beni neredeyse uçurumun kenarına getiriyor. Ancak tamamen içime girdiğinde nefesimi veriyorum ve bir anlığına sadece gözlerine bakıyorum.

Bunu burada yaptığımıza inanamıyorum. Kapıda kilit yok, bu yüzden Herkes gelip bizi görebilir. Ben -evli bir kadın- kocası hastanedeyken koruması tarafından beceriliyorum. Panik içimde yükseliyor. Alessandro'nun bileğini kavriyorum ve elini hızla boğazıma götürüyorum. Güçlü parmakları boynuma dolandığında panik azalıyor.

"Elini çekme," diye fısıldıyorum.

Alessandro başını sallıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Dili ağzımı sikiyor, sert ve hızlı, sonra yavaş ama yine de talepkâr, nefes nefese kalana kadar çekiliyor. "Neye ihtiyacın olursa, Ravi."

Yavaşça dışarı kayıyor, ancak tekrar içime sokmak için, horozu zaten nabız atan amımı geriyor. Çok iyi hissettiriyor. Özgürleştirici. O içimde sallanırken gözlerim onunkilere takılıyor, yüzünü hafızama kazımak istiyorum. Nefeslerimiz birbirine karışırken o da aynı yoğunlukla bana bakıyor ve aniden ağlama ihtiyacının üstesinden geldim. Bu bir veda.

"Hadi kaçalım," diye fısıldıyorum, sesim titriyor, "Doğruca arabana gideriz ve her şeyi arkamızda bırakıp gideriz."

Alessandro çenesini sıkıyor, yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor. Ondan ne istediğimi biliyorum. Derinlerinde öyle bir kargaşa var ki itişlerini artırıyor, beni deli gibi dövüyor. *Lütfen beni seç*, diye yalvarıyorum içimden.

"Yapamam." Bunu söylerken sesi kırık çıkıyor.

Gözlerimle birlikte dünyayı da kapatarak, parmaklarım kısa saçlarının üzerinde kayıyor. İçimdeki basınç arttıkça, bedenim titremeye başlıyor. Zevk ve acı. Görünüşe göre biri olmadan diğeri var olamıyor.

"Ravenna."

Alessandro beni anlamsızca sikerken ruhum ağlarken bedenim seviniyor. O kadar titriyorum ki bacaklarımı onun arkasına zor bağlı tutuyorum.

"Ravenna, bana bak."

Başımı çeviriyorum ve çok kısa saçlarını tutmaya çalışıyorum. En iyi ihtimalle tırnaklarım kafa derisini sıyrıyor. "Daha sert. Lütfen."

Çekiliyor ve bir sonraki hamlesiyle beni uçurumun kenarına gönderiyor ve serbest düşüşte bana katılıyor. Nefesim hızlı ve ağır bir şekilde yükselirken inliyorum. Alessandro'nun dudakları benimkileri buluyor, onları sahipleniyor, tıpkı beni tohumuyla sahiplendiği gibi, beni ağzına kadar dolduruyor. Dünyanın geri dönmesini istemiyorum, bu yüzden bir süre daha kollarının sıcaklığında yanmama izin veriyorum.

"Ravi?"

Yanağımın içini ısıriyorum ve kendimi onun gözleriyle buluşturuyorum. Paylaştığımız her dokunuş göğsümde bir bıçağa dönüşüyor ve bu acıyı uzatıyor. Bunu daha fazla yapamam. Bu beni içten içe öldürüyor.

Kendimi toparlıyorum ve "Benim için bir şey yapmanı isteyebilir miyim?" diye yalvarıyorum. Başını yana eğiyor ve eliyle yanağımı okşuyor.

"Ne istersen. Bunu biliyorsun."

Evet. Beni seçmek dışında her şeyi.

"Şimdi gitmeni istiyorum, Alessandro."

Parmakları hâlâ yüzümde.

"Giyinip partiye geri döneceğim," diyorum sesimin titrememesi için kendimi zorlayarak. "Önümüzdeki bir saat içinde birinden beni eve bırakmasını isteyeceğim. Bu, eşyalarını konaktan alman için yeterli bir zaman olacak mı?"

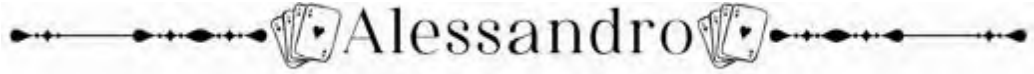
Başını eğip alnını benimkine yaslıyor. "Evet." "Tamam," diye boğuluyorum.

Alessandro kıpırdamıyor, sadece başparmağıyla yanağımı okşamaya devam ediyor, sessizce bana bakıyor. Bu sessizlik odanın dışından gelen kahkahalarla bozuluyor, muhtemelen birkaç misafir tuvalete gidiyor. Buraya girme ihtimalleri var ama umursamıyorum. Elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı Alessandro'nun bileğine dolayarak elini boynumdan çekiyorum.

"Seni seviyorum Alessandro," diye fısıldıyorum. "Lütfen, kendine iyi bak."

Bir saniyeliğine gözlerini kapatıyor, sonra bir adım geri atıyor. Eli yüzümden uzaklaşıyor. Fermuarını çekerken onu izliyorum, sonra dönüp odadan çıkıyor. Kapıda duraklıyor ve içimde hafif bir umut alevlenirken kalbim yerinden fırlıyor.

"Özür dilerim, Ravenna," der ve kuru küle çevirir. Arkasına bakma zahmetine girmeden dışarı çıkar.

SUV'umun ön camından güneş odasına bakıyor, küçük insan kalabalığında yeşil elbiseyi arıyorum. Arabamı şimdiden üç kez çalıştırdım, ancak dakikalar sonra kontağı kapattım.

Beni sevdiğini söyledi. Bu sözleri duyduktan sonra onu orada bırakmak beni neredeyse öldürüyordu. Böyle olmak zorunda değil. Felix, Pisano'yu halledebilecek bir tetikçiyi kolayca bulabilir ve kimse onun ölümünü benimle ilişkilendiremez. Onu hemen arayabilirim, sonra partiye dönüp Ravenna'yı da yanımda götürebilirim.

Ama son sekiz yıldır ruhumu kemiren canavar, Rocco'nun ölüm cezasını benim yerine getirmemi isteyerek dişlerini etime daha da geçiriyor. Uzun zaman önce ona söz verdiğim kanı istiyor ve bir ikameyi tolere edin.

Kaderimi kabullendim ama kendimi gitmeye zorlayamıyorum. Henüz değil. Ravenna'nın eve sağ salim vardığını görmeliyim ve ancak o zaman canavarın

hakkını.

Yaklaşan bir aracın gürültüsü bana ulaşıyor, yaklaştıkça daha da yükseliyor. Bu bir araba değil, egzoz sesi sert ve çok tiz. Garaj yolunun diğer ucuna doğru bakıyorum, orada büyük siyah bir bisiklet durmuş.

Silahımı omuz kılıfından çıkarıp arabadan iniyorum ve kar ayaklarımın altında çtırdarken garaj yolunda aceleyle ilerliyorum.

"Ne yapıyorsun burada?" Motorcunun önünde durup havladım.

Drago Popov kaskının siperliğini yukarı itiyor ve bakışlarıyla beni sabitliyor. "Hesapları kapatıyorum."

"Bir anlaşma yapmıştık." Silahımı kaldırdım ve yüzüne doğrulttum.

"Git buradan. Şimdi." "Anlaşmamız, Zanetti, sadece Rocco Pisano için geçerli. Diğerleri için değil. adamlarımın öldürülmesine karışmışlar. Ve istihbaratım üçünün şu anda içeride olduğunu söylüyor."

Arkadan birkaç motosiklet daha hızla yaklaşıyor. Arkamı dönüyorum, gözlerim misafirlerin hâlâ içki içtiği güneşlenme odasına doğru kayıyor. Evi çevreleyen demir çitin ötesindeki yolda iki motosiklet durdu. İçimde bir endişe yükseliyor, sonra kalbimi durduran bir paniğe dönüşüyor. Motorcular silahlarını çekip cam duvarlardan ateş etmeye başladıklarında ben çoktan garaj yolunda koşmaya başlamıştım bile.

İnsanlar çığlık atıyor, feryatları silah seslerine karışıyor. Ancak benim zihnimde hepsi tek bir tiz vızıltıya dönüşüyor. Doğrudan beynimi delip geçiyor, öyle ki kafam patlayacakmış gibi hissediyorum.

Güneşlenme odasının parçalanmış duvarlarına ulaştığımda, silah sesleri kesilmiş ve yerini hızla uzaklaşan motorların gürültüsüne bırakmıştı. Hava çığlıklar ve bağrışmalarla doldu.

Her yerde cam parçaları var; masa ve sandalyeler mekanın her yerinde devrilmiş halde duruyor. İki adamın cesedi yerde, ikisini de çevreleyen ikiz kan havuzları. Bu adamların bir keresinde Rocco'yla birlikte gördüğüm kiralık katiller olduğunu hemen anlıyorum. Bir başka kiralık katil büfe masasının üzerine yığılmıştı.

Devrilmiş masaların arkasında yerde toplanmış konukları çılgınca tarıyorum. Burada en az otuz kadın var ama *onu* göremiyorum!

Beyaz elbise. Pembe. Siyah. Tekrar siyah. Sarı. Ama yeşil yok. Nerede bu?

O mu? Etrafta koşmaya, insanların ellerine, ayaklarına, bacaklarına basmaya başladım. Umurumda bile değil. Bir adam kolumu çekerek bana yaklaştı. Onu ceketinin önünden tutup dik koltuklardan birine fırlatıyorum ve çılgınca aramaya devam ediyorum. Kırmızı. Siyah. Altın. Odanın ortasında durup sakinleşmeye çalışıyorum. Ve başarısız oldum.

"Ravenna!" Avazım çıktığı kadar bağıriyorum.

Arka plandaki histerik ağlama ve bağırma sesleri aniden kesiliyor ve düzinelerce göz dönüp bana bakıyor. Diğer tarafta Odada, kısmen gizlenmiş siyah saçları birbirine karışmış bir baş, yan yatmış bir masanın arkasından yüzünü gösteriyor.

"Ben iyiyim," diyor Ravenna ve ayağa kalkıyor.

Aman Tanrım. Zarar görmemiş gibi görünüyor ama kendimi temin etmem gerekiyor. Yoluma çıkan insanlara aldırmadan ona doğru koşuyorum. Ravenna'ya ulaştığım anda onu kollarının altından tutup masanın üzerinden kaldırarak önüme koyuyorum. Ayakları yere değdiğinde avuç içlerimi kollarında ve önünde gezdiriyor, sonra onu çevirip sırtını inceliyorum.

"Alessandro," diye mırıldanıyor.

"Camlardan herhangi biri sana isabet etti mi?" Kafasının arkasını tararken soruyorum. "Bacaklarına bakayım."

"Ben iyiyim."

Yüzünü bana çevirip diz çöküyorum ve ellerimle inciklerinin üzerinden geçiyorum.

Ancak onu tamamen kontrol ettikten sonra rahat bir nefes alabileceğim. Sol ayağını kaldırıyorum ve parlak siyah topuğunu çıkarıyorum. Belki içine bir parça girmiştir.

"Ayakkabımda bir şey yok, Alessandro."

Başımı sallıyorum ve diğer topuğuna geçip onu da çıkarıyorum, sonra avucumu tabanında gezdiriyorum. İncelemem bittiğinde ve zarar görmediği gerçeği nihayet beynime işlediğinde, ellerim titremeye başlıyor. Üzerime garip bir his çöküyor, sayısız farklı

Duygular. Sanki biri göğsüme yüksek kalibreli mermilerle dolu bir şarjör boşaltmış gibi hissediyorum. Korku ve öfke. Rahatlama. Suçluluk.

Taş kalemin duvarları daha önce hiç olmadığı kadar sarsılıyor, gürleyen gümbürtü zihnimi dolduruyor. *O ölebilirdi.* Gök gürültüsü yuvarlanıyor, ses O kadar güçlü ki titreşimlerini kemiklerimde hissettiğime ikna oldum. *Onu kaybedebilirdim.*

Ravenna'yı hayal ediyorum, kanla kaplı bedeni yerdeki cam parçalarının üzerinde yatıyor. Zaten dizlerimin üzerinde olmasaydım, şimdi olacağıma eminim. İntikam arzusuyla yanıp tutuşan kana susamış canavar acı içinde çılgılık atıyor ve sekiz yıldır tuttuğu pençelerini geri çekiyor. İntikam kaleminden geriye kalanlar titriyor, bir zamanlar güçlü olan taşları sonunda ince bir toz bulutu halinde patlamadan önce parçalanıyor.

"Alessandro?" Ravenna'nın eli omzuma konuyor ve hafifçe sıkıyor.

Kollarımı bacaklarına doladım ve alnımı beline yaslayarak onu kendime çektim. O orospu çocuğu Popov'u bir daha gözüme kestirdiğimde, onu yok edeceğim.

Etrafımızdaki ağlama ve inleme sesleri sonunda bana da ulaştı. Acıyla birlikte, benimkiyle birlikte Ravenna'nın adının da alçak sesle mırıldanıldığını duyuyorum. Birinin onlara ateş etmesinin üzerinden beş dakika bile geçmemişti ve insanlar şimdiden dedikodu yapmaya başlamıştı. Hepsinin canı cehenneme.

Ravenna yüzümü avuçlarının arasına alıp başımı yukarı kaldırdığında yanağımda bir dokunuş hissediyorum. "Gideceğini söylediğini sanıyordum."

Evet, öyleydin. Ta ki o silah seslerini duyup birinin ona isabet ettiğini hayal edene kadar.

Onu yanımda götüreceğim ve eğer onun güvenliğini sağlamak için Rocco Pisano'yu başka birinin öldürmesine izin vermem gerekiyorsa, öyle olsun.

"Öyleyiz." Ayağa kalkıp onu kollarımın arasına alıyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum.

Ravenna çılgın öpücüğüme karşılık verirken kollarını sıkıca boynuma doluyor ve havamı paylaşıyor. Onu göğsüme daha da sıkı bastırıyorum.

Etrafımızda nefes sesleri ve bağırışlar çınlıyor ama ben onları duymazdan gelerek tamamen kollarımdaki Ravenna'ya odaklanıyorum.

"Seni seviyorum Ravi," diyorum dudaklarına. "Aklımın başıma gelmesi bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Eğer burada önünde diz çöküp senden af dilememi istersen, dilerim. Sadece lütfen benimle gel."

"Her zaman." Boynuma sarılışını sıkılaştırıyor. "Ve her yerde."

Onu tekrar öpüyorum ve araba yoluna doğru dönüyorum. Yüzlerinde şok ifadeleri olan insanlar, ben dağınık arabaların arasından geçerken bizi izliyor.

mobilyalar ve camlar, paramparça olmuş güneşlenme odası duvarlarından garaj yolunda park halindeki arabama kadar. Hepsi kafa sallıyor ve kendi aralarında mırıldanıyorlar ama umurumda değil.

Arabasına vardığımızda Alessandro beni yolcu koltuğuna oturtuyor ve takım elbisesinin ceketini çıkarıp omuzlarıma doluyor.

"Ceketini almalıydık." Ceketin yanlarını göğsümü örtecek şekilde ayarlıyor. Sanki beni sıcak tutmayı takıntı haline getirmiş gibi görünüyor.

"Ben iyiyim." Uzanıp yanağını hafifçe okşadım.

Alessandro başıyla onayladıktan sonra kaputun etrafından dolaşıp direksiyona geçiyor ama arabayı çalıştırmak yerine öne doğru eğilip avucuyla yüzümü kapıyor.

"Bundan emin misin, Ravi?"

Sanki daha önceki kanaatimi çürütmemi bekliyormuş gibi gözleri benimkileri arıyor. Rocco'yu öldürmesi gerektiğini biliyorum. O bunu yaptığında insanlar peşimizde olacak. Onunla dünyanın öbür ucuna kadar giderim.

"Evet," diye nefes alıyorum.

Telefonuna uzanıp birini ararken Alessandro'nun yoğun ilgisi beni bırakmıyor.

"Felix," diyor telefon bağlandığında. "Bir tetikçiye ihtiyacım var. Hedef New York'ta bir hastanede. Çok sıkı korunuyor, bu yüzden bir pencereden keskin nişancı atışıyla halledilmesi gerekiyor. Sana koordinatları ve bulduğum uygun noktanın krokisini göndereceğim. Hedefe doğrudan bir görüş hattı var."

"Benimle taşak mı geçiyorsun Az?" diye bağıyor diğer taraftan homurdanan bir ses. "Son kontrol ettiğimde, uzun menzilli tüfeklerde uzmanlığa sahip lanet olası bir tetikçisin ve zaten oradasın."

Alessandro çenemi parmaklarının arasına alıyor ve öne doğru eğilerek dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"Eğer bunu kendim yaparsam, sevdiğim biri tehlikeye girecek" diyor dudaklarıma.

Kalbim duracak gibi oluyor. Titreyen elimi kaldırıp Alessandro'nun yanağına koyuyorum.

"Planına ne oldu?" diye sordum. "İntikamını almak için yıllarca plan yaptın. Eminim bunu bizzat yapmayı hayal etmişsindir."

"Gördüm. Ama artık başka hayallerim var." Telefonu ön konsola fırlattı. Hattın diğer ucundaki adam hâlâ konuşuyor ama Alessandro devam ediyor: "Ve hepsi senin etrafında dönüyor, Ravi. Ajello'nun peşime düşmesini sağlayarak seni tehlikeye atmayacağım. Hiçbir misilleme buna değmez."

Gözümünden bir damla yaş kaçıyor, ama bu sefer mutluluktan değil Üzüntü. İntikamının onun için ne anlama geldiğini biliyorum ve şimdi

buna izin veriyor. "Ne olursa olsun seninle gelirdim," diye fısıldıyorum.

"Buna asla izin vermezdim. Senin için hissettiklerim daha önce hissettiklerimden çok daha büyük Ravenna. Güzel bir alev gibi Beni tüketiyor, ruhumda uzun süredir iltihaplanmış bir karanlığa ışık tutuyor. Ve eğer izin verirsen sonsuza dek bu ışığın içinde kalmak istiyorum."

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum.

"Seni malikaneye geri götüreceğim. Eşyalarını toplayacaksın. Sadece gerekli olanları. Ve anneni arayıp ondan da aynısını yapmasını isteyeceksin."

"Annemi ve Vitto'yu da mı yanımıza alıyoruz?"

"Evet. Hepimiz bu gece ayrılacağız. Gitmeden önce bazı şeylerden kurtulmam gerekiyor ve bu birkaç saatimi alacak."

"Tamam."

Alessandro'nun eli yüzümden çekiliyor ve arabayı çalıştırıyor. Garaj yolundan çıktığında, kucağımda kenetlenmiş ellerime bakıyor, sonra avucunu kalçama yerleştiriyor ve serçe parmağını benimkiyle birleştiriyor.

Malikaneye giden yolu yarılamıştık ki Alessandro kuzeye doğru bir dönüş yaptı. Yön değişikliği hakkında yorum yapmıyorum ama parmağımın ucuyla avucunu okşarken profilini izlemeye devam ediyorum.

Yarım saatten biraz fazla bir süre sonra sola dönerek bir mezarlığa giden caddeye girdi. Kapılardan geçiyoruz ve SUV'u kaldırım kenarındaki bir arsaya park edip yüzünü bana dönüyor.

"Hızlıca bir yerde durmam gerekiyor." Elimi ağzına götürüyor ve avucumun ortasına bir öpücük konduruyor. "Benimle gelmek ister misin?"

"Evet ama sadece sen istersen," diyorum sessizce. "İstiyorum." Başını sallıyor.

Arabadan çıktık ve Alessandro elimi tutup beni yol boyunca götürdü. Mezarlığın içinden geçen geniş çakıllı yolda. Birbirine dolanmış parmaklarımıza bakıyorum, yüzleşmek üzere olduğumuzdan emin olduğum şey yüzünden biraz gergin hissediyorum. İkimiz de Beyaz mermer mezar taşına ulaşana kadar birkaç dar patikayı takip ederken tek kelime etmiyoruz. Yanında genç bir huş ağacı var, ince çıplak dalları buradaki hüznü artırıyor. Beyaz gövdesine bakıyorum, yüzündeki pişmanlığı görmekten korktuğum için doğrudan Alessandro'ya bakmaya cesaret edemiyorum. Ama yine de göz ucuyla onu görebiliyorum, serbest eliyle uzanıp taşın yüzeyini okşuyor.

Elimi tutuşu gevşiyor ve parmakları elimden kayıyor. Bir an için gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Onları açtığımda ne göreceğim? Bana fikrini değiştirdiğini mi söyleyecek?

Cesaretimi topluyorum ve gerçekte yüzleşmek için gözlerimi kaldırıyorum.

Alessandro yanımda duruyor ve sol bileğindeki deri ipin düğümünü çözüyor. İşi bittiğinde, oyuncak ayı tılsımlı ipi mezar taşının üzerine yerleştiriyor ve tekrar elimi tutuyor.

"Hoşça kal Natalie," diyor sert bir sesle, sonra eğilip başımın tepesine bir öpücük bırakıyor. "Gidelim bebeğim."

* * *

Şifonyerin üzerindeki saatin rakamları on buçuğu gösteriyor, camdan yansıyarak geceyi dışarıda bırakıyor.

Yerde küçük bir sırt çantası var, ancak yarısı dolu. İstemiyorum. Kocamın parasıyla aldığım her şeyi yanıma aldım, bu yüzden yanıma sadece bir çift tayt, birkaç üst ve birkaç iç çamaşırı aldım. Rocco bu eve getirdiğim diğer her şeyi çöpe attı. Kendime ait bir ceketim olmadığı, sadece Rocco'nun seçtiği pahalı paltolar olduğu için Alessandro'nun takım elbise ceketini giydim.

Koridorda ayak sesleri duyunca yataktan fırlayıp telefonumu ve sırt çantamı kaptığım gibi kapıdan içeri daldım. Koridor karanlık, tek ışık sondaki merdiven sahanlığının üstündeki avizeden geliyor, ışıltısı birkaç adım önümdeki figürü aydınlatıyor.

Çanta ve telefon elimden kayıyor, göğsümde panik patlarken bir gümbürtüyle yere düşüyor.

"Bir yere mi gidiyorsun, güzelim?"

Donup kalıyorum, sanki biri ayaklarımı yere yapıştırmış gibi hareket edemiyorum. Konuşamıyorum bile.

"Daha önce bir telefon aldım." Rocco bir adım öne çıkar. "Karımın korumasıyla öpüştüğü bir brunch partisiyle ilgiliydi. Bu doğru olamaz, değil mi?"

Ağzımdan sözcükleri çıkaramıyorum, yapabildiğim tek şey orada öylece durup ona bakmak ve bu sırada vücudumu dehşet kaplıyor. Rocco kolunu savurup yüzüme öyle bir kuvvetle vuruyor ki kendimi duvara çarpmış halde buluyorum.

"Seni lanet sürtük!" Rocco kükrüyor ve sol elini boynuma doluyor. "Seni öldüreceğim! Sonra da o yalancı orospu çocuğunu bulup canlı canlı derisini yüzeceğim!"

"O gitti. Ve geri gelmeyecek." Sonunda sersemliğimi üzerimden atıp bileğini tutarak elini çekmeye çalıştım ama başaramadım.

Benimle güçle savaşamazsın. Alessandro'nun sesi kafamın içinde söylüyor.

Yer değiştirip başımı Rocco'nun kolunun altına sokuyorum ve tüm vücudumu hızlı bir hareketle döndürüyorum. Tutuşunu kaybediyor, parmakları boğazımdan kayıyor ve ben koşuyorum. Yatak odam yakındaydı, bu yüzden içeri koşup ağırlığımı kapıya vererek kapatmaya çalışıyorum. Ama Rocco hemen peşimdeydi ve tekmeleyerek açtı. Zorla geri itildim, bu sırada neredeyse dengemi kaybediyordum. Gidecek başka yerim kalmadığından banyoya doğru koşmak için arkamı dönüyorum ama arkamdan şiddetle çekildiğimde başıma bir ağrı saplanıyor. Çığlık atıyorum.

"Kavga etmeye çalışmana bayılıyorum, sürtük." Rocco saçımı çekerken gülüyor.

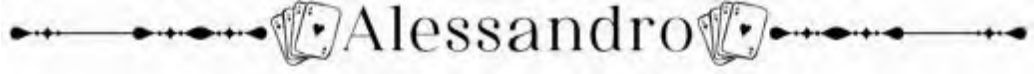
Ellerimi kaldırarak, saçlarımanın üzerindeki yumruğunu yakalıyorum. Kavrayışı o kadar acıtıyor ki gözlerimden yaşlar boşanıyor ama kendimi Alessandro'nun bana gösterdiği şekilde bükmeye ve vücudumu döndürmeye zorluyorum. Rocco bileği bükölürken bağırıyor ama saçımı tutmaya devam ediyor. Tek eliyle bile, cüssesi ve gücü kaçma çabalarımı eziyor.

Zayıf noktalara karşı gitmeniz gerekir.

Rocco'nun sağ eline bakıyorum, en azından o saçımı çekiştirirken bir darbeden endişe etmeme gerek kalmadığı için şükrediyorum. Yaralı eli hâlâ kalın bir bandaj tabakasıyla sıkıca sarılmıştı ve onu vücudundan uzak tutarak koruyordu. Ön kolumla ona vuruyorum, vurabildiğim kadar güç uyguluyorum. Rocco uluyarak saçlarımı bırakıyor ve yaralı elini göğsüne bastırıyor, bunu yaparken neredeyse öne doğru düşüyor.

Koş. Kaçmam lazım. Banyo ama çıkmaz sokak ve onu dışarıda tutacak bir kilidi yok. Onun yerine arkamı dönüp çığlık atan Rocco'nun etrafından dolanıyorum, sonra da yatak odamdan dışarı fırlıyorum. Koridorda telefonumu ve sırt çantamı alıp merdivene doğru koşuyorum.

Bölüm 20

Lanet olası bagaj kapağı kapanmıyor.

Tekrar yukarı çekiyorum ve yakıt bidonlarını yana kaydırıyorum, böylece Felix'in hediyesini içeren siyah çantayı yeniden düzenledim. Adamlarından biri geçen hafta teslim etti ve deponun arkasındaki buzdolabına saklamama yardım etti. Artık ona ihtiyacım yok ve onu yakabileceğim bir yerde mola vermemiz gerekecek.

Dairemde geçmişimi Rocco Pisano'ya bağlayabilecek her şeyi temizledim bile. İnsanlar Ravenna ve benim ayrıldığımızı anladığında ve kocası kısa bir süre sonra öldüğünde, kimsenin İki olay arasındaki bağlar. Cosa Nostra'nın Felix'in tuttuğu tetikçinin izini bulma ihtimali yok denecek kadar az, ama ben yarım kalmış bir iş bırakmayacağım.

Bagaj kapağı sonunda yerine kilitlendi. Bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için boş deponun etrafına bir kez daha bakıyorum, sonra elimi cebime atıp bir deste iskambil kâğıdı çıkarıyorum. Kartlar lastik bir bantla sarılmış, kenarları sararmış ve yaşlılıktan yıpranmış. Babamın bana poker oynamayı öğrettiği eski deste ve çocukluğumdan kalan birkaç şeyden biri. Bazı nedenlerden dolayı, bunları atmaya kendimi asla zorlayamadım.

Telefonumun sesi gecenin sessizliğini bozuyor. Kartları cebime geri koyuyorum ve direksiyonun arkasına geçip telefonu ön panelden alıyorum. Ekranda Ravenna'nın adı yanıp sönüyor. Muhtemelen neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordur. Pencerenin önünde durmuş beni beklediğini hayal ettiğimde dudaklarımdan bir gülümsemeyi uzak tutamıyorum, bu yüzden telefonu kulağıma götürürken başparmağım hızlıca arama yanıtıma tuşuna basıyor.

"O burada," diye fısıldıyor Ravenna telaşla. Vücudum hareketsiz kalıyor, damarlarıma buz doluyor.

Tıklayın.

Çağrı bağlantısı kesilir.

"Geliyorum Ravi," diyorum beni duymasa da ve kalbim boğazımda dışarı çıkıyorum.

Depo, Pisano malikanesinden yirmi dakika uzaklıkta. Kadran üzerinde neredeyse 125'e yükselen ibreyi görmezden gelerek gaza basıyorum ve içimde kabaran panik dalgasını yutuyorum. Yanından geçtiğim araçlar sadece bir ışık huzmesinden ibaret oluyor; bir an var, bir an yok. Yaklaştıkça korkum daha da artıyor, çünkü o orospu çocuğunun Ravenna'ya neler yapıyor olabileceğini hayal ediyorum. Sevdiğim kadının hayatının soğukkanlılığımla korumama bağlı olduğunu bilmek beni kendimi tamamen kaybetmekten alıkoyan tek şey.

Kenara çekip nizamiyenin görüş alanının dışına park ediyorum. Muhtemelen Rocco, muhafızlar geldiğimi görürse beni durdurmaları için emir vermiştir ve onları riske atamam. Patronlarına geldiğimi haber veriyorlar. Koltuğun altında sakladığım bir dizi fırlatma bıçağını çıkarıp arabadan iniyorum.

Etrafı kolaçan ederken, kapının önünde bir nöbetçi görüyorum, sırtında bir M16 asılı. Diğer nöbetçi kulübesinin içinde, monitörleri izliyor. Bıçaklarımdan birini fırlatacak kadar yaklaşıp ağaçtan ağaca sürünüyorum. Kapıdaki adamın boynuna saplanıyor ve adam dizlerinin üzerine düşüyor. Nöbetçi kulübesindeki arkadaşı sandalyesinden sıçrayıp dışarı fırlıyor. Ona iki bıçak fırlattım. İlki göğsüne saplandı. Diğerini de adamın hemen altından. Sadece boyunlarını kesecek ve bıçaklarımı alacak kadar durduktan sonra, çevre duvarının dışına yerleştirilmiş üç adamın icabına bakmak için geri dönüyorum. Yol boyunca kameralardan uzak durarak Rocco'nun adamlarının her birinin kafasına birer kurşun sıkarak arka arkaya öldürüyorum. Silahımdaki susturucu sayesinde malikânedeki kimsenin bundan haberi olmuyor.

Giriş holünün ışığı yanıyor ama etrafta kimse yok gibi. Merdivenlere doğru koşarken sağımda bir yerde büyük bir gürültü yankılanıyor.

Yönümü değiştirerek evin doğu kanadına ve kırılan camların kakofonisine doğru koşuyorum.

"Seni elime almak için sabırsızlanıyorum, kaltak!" Rocco'nun bağırışları mutfaktan geliyor. "Seni çıplak ellerimle öldüreceğim!"

Hemen içeri giriyorum.

Rocco odanın ortasındadır, sol elinde bir silah vardır ama en azından şu anda onu kullanmamaktadır. Etrafında paramparça olmuş tabaklar ve bardaklar var. Ravenna mutfak tezgâhında, sırtı duvara dönük olabilir ama sağ elinde bir mutfak bıçağı ve şarap şişesiyle piç kurusuna bakıyor. sol elinde bardak. Gözlerinde korku ve kararlılık karışımı bir ifadeyle Rocco'ya bakarken saçları karmakarışık bir şekilde yüzüne dökülüyor ve kadehi ona fırlatmaya hazırlanıyor.

Onu gördüğümde göğsümde gurur çiçekleri açıyor, çok küçük ve korkmuş, ancak tacizcisiyle yüzleşiyor ve kendisi için savaşmaya hazır. Ama artık buradayım ve bir daha asla kendini kimseye karşı savunmak zorunda kalmayacak. Ravenna başını yukarı kaldırıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. Saçları yüzünden kayarak sol yanağındaki kocaman kırmızı lekeyi ortaya çıkarıyor.

Kör öfke terimini birkaç kez duydum ama kendim hiç deneyimlemedim. Ta ki o ana kadar. Her şey tam bir sakinlik içinde başlıyor ama sonra öfke ve kin bir süpernova gibi patlıyor ve varlığımın her zerresini dolduruyor. Bir adım ileri atıp Rocco'nun arkasına geçiyorum ve sağ kolumu boynuna dolayarak boştaki elimle sol bileğini kavriyorum. Rocco'nun kolunu tüm gücümle sıkarken gözlerim Ravenna'nın kilere kilitleniyor. Kendini kurtarmaya çalışarak elimde çırpınırken silah elinden düşüyor. Diğer kolumu boynunun arkasına geçirip başını arkadan çıplak boğmaya çalışıyorum. Boynunun her iki tarafına aynı anda baskı uygulamamı sağlayan çok etkili bir taktiksel hareket. Nefes almak için çırpınırken zorlandığımı hissedebiliyorum, yüzü iğrenç bir mor renge dönüyor ama kulaklarıma hiçbir ses gelmiyor. Birkaç saniye sonra işi bitecek.

Çok kolay. Ve çok hızlı.

Nedense aklım cebimdeki o eski kâğıt destesine gidiyor ve dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Tutuşumu bırakıyorum ve Rocco Pisano'nun gevşek bedeninin yere düşmesine izin veriyorum.

Alessandro'nun yüzündeki ifade, aşağıya bakarken Yerdeki bilinçsiz Rocco gerçekten garip. Kontrollü görünüyor, ama gözlerindeki bakış tek kelimeyle vahşi. Gözleri benimkileri buluyor ve İçlerindeki vahşet dağılır, yerini endişeye bırakır.

"Ravi bebeğim?" Bana doğru bir adım attı, sonra durdu. "İyi misin?"

"Evet," diyorum. Sesim titriyor ve bacaklarım titriyor ama bu adrenalinden kaynaklanıyor.

Alessandro bir adım daha atıyor ve önümde çömeliyor. "Sana zarar vermeyeceğim, Ravi."

"Neden bana zarar vereceğini düşünüyim ki?" Şaşkınlıkla mırıldanıyorum. "Ve neden çömeliyorsun?"

"Kendimi senin gözünde daha az korkutucu hale getirmeye çalışıyorum, bebeğim."

"Böyle durduğunuzda da sizi aynı derecede korkutucu buluyorum. Ki bu hiç de öyle değil."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Eğer durum buysa bıçağı bırakmanın bir sakıncası var mı?"

Yere bakıyorum ve uzattığım elimde hâlâ bir biftek bıçağı tuttuğumu fark ediyorum. "Ah... pardon," diye boğuluyorum ve kolumu indiriyorum.

"Sana sarılabılır miyim? Lütfen?" diye sorarken gözleri benimkileri arıyor.

Yüzü keskin çizgilerle belirlenmiş ve çenesi sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi sıkıca kenetlenmiş. Davranış biçimi ve sorduğu soru bir an için kafamı karıştırdı, sonra kafama dank etti. Şokta olduğumdan ve onu da bir tehdit olarak gördüğümünden korkuyor. Aptal adam. Bıçağı yere fırlattım ve elimi yanağına koyuyorum.

"Evet," diyorum.

Alessandro sığıyor, kollarını bana doluyor ve beni kaldırıyor.

"Özür dilerim," diyor ağzımın içine, beni bedenine o kadar sert bastırıyor ki zar zor nefes alabiliyorum. "Burada olmalıydım."

"Sorun değil. Bana öğrettiğin hareketleri deneme şansım oldu," diye mırıldanıyorum ve alt dudağımı ısırıyorum.

"Ben yaşadığım sürece bu hareketleri bir daha kullanmana gerek kalmayacak Ravi. Hayatım üzerine yemin ederim." Ağzı çenem boyunca yanağımın kenarındaki çürüğe doğru kayıyor. "Hazırlandın mı?"

"Evet."

"Sadece bir şeyi bitirmem gerekiyor ve gidiyoruz. Tamam mı?" "Tamam."

"Güzel." Beni yavaşça yere indiriyor, sonra eğilip yüzümü avuçlarının arasına alıyor. "Ben seni almaya gelene kadar burada bekle. Lütfen."

Başımı salladım.

Alessandro dudaklarıma bir öpücük daha kondurduktan sonra Rocco'ya yöneliyor. Kocamı takım elbise ceketinin arkasından tutup mutfaktan dışarı sürüklüyor. Tezgâhın yanında birkaç saniye bekledikten sonra peşlerinden koşuyorum.

Giriş holünden aceleyle ofise geçip açık kapıdan içeri bakıyorum. Alessandro onu büyük bir yatağa yatırırken Rocco hâlâ baygındı. Duvarın yanındaki barok sandalyeler, büyük bir yağlı boya tablonun hemen altında. Rocco bu eseri düğünümüzden kısa bir süre sonra yaptırmıştı. Kompozisyon, kumaş kaplı bir masada oturmuş, tertemiz bir masada kâğıt oynayan bir grup erkeği gösteriyor. beyaz yüzey. Bana rahatsız edici bir şekilde Da Vinci'nin *Son Akşam Yemeği tablosunu* hatırlatıyor.

Alessandro sehpayı Rocco'nun önüne çeker ve odanın köşesinden bir sandalye daha alır. Sonra onu masanın diğer tarafına, Rocco'ya bakacak şekilde yerleştirir.

"Uyanma vakti Pisano," diyor Alessandro otururken ve silahını masanın üzerine koyarken.

Rocco'nun gözleri faltaşı gibi açılır. Bir an Alessandro'ya baktı, sonra sandalyeden sıçradı, sol eli silaha uzandı.

Alessandro daha hızlıdır. Silahı kapar ve Rocco'nun kalçasına bir mermi gönderir. "Bu seni oturtacak."

Rocco sandalyenin üzerine düşer ve avazı çıktığı kadar bağırır. Alessandro onun feryatlarını duymazdan gelir ve silahı masaya geri koyar. Sakince elini cebine atar ve bir deste kâğıt çıkarır.

"Seni öldüreceğim, seni yalancı pislik!" diye hıçkırıklarının arasında kükrüyor kocam, tükürükleri önünde uçuşuyor. Yüzü kıpkırmızı, ya öfkeden ya da acıdan.

Alessandro kartları karıştırırken, "Yüksek bahislerle oynamaktan hoşlandığını biliyorum," diyor. "Bu sefer elimizde güzel taşlar olmadığına göre, başka bir şey için oynayacağız. Vücut parçalarına ne dersin?"

Rocco'nun gözleri parlar. Sandalyede arkasına yaslanıp Alessandro'ya bakar ve yüzündeki şaşkınlık korkuya dönüşür.

Rocco, "Bırak gideyim," diye ağzından geçirir. "Bırak gideyim, Ajello'ya hiçbir şey söylemem. Ama bana zarar verirsen ve Don bunu öğrenirse, işin biter Zanetti."

"Umurumda değil. Sevdiğim birine dokunmaya cüret ettin, bu yüzden bunun bedelini ödeyeceksin, sonuçlarına katlanacaksın."

Alt dudağımı ısırdım. Sonunda intikam almaya karar verdi. Muhtemelen bu yüzden benden mutfakta kalmamı istedi. Bilmeyeyim diye.

"O benim karım, seni orospu çocuğu!" Rocco tersledi. Belli ki Alessandro'nun rahmetli karısından değil benden söz ettiği sonucuna varmıştı.

"Yakında dul kalacak eşini mi kastediyorsun?" Alessandro başını yana eğiyor ve kartları dağıtmaya başlıyor. "Evet. Evinize adım attığım günden beri müstakbel dulunuza aşığım. Şimdi çeneni kapa ve oyna. Yoksa diğer elini de mahvetmeye karar verebilirim ve o zaman hiçbir şey tutamazsın."

Titreyen elimi dudaklarıma bastırıyorum. Bunu benim için yapıyor. Kalbimde kalan son şüpheler de kayboluyor ve bir zamanlar sahip olduğum ve kül olduğunu düşündüğüm hayallerimin gerçek olacağına kendimi inandırıyorum.

Alessandro'nun takım elbise ceketinin kenarlarını sıkıca sararak yaklaşıyorum ama kitap raflarından birinin arkasına saklanıyorum. Keşke oraya koşup onu öpebilseydim ama dikkatini dağıtmaya ve Rocco'nun silahı alma riskine girmeye cesaret edemem.

Pokerin sadece üç ya da daha fazla kişiyle oynanabileceğini sanıyordum, ama görünüşe göre yanılmışım. Alessandro her birine ikişer kart dağıtıyor, yüzleri aşağı bakacak şekilde, sonra masaya üç kart daha koyuyor, yüzleri yukarı bakacak şekilde.

Rocco elindeki iki karta baktıktan sonra, "Pas geçiyorum," diye alay eder.

Alessandro masaya yukarı bakan iki kart daha koyarken, "Benim bu oyunumda katlamak yok, Pisano," diye cevap verir. "Biraz zaman kazanmak için bir iki adımı da atlayacağız. Şimdi, bakalım elimizde ne var."

Rocco kartlara bakıyor, sonra bakışlarını silaha çeviriyor. Tabancaya uzanmaya karar verdiği anda bunu gözlerinde görebiliyorum. Vücudu kaskatı kesiliyor.

hafifçe öne eğiliyor. Alessandro'yu uyarmak için ağzımı açıyorum ama gerek yok. Alessandro'nun eli sağa doğru fırlıyor ve silahı kapıyor. Hemen ardından bir silah sesi havayı deliyor.

Kocam çığlık atıyor ve elini kanayan omzuna bastırıyor. "Acıyor mu?"

Alessandro silahını indirirken soruyor, ama Rocco sadece ağlayıp duruyor.

"Sordum, öyle mi? Acıyor mu? Acıyor mu?" Alessandro masanın üzerine eğilir ve parmaklarını Rocco'nun sargılı elinin etrafında kenetler.

Rocco'nun dudaklarından çıkan ses insandan çok hayvana ait. "Evet!"

"Sevindim. Devam edelim."

Kitaplığın arkasına saklanıyorum ve üç raunt daha oynamalarını izliyorum. Her biri Rocco'nun vücuduna bir kurşunla sonuçlanıyor. Sağ pazusu. Sol ayağına. Diğer uyluğuna. Kan gölü Rocco'nun sandalyesinin etrafına yayılır. Zar zor dik oturabiliyor. Hıçkırıkları bile ateşli coşkusu kaybetmiş, sadece arada sırada bir inilti duyuluyor. Zaman sonsuza kadar uzanıyor gibi görünse de, ancak beş dakika geçmiştir.

Alessandro kartları tekrar dağıtır. Rocco sandalyede sallanır ve sonra öne doğru düşer, başı masanın ahşap yüzeyine çarpar. Kartlar dağılır

teker teker yere düşüyor. Alessandro silahı alır ve Rocco'yu saçından tutup başını yukarı çeker.

"Oyun bitti, orospu çocuğu." Silahını ateşler, kurşun Rocco'nun yüzünün ortasına isabet eder.

Kan ve beyin parçaları arkadan püskürerek her şeyi tüyler ürpertici bir karmaşayla kaplar.

Alessandro Rocco'nun kafasını bırakır ve Rocco ahşap sehpanın üzerine düşer. Masada kalan son kart kayarak aşağı iner ve Alessandro'nun ayağının yanındaki kan birikintisine düşmeden önce yavaşça havada döner. Kupa ası.

Kitaplığın arkasında saklandığım yerden çıkıyorum ve odaya doğru bir adım atıyorum. Alessandro başını kaldırıyor, beni fark ettiği anda vücudu aniden duruveriyor. Gömleğinin ön kısmı kanla kaplanmıştı ve Yüzünde ve sağ elinde de biraz var.

"Tanrım, Ravi. Ne zamandır orada dikiliyorsun?" "Başından beri." Bir adım daha atıyorum, sonra ona doğru koşuyorum.

Ona ulaştığımda kollarına atlıyorum, beni yakalayacağından hiç şüphem yok. Ve yakaladı da. Kollarımı başına doluyorum, parmaklarım kısa saçlarını çılgınca sıyrıyor ve ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Beni göğsüne o kadar sıkı bastırıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Sana karşı hissettiklerimi anlatmak için aşkın yeterince güçlü bir terim olduğunu sanmıyorum, Ravi," diyor öpücüklerin arasında. "Keşke bunu tarif edecek kelimeleri bulabilseydim. Kalbimi saran güzel bir alev gibi, tam anlamıyla yanan bir deliliğe dönüştü. Diğer her şey onun ışığının yanında önemsiz kalıyor."

"O zaman birlikte yanalım," diyorum ve tırnaklarımı boynunun derisine geçiriyorum.

Beni taşıırken Alessandro'nun ağzından alçak bir ses çıkıyor. ve beni odanın ortasındaki büyük masanın üzerine yerleştirdi. Takım elbise ceketini omuzlarımdan sıyrıyor, ardından masanın üzerinde tamamen çıplak oturana kadar kıyafetlerimin geri kalanını yırtmaya devam ediyor.

"Çok güzel." Elini boynuma koyup tenimi okşuyor. Başparmağıyla oraya dokunuyor ve anında ıslanmışımı hissediyorum. "Ve son olarak, sadece benim."

Avucunu boğazımda tutarken diğer eli önümde geziniyor, parmağının ucu göğsümde ve karnımda düz bir çizgi çiziyor, sonra amıma doğru kaydırıyor. Parmağını içimde kıvırdığında dudaklarımdan bir nefes çıkıyor.

"Sadece benim olmak nasıl bir duygu, Ravenna?" diye soruyor boynumdaki tutuşu hafifçe sıkılaştırırken.

Derin bir nefes alıyorum ve öne doğru eğilerek boynuma bastırıldığı elinin hissine hayret ediyorum. "Sanki sonunda özgürüm."

Alessandro parmağını amımdan çıkarıp elini ağzına götürürken lacivert derinlikleri benimkilere bakıyor. Etindeki sularımı yalarken bakışları hiç şaşmıyor.

"Seni her tattığımda nektarın daha tatlı geliyor," diyor, saldırmaya hazırlanan aç bir canavar gibi bana bakarak. "Gerçekten zor buluyorum Seni önce sikimle mi yoksa ağzımla mı becermek istediğime karar vermeliyim."

Bedenimden bir ürperti geçiyor. Ellerimi kanlı gömleğinin yakasına koyup çekiyorum. Üstteki iki düğme yere düşerken eli tekrar amıma kayıyor ve giriş yerimle alay ediyor. Gömleğini tekrar çekiyorum, bir düğmesini daha koparıyorum ve mürekkepli göğsünü daha fazla ortaya çıkarıyorum. Buna karşılık, parmağının ucu içime kayarken boynumdaki tutuş bir parça sıkılaşıyor.

Şimdiye kadar her karşılaşmamız patlayıcı bir patlama olmuşken bu kadar yavaş gitmek garip. Yine de kendimi Alessandro'nun yüzündeki kısıtlama ifadesinden zevk alırken buluyorum. Gözlerindeki zorlukla kontrol edilen çılgınlığı görüyorum ve beni hemen sikiyle kazığa oturtmamak için mücadele ettiğini biliyorum.

Bir düğme daha düşüyor ve parmağı biraz daha derine kayıyor. "Bana işkence etmekten hoşlanıyor gibisin, Ravi," diye geveliyor.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor. "Görüyorum ki oyun oynuyorsun."

Parmağı tamamen içeri kayıyor ve beni nefessiz bırakıyor. Son iki

düğmeyi açıp pantolonunun fermuarına doğru ilerlerken ellerim titriyor.

Başparmağını klitorisimin üzerine bastırırken, "Daha hızlı gitmeni istiyorum, Ravi bebeğim," diyor. "Yoksa onu kaybedeceğim."

Pantolonunu kalçalarından aşağı iterken, "Buna tanık olmayı çok isterim," diyorum.

Alessandro'nun dudaklarından bir hırıltı çıkıyor. Parmağı bir anda amımdan kayboluyor ve eli boynumu serbest bırakıyor. Hayal kırıklığına uğramış bir çığlık atıyorum, belimden tutup beni çevirdiğinde bu çığlık hızla bir ciyaklamaya dönüşüyor.

Ben havada sallanırken, "Bacaklarını bük bebeğim ve masanın üzerine diz çök," diyor.

Kısa olabilirim ama kesinlikle sıska değilim ve beni oyuncak bebekmişim gibi tutması beni o kadar ıslatıyor ki utanç verici. Ama başımı sallıyorum ve beni yavaşça masanın üstüne indirirken dediğini yapıyorum.

"Öne eğil ve bacaklarını aç ki o tatlı amcığını daha iyi görebileyim."

Göğsümü indiriyorum ve alnımı ahşap yüzeye bastırıyorum. Alessandro'nun avucunun sırtımda dolaştığı yerde omurgamdan elektrik akımı geçiyor.

"Bak ne kadar iyi uyuyoruz," diye fısıldıyor eli boynuma dolanırken. "Derin nefes al, Ravi."

Masanın kenarına tutunup içime çekiyorum ve Alessandro içeri kayıyor. Aleti içimi dolduruyor, beni neredeyse dayanamayacağım kadar geriyor. Kalçalarını yavaşça sallamaya başladığında inlemelerim coşku çığlıklarına dönüşüyor.

Küfür bu. Ölü kocamın masasında diz çökmüş, onu öldüren adam tarafından güzelce beceriliyorum. Düşmanımızın hala sıcak bedeninden sadece birkaç adım uzaktayım.

Umurumda değil. Tanrı yardımcım olsun, ama umurumda değil.

Vücudum titremeye başlıyor ve Alessandro'nun bana her çarpışında uçuruma daha da yaklaşıyorum. Kendimi ağırlıksız hissedip patlayana kadar onun sabit ritmi altında basınç artıyor.

* * *

"Kamera . . ." Alessandro beni merdiven boşluğuna doğru taşırken söylüyorum. "Önemli değil. Video yayını izleyecek kimse hayatta kalmadı."

Kollarımı boynuna doluyorum ve onu kirli çenesinden öpüyorum. "Peki, nizamiyedeki güvenlik görevlilerine ne oldu?"

Merdivenin ortasında durdu ve bana baktı. "Size bir tehdit oluşturdular, bu yüzden etkisiz hale getirildiler. Bunun için özür dilemeyeceğim."

Gerçekten de az konuşan bir adam. Bu açıklamayla birlikte merdivenleri tırmanmaya devam eder.

Yatak odama ulaştığımızda, Alessandro beni yatağa yatırıyor, sonra yatağın ayak ucuna doğru yürüyor ve yere diz çöküyor.

"Ne yapıyorsun?" Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum.

"Aşağıda, kontrolümü kaybediyordum." Elini bileğime doluyor ve ayağımı ağzına götürerek tabanıma bir öpücük konduruyor. "Gözlerini kapat, Ravi bebeğim."

Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve alt bacağımda yumuşak öpücükler bırakan dudaklarına odaklanıyorum.

"Peki bu nedir?" Fısıldıyorum.

"Bu ..." Diğer bacağıma geçiyor ve oradaki ayağımın kemerini de öpüyor. "Bu benim sana tapmam."

Alessandro'nun avuç içleri yavaşça bacaklarıma doğru kayıyor, santim santim, ardından

Dudakları yol boyunca küçük öpücükler bırakıyor; önce sağ bacağıma, sonra sol bacağıma. Uyluklarımdan iç kısmına ulaştığında Yatağa tırmanırken şilte eğilir.

"Gözlerini kapalı tut," diyor sert sesiyle, "ve bakmak yok."

Avuç içleri kalçalarımı okşarken alt karnıma bir öpücük konduruyor.

Alt dudağımı ısıriyorum ve parmaklarımla çarşafı yumrukluyorum. Onun elleri

ağzı aynı anda aşağı doğru hareket ederken, amıma doğru kayıyor.

Öp ve vur. Öp ve okşa. Çekirdeğime ilk önce neyin ulaşacağını merak ediyorum - elleri mi yoksa ağzı mı ve tatlı beklenti sadece uyarılmamı artırıyor.

Parmakları girişime gelirken dudakları aynı anda klitorisime bastırıyor. "Derin nefes al," diye talimat veriyor.

Bunu bilinçli olarak yapmama bile gerek yok çünkü parmağı içime girerken ağzı klitorisimin etrafına kapanıyor ve nefes nefese kalıyorum. Sıcak dili tomurcuğumu yalarken ıslaklık kış yanaklarımın arasından aşağı sızıyor, vuruşları sert ama yavaş. Parmağı azar azar daha derine kayıyor. Zaten hassas olan amım ihtiyaçtan ağrıyor, daha fazlasını istiyor, ama o acımasız. Ne tatlı bir işkence. Dilinin telaşsız, metodik turları ve ardından başka bir parmağı içeri dalıyor. Bacaklarım titriyor ve içim sıkılıyor. Çarşafı bırakıp onun yerine saçlarını tutuyorum ve başını kendime doğru çekiyorum.

Alessandro'nun dudakları klitorisime yapışıyor ve onu emmeye başlıyor. Titremeler omurgamdan kafatasımın tabanına kadar yayılıyor. Sırtımı eğiyorum ve içimdeki basınç arttıkça inliyorum.

"Lütfen," diye inliyorum. "Delireceğim."

"Yapmayacaksın," diye mırıldanıyor amımın içine ve klitorisimi yalamaya devam ediyor, Sert parmakları içime girip çıkarken, her seferinde biraz daha derine batıyor.

"Alessandro!" Bağırıyorum, soğukkanlılığımı kaybediyorum.

Parmaklarını tamamen içeri soktu ve klitorisimi o kadar sert emdi ki, hemen ardından milyonlarca parçaya ayrıldım.

Amımı son bir kez yalayıp başını kaldırdığında hala artçı şoklardan titriyorum.

"İşim bitmedi, Ravi

bebeğim." "Ne?" Boğuldum.

Amıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalkıyor ve kıyafetlerini çıkarmaya başlıyor.

"Ağzımın yeterli olacağını mı düşündün?" Vücudumun üzerinde sürünüyor ve dirseklerini başımın her iki yanına yerleştirerek başını eğiyor

Bana doğru geliyor ve beni lacivert havuzlarına hapsediyordu. "Sana asla doyamadım."

Aletini erimiş çekirdeğimin içinde kaydırırken bakışlarını benden ayırmıyor. Titriyorum.

"Hassas mı?" diye soruyor. "Biraz."

Kolunu bana dolayarak, ben onun üstüne çıkana kadar bizi yuvarlıyor. Dönüyorum

Kalçalarım yavaşça, onun bu şekilde altımda olmasının verdiği hissi seviyor. Aleti kocaman, beni ağzına kadar dolduruyor ve her küçük hareket sinir uçlarımin her birini ateşliyor. Eli karnımdan ve göğsümden yukarı çıkıp boynuma dolanırken kendimden geçiyorum.

"Çok özür dilerim," diyor aniden, sesi bozuk çıkıyor. "Ne için?"

Alessandro cevap vermiyor, sadece gözlerinde tuhaf bir bakışla beni izliyor. Biraz öne doğru eğiliyorum ve Alessandro diğer elini kaldırıp yanağıma koyuyor.

"Seni seviyorum, Ravenna. Şimdiye kadar sevdiğim her şeyden ya da herkesten daha çok," diye fısıldar. "Lütfen bunu unutma."

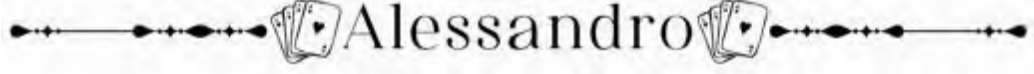
Sesinin neden bu kadar üzgün çıktığını anlamıyorum. Rocco gitti. Sonunda özgürüz.

"Neler oluyor?"

"Hiçbir şey, bebeğim." Dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Sadece bilmeni istedim. Hepsi bu."

Ona binmeye devam ediyorum, vücudunun benimkinin altındaki hissine hayret ediyorum, o ise yüzüme bakmaya devam ediyor, o hüzünlü gülümseme tüm zaman boyunca dudaklarında gölgeleniyor.

Bölüm 21

Battaniyeyi Ravenna'nın çıplak omzunu örtecek şekilde yukarı çekiyorum ve yatağın kenarına oturup elimdeki telefona bakıyorum. Az önce Ravenna'nın yanında yatarken kafamdan birkaç senaryo geçiyordu, başı boynumun kıvrımına sıkıştırılmış. Hiçbiri harika değildi ve her seçenek bir öncekinden daha kötü görünüyordu. Pisano'yu öldürdüğüm an, bu durumun tek bir uygulanabilir sonucu olduğunu biliyordum.

Aradığım ismi rehberimde buluyorum ve arıyorum. Saat gece yarısını çoktan geçti ama cevap verecektir. Acil bir durum olmadıkça kimse Don'u bu saatte aramaz.

"Ne oldu?" Hattan Salvatore Ajello'nun sesi geliyor. "Rocco Pisano öldü," diyorum.

"Onu Sırplar mı yakaladı?"

"Hayır. Ben aldım."

Tekrar konuşmadan önce ölü hava hüküm sürüyor. "Ve sen sadece itiraf etmek için mi arıyorsun?"

"Hayır. Ravenna'nın bu olayla hiçbir ilgisi olmadığını söylemek için aradım. Ona zarar gelmemeli."

Yıllardır doğrudan Don için çalışıyorum ve sebepsiz yere kimseyi öldürmeyeceğimi bilecek kadar beni iyi anlıyor. Özellikle de bir capo'yu. Ama bu onun onayı olmadan yaptığım gerçeğini değiştirmez. Don'a karşı geldim ve Aileye ihanet ettim. Bunun cezası ölümdür. Kaçamam ve ona yalan söyleyemem. Ayrıca, muhtemelen brunch partisinde neler olduğunu, Ravenna'yla herkesin önünde öpüştüğümüzü zaten biliyordur.

Ajello yine sessizliğe bürünüyor ve göğsümde panik yükseliyor. Ravi'yi güvende tutmak için onu da öldürmek için gözümü bile kırpmazdım. Ama böyle bir şansım olacağından emin değilim.

"Lütfen." Gözlerimi kapatıyorum ve elimdeki telefonu sıkıyorum. "Bunu hak etti mi?"

"Benim sunduğumdan çok daha fazlasını hak ediyordu," diyorum.

Bir duraklama daha. Muhtemelen sadece birkaç saniye sürüyor ama bana asırlar gibi geliyor.

"Rocco'nun evinde misin?" Ajello soruyor. "Evet."

"Ceset mi?"

"Ofisinde."

"Pekâlâ. Beni çok dikkatli dinle, Zanetti. Pisliğini temizlemek için dört saatin var, sonra kadının al ve saat beşe kadar git. Yapar mısın? Anladın mı?"

Gitmemize izin mi veriyor?

"Anlıyor musun, Zanetti?" "Neden?"

Ben soruyorum.

"Karımın hayatını kurtardın. Şimdi ben de sana seninkini hediye ediyorum, yani ödeştik. Eğer seni bir daha şehrimde görürsem, öldün demektir."

"Dört saat içinde gitmiş olacağız."

"Güzel. İzlerinizi kaybettirdiğinizden emin olun, çünkü biri sizi bu lanet karmaşayla ilişkilendirirse, adamlarıma ikinizin de peşine düşmeleri için yeşil ışık yakarım."

Ciddi olduğundan şüphe bırakmadan telefonu kapattı.

Beynimdeki çarklar dönmeye başlarken telefonumu yere bırakıp ona bakıyorum. Bir dakika sonra başka bir numara çevirdim.

Felix telefonu açar açmaz "Başka bir bedene ihtiyacım var" dedim.

"Ne?! Delirdin mi sen? Ne olduğunu biliyor musun-"

"Konuşmayı kes, Felix. Bu acil bir durum."

"Yaşam ve ölüm mü?"

"Evet. Siyah saçlı, yirmili yaşlarda bir kadın bedenine ihtiyacım var.

Teslimat yeri

New York, sana adresi göndereceğim."

"Tamam. Gelecek hafta senin için bir şeyler hazırlayacağım."

"Üç saat içinde teslim edilmesini istiyorum, Felix. Bir dakika bile fazla değil. Ve bir arabaya ihtiyacım var."

Telefonu kapattım ve dizüstü bilgisayarımı ve malikânenin planlarını almak için odadan çıktım.

* * *

Gaz sızıntısıymış gibi görünen bir ev yangını planlamak ve yaklaşık iki saat içinde olaya karıştığımın dair tüm kanıtları silmek neredeyse imkânsız ama başka seçeneğim yok. Gaz sızıntısı tutmasa bile, Rocco, Ravenna ve benim yangında öldüğümüze inandıkları sürece bunun bir önemi olmayacak.

Yatağın yanında yere serilmiş planları bir kez daha kontrol ettikten sonra Ravenna'ya bakıyorum. Hâlâ mışıl mışıl uyuyor.

"Bu işi başaracağım, Ravi."

Dizüstü bilgisayarımı kapıp güvenlik kamerası yazılımını açıyorum ve arşivlenmiş veri dosyalarını açarak, bugün erken saatlerde ayrılırken arabamı gösteren kapı kamerasının kaydını buluyorum. Zaman kaydı saat dörtten hemen sonraya ait.

öğleden sonra. Yarım dakikalık klibi düzenleyip, kapalı kapının sahte bir videosuyla değiştiriyorum. Sonra, gizlice içeri girdiğim ve nizamiyedeki iki güvenlik görevlisini öldürdüğüm ana atlıyorum. O kısmı da değiştirdim. kameraların beni diğer muhafızları öldürürken yakaladığı kareler.

Tehlike arz eden her kareyi düzenlemek neredeyse iki saatimi aldı. Günün çeşitli zamanlarına ait birkaç kayıtlı klibim olduğu için, uygun olanları bulmak ve yayınları birleştirmeden önce günlük girişlerini değiştirmek meselesiydi, sonuçta beni ve Ravenna'yı öğleden sonra malikaneye varırken ve ardından Rocco'yu gösteren temiz ve sürekli bir

kayıt elde ettim.

On buçukta ortaya çıkıyor. Bunu yaptıktan sonra, ön kapı ile kapı arasındaki tüm kameraları önümüzdeki iki saat boyunca hareketsiz bir görüntü gösterecek şekilde geçersiz kılıyorum.

İlk aşama tamamlandı. İkinci aşama için sahneyi kurmak üzere aşağı inme zamanı.

* * *

Boş yakıt bidonlarını ön kapıdan çıkarırken motorların alçak gürültüsü geceyi dolduruyor. Birkaç saniye sonra, iki siyah SUV garaj yolundaki virajı dönüyor ve ön merdivenlerin yanında duruyorlar. Öndeki arabanın sürücü kapısı açılıyor ve kırklı yaşlarının sonunda bir adam dışarı çıkıyor. Geçen haftaki ceset torbası arkadaşım.

"Felix Allen'dan bir teslimat daha," diyor ve aracın kargo bölümünü açmak için yürüyor. "Kadın. Siyah saçlı. Doğal sebeplerden ölmüş. Kısa sürede yirmili yaşların başında birini bulamadım, bu yüzden otuzlu yaşların sonunda birini aldınız. Üzgünüm."

"İşe yarayacak." Başımı salladım. Zaten cesetten geriye teşhis edilecek pek bir şey kalmayacak. Eğer kalırsa, Felix'e sihrini gösterip DNA testi sonuçlarını eşleşme gösterecek şekilde değiştirteceğim.

"Felix'e söyle bana borçlu," diyor adam ve arabanın anahtarlarını bana fırlatıyor.

"Kapının yanında iki ceset ve çevre duvarı boyunca üç ceset daha var." Cebimden beş elmas çıkarıp uzatıyorum. "Benim için onlardan kurtulabilir misin?"

"Elbette."

Diğer araçla uzaklaşmasını izliyorum, sonra ceset torbasını arabadan çıkarıp omzuma atıyorum.

Rocco ve cipimdeki erkeğin cesedi çoktan mutfak. İdeal bir yer olmayabilir ama doğal gaz ocağı hemen altında, bu yüzden ısıtıcı patladığında en büyük zararı mutfak görecek. Kadının cesedini olay yerine ekliyorum, ceset torbasını alıyorum ve Felix'in adamının getirdiği araca geri götürüyorum. Boş ceset torbasını

bidonları kargo bölümüne yerleştiriyor, sonra da benimkinden çıkardıklarımı yedek SUV'a aktarıyorum. Her şey tamamlandığında aracı çalıştırıp kaloriferi açıyorum ve Ravenna'yı almak için malikâneye geri dönüyorum.

"Ravi."

Gözlerimi açıyorum ve gözlerimi kısarak Alessandro'ya bakıyorum. Yatağın yanında çömelmiş duruyor ve yorgun görünmesine rağmen gözleri loş ışıktaki parlıyor.

"Gitme vakti geldi bebeğim." Uzandı ve elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Çantanı arabaya götüreceğim."

"Neler oluyor?"

Öne doğru eğilip benimkine hızlı bir öpücük kondururken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Kaçabilmemiz için önce ölmemiz gerekiyor."

Dizüstü bilgisayarını ve yerdeki bazı kağıtları toplayıp odadan çıkar.

On dakika sonra merdiven boşluğundan inerken güçlü bir benzin kokusuyla karşılaşırım. Koku o kadar baskın ki gözlerim sulanmaya başlıyor ve ani bir öksürük boğazımı tutuyor. Yüzümü koltuğumun kıvrımına gömdüm. dirseğimi kırdım ve dışarı çıkmak için giriş holünden olabildiğince hızlı koştum.

Alessandro tanımadığım siyah bir aracın yanında duruyor ve sürücü kapısını benim için açık tutuyor. Boynunda bir gaz maskesi var ve diğer elinde, içinden bir bez parçası çıkan bir şişe tutuyor.

"Kapıya git ve beni bekle," dedi. "Birazdan orada olacağım." "Ne yapacaksın?"

"Görünüşe göre Rocco için yeni fırını kuran adamlar işi batırmış olabilir. Ciddi bir gaz kaçağı var."

"Ne zaman oldu bu?"

"Yaklaşık yirmi dakika içinde." Gaz maskesini yüzüne geçirir ve malikânenin içine doğru ilerler.

Arabayı en son bir yıl önce annemi doktora götürmek için Melania'dan ödünç aldığımda kullanmıştım, bu yüzden kontrollere konsantre olmam gerekiyor. Kapıya doğru sürünerek ilerlerken, hem malikane girişini hem de malikanenin ön kapılarını görmemi sağlayan yoldaki virajda durmaya karar verdim. Arka camdan bakmak için arkamı döndüğümde, Alessandro hiçbir yerde görünmüyor. Elindeki paçavralı şişe, cipin bulunduğu garaj yoluna bırakılmıştır.

Sonraki yirmi dakikayı bakışlarımı ön paneldeki saat ile arka cam arasında değiştirerek Alessandro'nun çıkmasını bekleyerek geçiriyorum.

Benim

Sabırım tükeniyor ve onu aramak için geri dönmeyi düşünüyordum ki ön kapı açıldı ve Alessandro dışarı çıktı.

Garaj yolunun ortasına kadar rahatça yürüyor, sonra duruyor ve yüz maskesini çıkarıyor. Telefonum çalmaya başlıyor. Gözlerimi telefonunu kulağına götüren Alessandro'dan ayırmadan aramayı cevaplıyorum.

"Kulaklarını kapat Ravi bebeğim," diye sesi geliyor hattan.

"Tamam," diye fısıldıyorum ve telefonunu bir kenara bırakıp eğilmesini izliyorum
Molotof kokteyli yerden toplayın.

Yüzünü eve dönüp pantolonunun cebinden bir şey çıkardığında kalbim dört nala atmaya başlıyor. Ne olduğunu göremeyecek kadar uzaktayım ama elinden kıvılcım saçan alevin Zippo çakmağı olduğunu anlıyorum. Şişeyi alevin üzerine getirdi, bezi yaktı ve zemin kattaki evin pencerelerinden birine fırlatarak camı kırdı.

Alessandro arabaya doğru koşmaya başlamıştı ki gök gürültüsünü andıran bir patlama sesi havada yankılandı. Sanki bir Hollywood filminden bir sahne izliyormuşum gibi, gözlerim duman bulutunun içinden çıkan devasa formuna takılıyor, arkasındaki alevler gece gökyüzüne doğru yükseliyor ve çevredeki her şeyin üzerinde turuncu bir parıltı.

Kapı kolunu çekip arabadan indim, iyi olduğundan emin olmaktan başka bir şey istemiyordum ama fırsatım olmadı çünkü o anda

Alessandro bana ulaşıyor, beni kollarına çekiyor ve ağzını benimkine yapıştırıyor.

"Dul kaldığın gece sana evlenme teklif etsem tuhaf olur mu?" diye mırıldanıyor ağzımın içine.

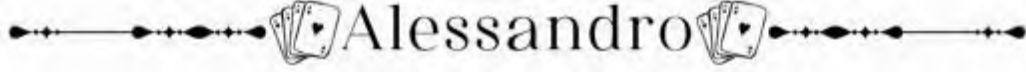
"Bilmiyorum. Olur muydu?" Gülüyorum.

"Kimin umurunda? Biz zaten resmen öldük." Eğildi ve bakışlarıyla beni sabitledi. "Benimle evlenir misin, Ravi bebeğim?"

Alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırıyorum. "Evet."

Sonsöz

İki yıl sonra, Fransa'da Le Puy-en-Velay yakınlarında bir köy.

Bip.

Elim hala tost makinesinin yarısında.

Alarmlardan biri, çevre ihlali sinyali veriyor. Hareket var. Her yerde dedektörler, mülkümüzün etrafında dört eşmerkezli güvenlik çemberi oluşturacak şekilde ayarlandı. Tetiklendiğinde, birinin sensör sınır çizgilerinden birini geçtiği ve yaklaştığı anlamına gelir.

Karımın kahvaltı için hazırlandığı arka güverteye doğru bakıyorum, kendi kendine bir şeyler ısıklık çalıyor. Annesi ve erkek kardeşi daha sonra uğrayacaklarını söylediler ama onlar için çok erken.

Bip. Bip.

İki bip sesi, davetsiz misafirlerin ikinci sınıra ulaştığı anlamına gelir. Ne kadar hızlı hareket ettiklerine bakılırsa, bu bir araç olmalı.

"Ravi," diye sesleniyorum çekmeceyi kaydırarak açıp silahımı çıkarırken. "Yukarı çıkmanı istiyorum bebeğim."

Ravenna yaptığı işi bırakıp omzunun üzerinden bakıyor. "Bir sorun mu var?"

"Görünüşe göre bazı davetsiz misafirlerimiz var."

Mülkün etrafında bir çit ve kameralar olması yararlı güvenlik önlemleri olabilir, ancak bunları asla evimizin etrafına kurmazdım. Eşim bir daha asla her adımı takip edilen bir mahkum gibi hissetmeyecek.

izledim. Ve ona zarar vermek isteyen birinin ona ulaşmak için önce beni geçmesi gerekir.

Ravenna tabakları masanın üzerine bırakır ve mutfağa girer. Uzun saçları parıldayan siyah bir perde gibi sırtından aşağı dökülüyor ve attığı her adımda biraz daha zıplıyor. Oturma alanını mutfaktan ayıran kahvaltı barını yuvarlıyor ve yanıma geliyor.

Bip. Bip. Bip.

"Lütfen," diyorum ve çatı katına çıkan merdivenlere doğru başımı sallıyorum.

Bana sadece gülümsüyor ve tezgahın üzerindeki büyük dekoratif kaseye uzanıyor, oradan diğer silahlarımdan birini çıkarıp horozluyor.

"Hayır," diye homurdandım.

Bip. Bip. Bip. Bip.

Lanet olsun. Son çevre sınırını da geçtiler. "Ravenna."

Başını yana eğiyor ve avucunu yanağıma koyuyor. "Düşman hatlarında asla yalnız yürümek zorunda kalmayacaksın, Alessandro. Bana iyi öğrettin." Ayak parmaklarının üzerine kalkıyor ve dudaklarımı öpüyor. "Ben iyi olacağım."

Ona görevlerimden hiç bahsetmemeliydim. Ya da onu ateş etmesi için eğitmemeliydim.

Dışarıda bir arabanın kornası çalıyor. Direksiyondaki kişi tek bir kornayla yetinmiyor ve bir manyak gibi kornaya art arda basmaya devam ediyor. Kısa ve uzun kornaların bir kombinasyonu, döngüler halinde tekrar eden bir model.

"Mükemmel," diye mırıldanıyorum ve karımı öpüyorum, sonra silahı çekmeceye geri atıyorum. "Onu kaldırabilirsin, bebeğim."

"Tanıdığınız biri mi?"

"Maalesef."

Ön kapıdan içeri adımımı atıyorum ve yeni gelene ters ters bakıyorum. Sadece

Evime gelip arabasının kornasını mors alfabesi gibi kullanarak bir mesaj ileten bir kişi. Mesaj mı?

Benim, merhaba.

"Gerçekten mi, Belov?" Ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Ne? Pop-rock hayranı değil misin?" Sarışın adam arabasından atladı ve gözlerini bana dikti. "Ne kadar oldu? On yıl mı? Adamım, yaşlandın."

"Alessandro." Ravenna arkamdan bakıyor. "Arkadaşını tanıştıracak mısın?"

"Evet, *Alessandro*. Bizi tanıştırmayacak mısın?" Belov sırtıyor.

"Bu Sergei Belov, bebeğim. Bir görev sırasında beni neredeyse havaya uçuracak olan adam. İki kez." Diyorum, sonra eski yoldaşıma dönüp bakıyorum. "Burada ne işin var senin?"

"Ziyarete geldik." "Biz kim?" Homurdanıyorum.

Sergei'nin arabasının yolcu kapısı açılır ve Felix Allen dışarı çıkar. "Bu bir iş görüşmesi, sosyal bir görüşme değil. Verdiğim hizmetlerin karşılığı olarak bir iyilik yapmak için buradayız."

"Hangi hizmetler?" Ben soruyorum.

Felix gözlüklerini düzeltir ve elini cebine atarak katlanmış bir kâğıt çıkarır. Boğazını temizler, sonra yüksek sesle okumaya başlar.

"Birkaç set üst düzey sahte belge elde etmek. Federal, eyalet ve yerel yönetimlerin veri tabanlarına sızmak ve çeşitli kayıtlara ve bilgilere erişmek, silmek, değiştirmek, kolluk kuvvetlerinin sistemlerine sızmak ve gizli bilgileri ele geçirmek" -duraklıyor ve derin bir nefes almadan önce bana bakıyor ve devam ederken yüksek sesle nefes veriyor- "on üç kez. Yerini tespit etmek ve Karaborsa uzun menzilli silahlara el koymak, gerektiğinde seri numaralarını tahrif etmek veya ortadan kaldırmak. İki offshore banka hesabı açmak ve satın alma . . ."

Felix yıllar boyunca benim için yaptığı şeyleri sıralamaya devam ederken ben de kendimi tutamayıp bu drama kraliçesine gözlerimi deviriyorum ve kolumu Ravenna'nın beline doluyorum.

"Z.E.R.O.'dan çıkmaya yardım eden adam bu mu?" Ravenna fısıldar.

"Evet." Felix gevezeliğe devam ederken başının tepesine bir öpücük bırakıyorum.

". . . şantaj, Yakuza'dan ve iki Camorra grubundan iyilik istemek. Cesetlerin düzenli olarak ortadan kaldırılmasını ayarlamak, çok pahalı bir tetikçi kiralamak ve sonra da kovmak ..."

"Ama çok ... büyükbaba gibi görünüyor." Gülüyor. "Onu yaya geçidinde görsem, karşıdan karşıya geçmesine yardım etmeyi teklif ederdim."

"Muhtemelen elini ısırıp koparır. Huysuz bir ihtiyar gibi görünmesi de onu daha tehlikeli yapıyor."

". . . benzersiz özelliklerden oluşan bir bütün edinmenin yanı sıra Bir dizi teslimat talimatı alınana kadar depolama masrafı, son derece kısa bir zaman çizelgesi altında başka bir ceset tedarik etmek ve bir orkide buketinin maliyeti."

Felix kâğıdı bir kenara bırakır ve ellerini kalçalarına koyar.

"Bir ceset için depolama masrafı mı?" Ben soruyorum.

"Evet." Başını sallıyor. "1.80 boyunda bir numune istemiştiniz. Daha büyük bir buzdolabı almak zorunda kaldım."

"Peki ya buket?"

"Doktorum şeker alımını azaltmam gerektiğini söyledi. Guadalupe dondurma zulamı ararken cesedi buldu. üzülmesine neden olduğum için özür dilerim."

Gökyüzüne bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Ne istiyorsun?"

"Benim için küçük bir özel görevde Sergei'ye eşlik etmeni istiyorum." Omuz silkiyor ve takım elbise ceketinin üzerindeki var olmayan tozu fırçalıyor. "Çok önemli bir şey değil. Üç gün, belki de en fazla dört gün."

"Ne tür bir görev?"

"Bir kurtarma görevi. Meksika'ya kısa bir yolculuk ve geri dönüş. Çocuk oynucağı olacak, Az. Yemin ederim."

"Anlıyorum. Eğer bu kesinlikle anlamsız bir şeyse, neden Belov bunu kendisi halledemiyor?"

Yaşlı adam bakışlarımı kaçırarak, "Burası biraz korunaklı," diye mırıldandı.

"Kaç adam var?" diye
soruyorum. Felix omuz
silkiyor ama cevap vermiyor.

"Yüz üç," diye araya giriyor Sergei ve gülümsüyor. "Bu benim dostum Mendoza'nın yerleşkesi. Umarım oraya saldırdığımızda benim olduğumu fark etmez."

"Ve kardeşin, ortağının yerini işgal etmeni sorun etmiyor mu?" "Pek sayılmaz." Sergei sinirleniyor. "Bunu gizli tutalım. Roman öğrenirse kendini kaybeder." Etkileyici.

"Peki kimi kurtarıyoruz?" "Kai Mazur,"
diyor Felix.

"Evet." Homurdanıyorum. "Olmaz."

"Bana borçlusun!"

"Bu adam cidden kafayı yemiş, Felix. Muhtemelen onu öldürmeye geldiğimizi düşünecek ve önce bizi öldürmeye çalışacak."

"İnsanların hep en kötü yanlarını görüyorsun," diye söze karışıyor Sergei. "Kai iyi bir adam."

"*Kai iyi bir adam mı?* Doğru hatırlıyorsam, ikiniz birbirinizi en az beş kez öldürmeye çalışmıştınız."

"Düzgün, berbat bir adam mı?" diye sırtıyor.

Burnumun kenarını çimdikliyorum, duyduğum bu saçmalığa inanmakta güçlük çekiyorum. Bu doğru. Deli insanlar birbirlerine çekilirler.

"Hadi Az," diyor Sergei. "Onu terk edemeyiz." "Pekâlâ, lanet olsun."

* * *

Sağımda bir çıtırtı.

Tüfeğimi sesin kaynağına doğru çeviriyorum ve dökülen yaprakların arasında koşuşturan bir kemirgen olduğunu görüyorum.

Hava nemden dolayı ağır, özellikle de tam teçhizatlı taktik kıyafetler ve gece görüş ekipmanlarıyla nefes almayı zorlaştırıyor. Yeniden konumlanıp dürbünümü iki adamın nöbet tuttuğu ahşap kapıya odaklıyorum.

"Bu deli kendini daha serin bir iklime bırakamazdı, değil mi?" Homurdanıyorum.

Sergei kendi yaptığı bombanın kablolarını çevirmeye devam ederken, "Bir dahaki sefere daha düşünceli olacağına eminim," diyor.

"Nasıl oldu da yakalandı?"

"Hiçbir fikrim yok. Felix, Kai'nin öldüğünü sanıyordu. gayri resmi kanallardan birinden yakaladığı mesaj. O yaşlı piçin hâlâ Kruger'ın iletişimine açılan bir arka kapısı olduğuna inanabiliyor musun? Her neyse, görünüşe göre Sanki bir süredir Meksikalıların elindeymiş gibi. Mendoza'nın damadı geçen ay ABD'de tutuklandı, bu yüzden sonny- boy için bir takas-Kai önerdiler."

"Ne *kadar zaman var*?"

Sergei bombayı bitirir ve yere bırakır. "Üç yıl."

"Üç yıl mı? Aman Tanrım. Hayatta olduğuna emin misin?"

"Onu asla öldürmezler. Çok değerli bir pazarlık kozu" diyor ve keskin nişancı tüfeğine uzanıyor. "Ama onu hangi eyalette bulacağız, işte milyon dolarlık soru bu. Hadi yaklaşalım."

Kapıya yaklaşıyoruz ve büyük bir çalının arkasına saklanıyoruz. Sergei sırt çantasından küçük bir tablet cihaz çıkarıp açarken ben korumaları dürbünümde tutuyorum. "Bu arada, cenaze töreninizin kaydını izledim. Güzel bir törendi."

"Teşekkür ederim."

"Hâlâ gaz kaçağı olduğuna inanıyorlar mı?"

"İhtiyacı olanlar, evet." Önümüzdeki yerleşkeye doğru başımı sallıyorum. "Kaç bomba yerleştirdiniz?"

"Duvarların dışında on iki. İçeride otuz yedi. Yirmi dört saat korunduğu için kapıda bir şey yapamadık." Parmağını gezdiriyor

Tuş takımındaki tuşlardan birinin üzerinden geçiyor ve az önce yaptığı bombayı boştaki eline alıyor. "Dostum, bu boku seviyorum."

Bombayı kapıya doğru fırlatıyor. O řey iki kapının arasına dūřer. ve patlar. Bir saniye sonra, Sergei'nin yerleştirdiği tūm patlayıcılar aynı anda infilak edince kulakları sağır eden bir patlama sesi havayı doldurur. Yer Sanki ayaklarımızın altında bir deprem olmuş gibi sallanıyor, toprak, tahta ve bina enkazını gkyūzūne gönderiyor. Cehennem ağzının açılmasını ve bizi yutacak.

"Bunun yeterli olduđuna emin misin, Belov?" Mendoza'nın elli bin metre karelik yerleřkesinin üzerinde bir toz ve duman bulutu yūkselirken alaycı bir řekilde soruyorum.

Sergei, "İře yaramak zorunda," diyor. "Kısa sūrede daha fazla C4 bulamazdım."

Tozun gerçekten bir řey görebileceđimiz kadar çökmesi neredeyse yirmi dakika sūrūyor. Patlamalar elektriđi kesmiř ve futbol sahası būyūklūđundeki yerleřkenin tamamı karanlıđa gmūlmūř, tek ıřık bölgede çıkan bir dūzine kadar yangından geliyor. Ortalık gerçekten de cehennem gibi grūnūyor.

"şimdi," diyorum ve bandanamı ağzıma ve burnuma çekip kapıya doğru yöneliyorum.

Yıkılmış yapıların arasında yūrūrken çığlıklar ve haykırışlar etrafta yankılanıyor. Arada bir duyulan silah sesleri kakofoniye katkıda bulunuyor. Hayatta kalanlar yolumuzun üzerinde. Yerleřkenin ortasındaki devasa hangar dışında her řey harabeye dnmūř durumda. Birkaç adam girişte mevzilenmiş, silahlarını kaldırmış, çılgınca gelen tehditleri arıyorlar. Dışarı ıkıyorum

Ben sağdan yaklaşırken beş, Sergei ise diğer taraftan gelen dört kişiyi daha bertaraf ediyor.

"Geri," diyor ve ben n giriře dođru yūrūmeye devam ederken hangarın etrafından dolařıyor.

Hangarın kapısına ulaştığımda  muhafız daha dışarı fırlıyor, ama hemen onların icabına bakıp içeri giriyorum.

Belli ki bir depolama tesisi, Mendoza'nın iři bu olduğu için muhtemelen uyulşturucu, her tarafta st üste yığılmış, neredeyse tavana ulaşan kasalar var. İki sıra konteynırın arasından sađa dnūp

düşmanlar. Sergei yan tarafını tararken binanın diğer tarafından birkaç el silah sesi geliyor. Sıranın sonuna ulaşıyorum ve bir sonrakine geçiyorum.

Kulaklığımda Sergei'nin sesini duyduğumda hangarın ortasına yaklaştım.

"Kutsal Meryem Ana, İsa ve Yusuf," diye mırıldandı. "Doğu köşesi. Kaldır kışını da buraya gel. Şimdi, Az."

Sola dönüp Sergei'ye doğru acele ediyorum. Çömelmiş, yerdeki bir şeyin üzerinde floresan bir ışık çubuğu tutuyor. NVD'lerimi yukarı kaldırıyorum ve daha yakından bakmak için yaklaşıyorum. Beni karşılayan manzara karşısında ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bir deri bir kemik kalmış bir adam yerde kıvrılmış yatıyor. Pantolonu yırtık ve kirli ve tişörtünden geriye kalanlar göğsünün üzerinde bir paçavra gibi asılı duruyor. Görünür derisinin her santimi kurumuş kan tabakasıyla kaplı. Yüzü bize dönüktü ama keçeleşmiş uzun saçları olmasaydı, Onu asla tanıyamazdım. Kai'yi son gördüğümde benimle aynı kilodaydı ama şimdi iskelet gibi görünüyor.

"Yaşıyor mu?" Ben soruyorum.

"Sayılır. Bak bakalım onu kıracak bir şey bulabilecek misin?" Sergei, Kai'nin sağ bacağına dolanmış ve duvara cıvatalanmış kalın metal zincire doğru başını sallar.

Kapıya yakın bir masada gördüğüm bir cıvata kesici ve diğer aletleri almak için hangar girişine doğru koşuyorum ve aceleyle geri dönüyorum. Kai'nin kelepçeli ayak bileğinin etrafındaki deri çığ. Sanki deli orospu çocuğu kendini kurtarmak için ayağını yontmaya çalışmış gibi.

"Tutun onu," diyorum. "Beni düşman sanarak çılgına dönmesini istemiyorum."

"Zar zor nefes alıyor, Az. Başka bir şey yapabileceğini sanmıyorum."

Öne doğru bir adım atıyorum ve cıvata kesicinin başını zincirin etrafına yerleştiriyorum, kesmeye hazırlanıyorum ki çıplak bir ayağın topuğu çeneme değiyor.

"Lanet olsun!" Kendimi tutamadım. "Sana onu tutmanı söyledim, lanet olsun!"

Sergei Kai'nin üzerine çöker, onu göğsünün üzerine yatırır ve bileklerini kavrar. Kai hayvani bir kükreme çıkarıyor ve Belov'a öyle sert bir kafa atıyor ki Sergei'nin kafası geriye düşüyor.

"Kahretsin." Ceketime uzandım ve içinde bir şırınga olan küçük plastik bir kutu çıkardım.

Felix, Kai'yi etkisiz hale getirmekte zorlanırsanız diye bize sakinleştirici verdi ama içinde bulunduğu durumu görünce buna gerek olmadığını düşündüm. Deli piç insanların yanıldığını kanıtlamak için yaşıyor. İğnenin kapağını açtım ve Kai'nin kalçasına batırdım. Birkaç saniye daha çırpınmaya devam ediyor, vücudu nihayet sarkmadan önce Sergei'nin kafasına bir darbe indirmeye çalışıyor. Kai'nin gözleri boş, sessizce uzaklara bakıyor, ama dudaklarının hareket ettiğini fark ediyorum. Yanına çömelip eğilerek ne dediğini duymaya çalışıyorum ama kelimeler hiçbir anlam ifade etmiyor.

"Meksika'da kaplan var mı?" Sergei'ye

bakıyorum. "Hayır, yok. Neden?"

"Sanırım sayıklıyor," diyorum. "Yavru kaplanını çağırıyor."

Sevgili Okuyucu

Alessandro ve Ravenna'nın hikayesini okuduğunuz için çok teşekkürler! Umarım bir yorum bırakmayı düşünürsünüz, diğer okuyuculara Yanık Düşler hakkında ne düşündüğünüzü bildirirsiniz. Sadece kısa bir cümle bile olsa, büyük bir fark yaratır. Yorumlar yazarların yeni okurlar bulmasına ve diğer okuyucular sevecekleri yeni kitaplar buluyor!

Serinin bir sonraki kitabı ***Sessiz Yalanlar***, Sienna (Asya'nın kız kardeşi) ve ... Yanık Hayaller'de tanıştığınız birini takip ediyor :D. Bu bir huysuz-güneş ışığı, görücü usulü evlilik, yaş farkı hikayesi. Bu çifti gerçekten seveceğinizi umuyorum çünkü onların hikayesini yazmaktan çok keyif aldım. İlk bakışta birbirlerinin tamamen zıttı gibi görünebilirler ama bence bu sahiplenici, abartılı, kıskanç adam Sienna için mükemmel bir eş.

Sienna ile kimin eşleşeceği konusunda bir fikriniz varsa, FB grubumu ziyaret edin ve sabitlenmiş gönderinin altında düşüncelerinizi bana bildirin. Kazanan, Sessiz Yalanlar'ın erken bir ARC'sini alacak (normal ARC'lerden bir hafta önce serbest bırakılır).

Sienna'nın kitabının MMC'sinin kimliğini Eylül ayının ilk haftasında açıklayacağım.

Sessiz Yalanlar'ın tanıtım yazısı çoktan yayınlandı, bu yüzden onu okuyabilir ve kitabı [bu bağlantıdan](#) ön sipariş verebilirsiniz ([buraya tıklayın](#)):

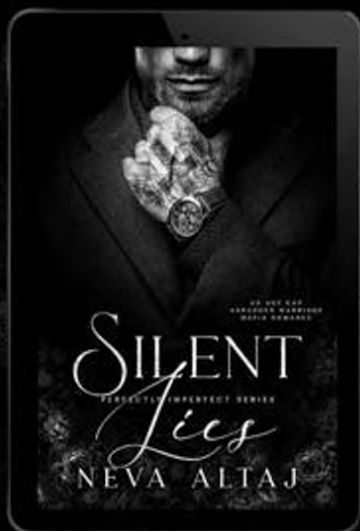
NEXT IN THE SERIES

NAME REDACTED & Sienna

There is only one punishment
For spies and liars,
A slow and painful death.

And my sweet, angelic wife,
Who bewitched everyone in my home,
From my men - even to my dogs,
Is the worst traitor of all.

I want to hate her,
But instead, I'm yearning to hear,
Every silent lie that leaves her irresistible lips.

Yazar Hakkında

Neva Altaj, hasarlı anti kahramanlar ve onlara aşık olan güçlü kadın kahramanlar hakkında buharlı çağdaş mafya romantizmi yazıyor. Kadınları için dünyayı yakıp yıkmaya hazır, çılgın, kıskanç ve sahiplenici alfalara karşı zaafı var. Hikâyeleri sıcak ve beklenmedik dönüşlerle dolu ve her seferinde sonsuza dek mutlu bir son garanti.

Neva okuyucularından haber almayı seviyor, bu yüzden ulaşmaktan çekinmeyin:

Web sitesi: www.neva-altaj.com

Facebook: <https://www.facebook.com/neva.altaj>

TikTok: www.tiktok.com/@author_neva_altaj

Instagram: www.instagram.com/neva_altaj

Amazon Yazar Sayfası: www.amazon.com/Neva-Altaj

Goodreads: www.goodreads.com/Neva_Altaj

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

